

Bất Ái Kỳ

Tác giả: Mộ Dung Tỷ Tả 慕容姐姐

Editor: Hoạ Băng

Thể loại: hiện đại, 1×1, kinh điển văn, lãnh khốc tra công x ốm yếu
nhược thụ, ngược thân, ngược tâm, ngược phé

Độ dài: 35 Chương

Nguồn: 不愛紀

Nguồn edit: <http://hoaibang.wordpress.com>

Nguồn ebook : STENT Forum

Người làm ebook : Hyuga Natsume

Văn án

Ta già rồi.

Ta đã 27 tuổi, đêm bắt đầu với giấc mộng quá khứ, một đoạn một đoạn,
như mới ngày hôm qua.

Thức dậy, sự hỗn loạn và thảm liệt đã qua đi, duy chỉ còn lại cơn mưa
ngoài cửa sổ, dường như sẽ không bao giờ dừng lại.

Mạnh Đình đã rất lâu rồi không đến.

Suốt mười năm, không thể nói rằng không có cảm giác, nhưng hoàn toàn không phải tình yêu.

Không phải là yêu, làm thế nào có thể yêu được, trái tim ta từ khi bắt đầu đã chịu không nổi mà vỡ tan.

Chính là, bọn họ chỉ là vô tâm đùa giỡn ta, xem ta như con rối, con rối vô tâm mà thôi.

Đêm mưa bụi dài, như nửa cuộc đời ta.

Sau này thì sao?

Mười năm trước khốn khổ cầu khẩn, cầu xin bỏ qua ta. Mạnh Đình ánh mắt cùng ngữ khí đều là tuyệt tình lãnh khốc.

“Đến khi người già rồi, không đi cũng phải đi.”

Ta trần truồng quỳ trên mặt đất, cả người lạnh như băng.

Cũng không phải ta không già, Mạnh Đình đã có nam hài trẻ khác. không hề băn khoăn, đặc ý hỏi ta: ” Có giống Nhân Nhân khi còn trẻ không?

Ta liền đành phải ngủ ở sofa bên ngoài. Lắng nghe những tiếng rên rỉ vang lên từ cửa, khiến cả đời này mỗi khi chợp mắt lại mơ đến nó, lúc tỉnh chỉ cảm thấy tiêu điều. Tỉnh lại chỉ còn hoang vắng.

Lần cuối cùng bị hấn đùa bỡn, đứng dậy liền nói, “Nơi đó của người, nói lỏng rồi.” Ta chẳng qua là im lặng nhìn hấn. Hấn mở tất cả vạt, lạnh lùng lái xe đi, không để lại chút thanh âm.

Ta kéo chăn che kín cơ thể. Cho dù hấn nói như vậy, cũng không làm ta xấu hổ.

Bọn hấn hành hạ, cố ý khiến ta tủi nhục. Hôm nay lòng ta đã chết. Mộng thiếu niên đã sớm yên diệt, gương mặt trong gương không còn là gương mặt mười bảy tuổi ngây thơ ướm át.

Cuộc đời to lớn, ta hai tay trống trơn, thứ duy nhất còn chừa lại chính là cái thân thể này, có thể mở rộng hai chân dưới thân của nam nhân mà không hề cảm thấy thẹn.

Ôm chăn ngồi dậy, một thân mồ hôi lạnh, chỉ mong thoát khỏi giấc mơ.

Nhưng đó không phải chỉ là giấc mơ, đó là ta của ngày hôm qua.

Ngoài cửa sổ thổi tới gió thu. Ta xuống giường, khoác y phục mỏng lên người. Giấy chứng minh thân phận không còn. Ta ô che mưa cũng không cần, liền tiến vào cơn mưa.

Thật là lạnh.

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

Lời editor: Để ta giải thích một tí, truyện này có cấu trúc đan xen hiện tại – quá khứ từ 10 năm trước của Nhân Nhân (nvc), đầu mỗi chương ta sẽ đề “Hiện tại” hay “Quá khứ” để mọi người dễ đọc và nắm mạch truyện. Hoặc đôi khi để dễ hiểu mạch truyện hơn một xí thì mọi người đọc lướt chương 1-3-5-7, 2-4-6... lại một lần sau khi đọc theo thứ tự. Cũng có đôi khi hai chương liền nhau là cùng hiện tại hoặc cùng quá khứ, mọi người chú ý một tí điểm này là ok.

Chương 1

(Hiện tại)

Đi qua nửa thành phố trong màn mưa, từng bước từng bước như trốn ly khỏi quá khứ khó chịu. Vậy mà bước chân ta, đến tận cùng có thể thoát được bao xa.

Cuộn tròn trên chiếc ghế dài công viên, ta liền tiến thoái lưỡng nan. Chộp mắt sẽ là mộng cảnh đau khổ, mà tỉnh thức, nguyên lai so với mộng còn đau hơn.

Đầu óc không thể nào tự do, hôm nay đưa tay nắm chặt, chỉ là băng lạnh mỏng manh. Trước mắt đều là hình ảnh của Mạnh Đình, nặng nề điệp điệp. Hấn ấn ta vào tường, đôi môi lại gần, nói: “Nhân Nhân thơm quá.”

Ta đột nhiên tỉnh lại, nguyên lai bất giác trời đã sáng.

Không có giấy tờ tùy thân, ta chỉ có thể tìm việc ở những địa bàn hắc công.

Ban ngày làm công trường, đưa báo, ban đêm liền tìm một góc ở hầm đông người tụ tập mà ngủ. Tiền lương rất thấp, nhưng may mắn nhận được hàng ngày. Cầm tờ tiền mỏng, đây là ta lần đầu tiên kiếm được tiền. Mua một bát miến ở quầy nhỏ trên phố, nước mắt cũng rơi vào bên trong.

Mỗi ngày đi ngang sạp báo, không nhìn được liền lật xem. Không thấy ta, Mạnh Đình cũng sẽ không lo lắng, sẽ không đăng báo tìm ta. Ta chỉ cười bản thân mình quá thảm hại.

Vậy mà một tháng như vậy cũng trôi qua. Thời tiết đang trở lạnh, một lớp sương mỏng trên mặt đất. Ta đắp những tờ báo cũ để giữ lạnh cùng đôi giày đế cao su. Trừ một ngày ba bữa, phần tiền còn lại cũng không đủ thuê một chiếc giường. Ban đêm thu thập những thùng giấy mỏng, xếp lại coi như cũng có được cái giường.

Con đường phía trước xa vời, nhưng ta chỉ có thể như thế.

Buổi sáng đầu đông, ở vòi nước bên đường rửa mặt. Nước chảy lạnh đến cực điểm, trán ta sanh sanh đau. Thời tiết ẩm ướt và lạnh, người không thể không đau, đau đến cả đêm cũng không ngủ được. Mười năm bị nhốt và hành hạ, đã gần phá huỷ đi thân thể này.

Vội vã đến công trường, cắn răng chịu đựng ngày lạnh rét. Quản đốc sai người tìm ta, đối ta nói: “Đưa tay ngươi ra.” Ta lặng lẽ lùi lại một chút, không thể làm gì khác hơn là đưa đôi tay sau lưng ra đến trước mặt hắn. Ngón tay đến lòng bàn tay, từng lớp máu không chịu nổi đập vào mắt. Bên tai liền có tiếng cười nhạo.

Ta khốn quẫn nhìn lên, muốn xin hắn lưu lại ta. Trước mắt đột nhiên mờ đi, tay ta bắt vào khoảng không, từ từ ngã xuống mặt đất. Điều cuối cùng ta nghe được: “Không phải là không cấp ngươi cơ hội, sớm đã nói ngươi không làm được...”

Tỉnh dậy, trời đã tối đen. Thật lâu mới rõ ràng, nguyên lai mình nằm ở trên đường phố. Muốn bò dậy, mi mắt cũng thật nặng nề. Đầu tê dại chết lặng, nhưng vẫn cảm thấy đau đớn, vẫn từ từ nhớ lại những gì đã xảy ra.

Nguyên lai ta đã chạy đi, rời khỏi Mạnh Đình.

Nguyên lai bọn họ thấy ta bất tỉnh, liền ném ta ra đường.

Trên gương mặt một điểm, một điểm rơi xuống lạnh lẽo. Thì ra là mưa đông.

Từ từ lục lọi trong thùng rác có thể tìm được chút đồ. Vốn nghĩ là người có chân tay, không thể đi xin ăn. Nhưng có ngày bị bệnh nằm ở góc đường, quả có người thực sự ném một tẻ cho ta. Cuối cùng lưu lạc đến tận đây.

Nhớ tới ánh mắt cười nhạo của Mạnh Đình, nguyên lai hắn rất hiểu ta. Ở trước mặt hắn, trong mắt hắn, ta là kẻ hèn yếu và vô dụng. Mà ta thật sự chính là như vậy.

Giáng sinh đến gần, ta cùng một số kẻ lang thang khác cùng nhau đến tiệm bánh Công giáo. Ta cũng không phải là tín đồ, nhưng chỉ là cầu xin một bữa ăn mà thôi. Chủ tiệm bánh nhìn ta, ngữ khí không phải không có khinh thường: “Ngươi trẻ tuổi như vậy, chẳng lẽ không muốn tìm một công việc?”

Ngày kế, ta xin được một ít tiền để cắt tóc và cạo râu, đi bộ bốn phút đến địa điểm hẳn giới thiệu việc cho ta.

“Trung thuận lao vụ trung giới.” chính là cửa tiệm kia. Cửa kính sạch sẽ và tươi sáng, có lẽ bên trong rất ấm áp. Ta đứng ngoài cửa thật lâu.

“Người phải biết, nếu như không phải nể mặt mũi của a Sam, ta ở đây sẽ không chứa chấp loại người như ngươi.” Nghe thanh âm không chút thương tiếc, ta thấp đầu chịu đựng ánh mắt khinh miệt, chỉ có thể nâng khoe miệng miễn cưỡng cười cười.

Với ánh mắt không tin nhiệm như vậy, nếu nhìn nhiều hơn một giây, ta sợ mình đã không cách nào chịu đựng được. May mắn hẳn không hứng thú nhìn ta nữa, chỉ đem tay gõ trên bàn, khiến lòng ta nhảy dựng. Ta không biết làm sao đứng ở giữa. Cửa sổ sáng sạch, cùng ta một thân xấu bản, sự tương phản quá mạnh như đang hành hạ ta. Khi ta muốn hít thở không thông, hẳn mới nói: “Tốt lắm, hi vọng ngươi có thể biết rõ, kiêm hiệu báo đáp”

Cảnh cáo như vậy, ta có điếm không chịu nổi. Nếu hẳn biết trước khi ta đi xin ăn, đã là tiện nô tính dục của ba nam nhân giàu có, sợ rằng đã sớm một cước đá ta ra ngoài cửa.

Vì vậy đối với sự khinh miệt của hẳn, chủ cửa hàng, hay của bất kỳ ai khác, ta cũng không có gì để nói.

Có a Sam giới thiệu, may mắn hẳn cũng không tra xét giấy tờ của ta. Đêm nằm trên giường cửa hàng cung cấp, bọc trong một tấm chăn mềm, ta đã rất hài lòng.

Ít nhất đã có thể sống sót qua mùa đông này.

Hai tuần lễ tập huấn đã nhanh chóng kết thúc, ta mặc vào đồng phục, tóc ngắn, sạch sẽ và gọn gàng như những người giúp việc trong phim. Cùng một đồng nghiệp khác đến nơi thuê lao động của cửa hàng.

Trên xe mang biển “Trung thuận trung giới” đi xuyên khu thị. Đồng nghiệp cùng lái xe trò chuyện, ta không nói gì chỉ ngồi một bên. Cũng không phải là cố ý trầm mặc. Chỉ là cuộc sống bị nhốt quá lâu, ta đã trở nên xa lạ với thế giới này. Bọn họ nói về những chủ đề kia, đều vĩnh viễn xa lạ với ta.

Chợt phát hiện, phía xa đường phố có điểm quen thuộc.

Hết thấy thoáng như giấc mộng. Dừng xe lại, trong một nhịp tim ta nhìn thấy cánh cửa toà nhà quen thuộc.

Toàn thân máu như ngừng chảy.

Ta vốn dĩ nên chạy trốn. Tuy nhiên, ta vẫn bước chân tiến vào cửa.

Khu vườn đã qua xuân, nhiệt độ thấp khiến những bông hoa chưa kịp khô héo đóng băng. Dưới lớp sương mang màu đỏ sẫm.

Trừ điều đó ra, hết thấy đều như trước.

Rời đi trong đêm mưa, không sai biệt lắm đến giờ đã một năm.

Chương 2

(*Quá khứ*)

Trung học đệ nhị, mỗi một giờ học, ta cũng hết sức nghe giảng, cẩn thận ghi chép. Mặc dù biết rõ bản thân không cần tham gia kỳ thi tuyển, sau học kỳ này, gia đình liền không cho phép ta học nữa.

Đại học, đó là một giấc mộng dù muốn cũng không thể mơ được.

Chuông trường reo lên, thiếu niên mười bảy tuổi gầy yếu, không như các hài tử khác reo mừng.

Lặng lẽ thu hồi đồ đạc trên bàn, ngoài cửa sổ mưa lại rơi. Trời đã u ám gần cả tuần lễ. Các học sinh rời khỏi phòng học, khí lạnh tiến vào, ta nhắm mắt một cái.

Có người nào đó ác ý chạy nhanh, đập vào đầu ta một cái. Ta tựa hồ đã quen như vậy, xoa đầu, lặng lẽ xếp sách vở vào túi.

Không có ô, trời cũng dần tối, ta mang túi chạy xuyên qua mưa.

Gương mặt thiếu niên dính mưa, mang nét ưu thương như bám sinh đã vậy, ngây thơ nhưng lo lắng, như không biết được ngày mai.

* * * * *

Đến trước địa chỉ của nhà kho bị bỏ hoang của trường, ta trên khuôn mặt dính mưa, đưa tay đẩy cửa ra.

Mạnh Đình một tay cầm thuốc lá, một tay vòng lấy eo ta, đẩy ta đến giữa phòng. Ta cúi thấp đầu, mặc hấn xô đẩy.

Mạnh Đình thấp đầu xuống, hơi thở hấn thoảng qua tai. “Nhân Nhân thơm quá, há mồm nào, hút thuốc đi.”

Ta mím môi lắc đầu tránh né, bọn họ liền ấn ta xuống mặt đất, nắm cầm, mở miệng ta. Nam hài lớn hơn ta một tuổi cười tàn nhẫn, đẩy điều thuốc vào trong miệng ta, tàn rơi xuống đất.

Bọn họ thả ta ra, ta quỳ gối trên đất xi măng, đem nước bọt khạc ra. Nước mắt chảy trên mặt. Mạnh Đình ngồi xuống nâng cầm ta lên. “Nhân

Nhân khóc, thật giống một nữ sinh dễ thương.”

Ta nhìn hắn, một giọt nước mắt lăn dài rơi vào tai, thật lạnh.

Đỗ Cao kéo tai ta, chuyển hướng ta đến hắn, một tay kéo dây kéo quần.

Không có chống cự vô ích, ta lặng lẽ há miệng. Đỗ Cao liền nắm đầu ta, cả phân thân liền áp vào cổ họng. Ta vô tình thút thít một tiếng, trong khi hắn chuyển động trong miệng ta, nói: “Đừng có khóc, thật giống như ta cưỡng gian người.”

Ta khản đờng ánh mắt. Có người phía sau ôm lấy thắt lưng ta từ phía sau, quần và nội y đều bị kéo xuống đầu gối. Thân thể nửa trần trụi, thật lạnh quá.

Tron tê lạnh lẽo sáp vào trong cơ thể ta, ta rung lên một cái thật mạnh. Mạnh Đình, hoặc là Trần Minh Viễn, ta run rẩy, nơi đó thật nóng và siết chặt khi bị tiến nhập.

Đau quá. Ta tránh né nhả phân thân Đỗ Cao ra, hô hấp sâu. Ta biết, phải làm rất nhiều thứ mới có thể xóa đi cơn đau đớn từ địa phương kia.

Đỗ Cao nâng mặt ta, cười nhạt nhìn biểu lộ của ta. Ta cảm thấy phân thân hắn để bên môi, nỗ lực tiến vào.

“Chờ một chút, cầu xin người...” phía sau lưng mãnh liệt xâm nhập khiến ta cơ hồ không gượng dậy nổi.

Cùng bọn họ so sánh, một người gầy yếu như ta, tư thế cong người như vậy, các ngón chân hầu như không chạm đất.

Cảm thấy tốc độ phía sau đột nhiên gia tăng, ta quay đầu cầu xin, “đừng bắn ở trong, van cầu người.”

Đỗ Cơ dùng phân thân vũ nhục vỗ vào mặt ta, “bắn ở trên khuôn mặt Nhân Nhân, có được hay không?”

Ta mím môi phát không ra tiếng, nhưng chỉ cần không bắn ở bên trong là tốt rồi, nếu không cả buổi tối phải chịu ướt át dính khó chịu. Lúc tám giờ, ta âm thầm cầu xin bọn họ mau kết thúc, để tránh trở về quá muộn.

Mạnh Đình quả thật rút ra bắn ở bên ngoài, ta cơ hồ cảm kích nhìn hắn một cái. Quần vẫn bị kéo xuống chân, ta cong người chờ đến người kế tiếp.

Sau khi kết thúc, Mạnh Đình vỗ nhẹ vào mặt ta, đưa cho ta ba tờ tiền giấy. Ba người họ liền huýt sao, vội rời đi.

Ta lạng lẽ bỏ tiền vào túi, mặc quần trở lại. Quan hệ này đã kéo dài gần một học kỳ.

Về đến nhà, đã là 12 giờ đêm. Ta cố gắng mở cửa nhẹ nhàng, đặt túi xách bên cửa, đổi giày.

Dưỡng mẫu (mẹ của Nhân Nhân, ta để nguyên bản là dưỡng mẫu, không muốn đổi thành mẹ/mẫu thân) quần khăn tắm trên đầu, bước ra từ phòng tắm, ta bẽn lẽn gọi: “Mụ mụ.”

Nàng lãnh đạm nhìn ta một cái, “Ngươi về rồi, vào bếp rửa bát đi. Còn có, phòng tắm cũng cần phải chà tốt, giá giày thuận tiện thì lau một lần. Mấy ngày trời mưa, thật phiền muốn chết. Ngươi nhẹ nhàng một chút, đừng đánh thức ca ca muối muối.”

“Ân.” Ta đáp, nhanh chóng lấy số tiền vừa nhận được, còn có Mạnh Đình cấp ta ba trăm khối tiền, liền giao cho nàng. “Là... số tiền nhận được tuần này.”

Nàng cũng không nhìn, liền tiếp lấy tiền, đi trở về phòng.

Đã quá muộn để thay đồng phục ẩm ướt, ta đi chân trần vào bếp, lúc tối vốn không có thời gian để ăn, hi vọng có thể tìm thấy một chút thức ăn thừa cho vào bụng.

Cái gì cũng không tìm được. Những thứ trong tủ lạnh, ta nhìn một cái cũng không dám đụng. Thật sự rất đói, lật mở nắp thùng rác, quả nhiên thức ăn thừa cũng bị ném sạch.

Thực sự đói và mệt mỏi, phía sau ần ần đau, chỉ muốn nằm dài không nhúc nhích ở trên giường ngủ một cái.

Rửa bát và chà phòng tắm. Ta quỳ trên mặt đất lau giày, cư nhiên không cẩn thận ngủ gật, giày trên tay “ba” một tiếng rơi xuống sàn nhà. Ta giật mình tỉnh dậy.

Cửa phòng mở ra, ca ca mặc áo ngủ đi ra, một cước đá lên người ta.

Ta không dám khóc gọi, chỉ sụt sịt vài cái. Ca ca bị đánh thức không hết giận mà đánh, một cước, hai cước, không cẩn thận đem cả kệ giày đá lăn.

Phòng dưỡng mẫu cũng mở cửa, thấy ca ca đánh ta, “hơn nửa đêm, náo cái gì? Tiểu Nhân, không phải đã nói đừng đánh thức ca ca.”

“Ân, xin lỗi, lần sau sẽ không như vậy.” Ta vừa xin lỗi, vừa đứng dậy dọn dẹp.

Ca ca nhặt một chiếc giày lên, hung hăng quất vào mặt ta. “Lần sau, còn dám có lần sau?”

Ta bị đánh liền ngã ngòì xuống, cảm thấy bên khoé miệng máu chảy ra. Đây là đêm cuối cùng ta ở cùng người thân.

Ngày kế, lớp học chỉ có nửa ngày. Ta đẩy cửa nhà, liền ngáy người. Phòng lộn xộn, chất đống nhiều vali.

Không ai nói với ta sẽ chuyển nhà.

Dưỡng mẫu mặc áo mới, tay cầm điện thoại bận rộn trong phòng. Nghe ta gọi, liền thuyết: “Tiểu Nhân trở về thật vừa lúc, mau giúp dọn dẹp đông tây.”

Ta mò mịt xếp tủ quần áo nàng vào vali, nghe nàng đối người khác nói chuyện: “... cũng không nghĩ vé lại giảm giá sớm vậy, lần này thật là kinh hãi...”

Tủ quần áo trống rỗng, trống rỗng như bị bỏ rơi.

Ta cố gắng đứng dựa vào tường, để tránh gây trở ngại. Nhìn ca ca gọi điện đến công ty vận chuyển hành lý, muội muội chạy trong đống đồ hung phấn kêu to.

Đi ra cửa trước, dưỡng mẫu mới nhớ đến ta, “Đúng rồi, bởi vì một số lý do, người cũng đông tây dọn dẹp một cái, người cũng không thể ở lại đây, nhà đã bán đi.”

Hoàng hôn.

Ta mang balo cũng một vài áo sơ mi cũ, đứng ngẩn trước căn hộ.

Taxi chở đến một người đàn ông, xe màu vàng đi ra khỏi con hẻm, chính là cuộc đời này, không bao giờ nhìn thấy nữa.

Trước khi lên xe, dưỡng mẫu quay lại, nàng chảy lệ, nói: “Tiểu Nhân, xin người thứ lỗi, chúng ta đi vượt biên, cũng không biết tình huống bên kia thế nào, thực không thể nào mang theo người...”

Ta chưa bao giờ nhìn thấy nàng như vậy, mang chút từ bi cũng áy náy. Lòng ta chột đau xót.

Nói xong liền lấy ra một số tiền nhét vào tay ta, và đẩy cửa rời đi.

Ta nhìn xuống, là một vài tờ giấy bạc nhàu nát đêm qua ta đưa nàng.

Chương 3

(Hiện tại)

Nguyên lai không phải là Mạnh Đình.

Nam nhân gác chân lên ngồi ở sô pha, hút một điếu thuốc bạc hà. Gương mặt trẻ, đẹp mà kiêu ngạo.

Ta chưa bao giờ có bộ dạng kiêu ngạo kia. Mặc dù ta cũng qua một thời trẻ tuổi, nhưng tuổi trẻ ta như bong bóng. Chỉ cần được vuốt ve, nó liền bể nát, chỉ còn lại tàn dư lạnh lẽo.

Ta đứng thẳng người, đồng phục màu trắng vàng, mái tóc cắt ngắn. Chẳng qua là môi có chút nhợt nhạt. Trừ điều đó ra, làm việc trong cơ quan cung cấp lao động cũng không khác biệt.

Mạnh Đình muốn ta để tóc dài, không muốn tóc ngắn, ngang vai là tốt lắm rồi. Khi làm chuyện đó, hắn tiến từ phía sau, một tay ôm lấy thắt lưng, một tay nắm lấy tóc ta.

Giống như cả người, đều bị hắn nắm giữ.

Hắn gõ vào ta, ngón tay ve vuốt, nâng khuôn mặt ta lên để sáp môi mình vào. Hắn muốn ôm ta, liền thuận kéo tóc ta, kéo mãi như vậy. Động tác mặc dù thô bạo, chỉ cần thuận theo hắn, liền sẽ không đau.

Nguyên lai ta đã quen với bạo lực của hắn. Như thế nhiều năm, ta đã không hề khóc thút thít cầu xin.

Hắn cũng không còn muốn ta nữa. Mạnh Đình.

Nếu hắn nhận thấy người hắn thuê làm công là ta, hắn sẽ cười nhạo. Ta cúi đầu, hận không thể biến thành tro bụi.

Nam nhân trẻ tuổi kia ta đã từng gặp. Mạnh Đình đã từng mang hắn cùng ta đến nhà hàng. Ánh mắt hắn rơi vào trên người ta, thoáng một trận, lại không có nhận ra ta. “Người, dọn dẹp các phòng ngủ trên lầu một cái, rồi mang hết đồ ra xe rác bên ngoài.”

Mạnh Đình đã có người khác trong nhà.

Lặng lẽ cho áo quần vào trong túi rác màu đen, cứ nhiên ta sẽ không đau lòng.

Hoặc là trái tim ta đã chết lặng.

Cơ hồ mọi thứ đều là màu trắng, Mạnh Đình thích ta mặc đồ trắng. Áo trắng. Tất trắng. Quần lót màu trắng. Lần nọ đi mua Mạnh Đình đã thương ta tại trung tâm mua sắm. Hấn thích ta đỏ mặt, liền nhẹ nhàng hoặc hung hăng mà hôn lấy ta.

Những thứ kia đã thoáng xa xôi rồi.

Ta như đang đưa tang mình, hết thấy tất cả, đều là Mạnh Đình cho ta.

Tháo rèm cũ xuống.

Chăn cũ. Gối cũ.

Căn phòng đã bám đầy bụi.

Một ngày mà thôi, liền có thể xoá bỏ tất cả. Tàn khốc chính là, vô thanh vô thức, không lưu lại vết tích.

Vườn hoa cỏ cũng đã khô héo. Phòng ngủ cùng bếp cửa sổ cũng phá đi. Phòng ngủ ở tầng ba cũng bị khoá trước, chìa khóa cũng không còn.

Năm nay, Mạnh Đình không phải đã sớm rời đi, có đi cũng không còn khóa cửa lại nữa.

Nếu ngày đó ta không tự giác rời khỏi cửa, Mạnh Đình có thể cũng sẽ lôi cổ áo ta ra khỏi cửa. Chợt một thân mồ hôi lạnh.

Nhìn gương trong phòng tắm, vô tình nhìn vào bản thân. Ta có chút hoảng nhìn chỗ khác, không dám nhìn. Thì ra ta đã không dám nhìn bản thân mình.

Quỳ trên mặt đất, chẳng qua là đang tẩy rửa sàn, một thân xà phòng, có người lại đẩy cửa mà vào.

Phía sau lưng là một đôi giày da, ta nhớ được đôi giày đó đã từng ấn vào ta, làm nơi đó phát tiết. Xúc cảm từ đôi giày kia, cứng rắn lạnh lẽo, hơn nữa vô cùng xấu hổ.

Ta cúi đầu xuống trong góc. Tay nắm chặt bàn chải gỗ, những ngón tay như đang co thắt.

Hấn đi tiêu, sau đó rửa tay. Xem như ta không tồn tại.

Ta thấy chóng mặt, như đang ở trong mộng. Mà sau đó, không ngờ bị hấn bóp lấy tay. Hấn nâng vai ta lên, lạnh lùng nói: “Nhân Nhân, ngươi rốt cục muốn làm gì?”

Ta che mặt bằng hai tay, không biết trả lời thế nào, nói: “Đối... xin lỗi.”

Thân thể bị hấn kéo qua đại sảnh, đá cửa, đẩy ta ra. Ta ngã bực cấp, rơi xuống bùn đất. Còn chưa kịp lấy giày.

Ngồi yên trong màn mưa. Thì ra đã mưa rồi. Ta một thân ẩm ướt, vô lực đứng dậy.

Chợt cảm thấy trái tim thật đau.

Thật là đau. Mạnh Đình. Ta cứ ngỡ là không đau, trái tim ta.

Không biết ngồi bao lâu, mới có khí lực từ bùn đất bò dậy. Trời đã tối khuya, không biết mấy giờ. Ta từng bước đi tới cửa, đôi chân run rẩy. Nguyên lai cửa đã khoá, bóng tối bao trùm các hàng rào sắt. Ta quay lại dựa vào cánh cửa, mà trong tay vẫn còn cầm chiếc bàn chải gỗ.

Mưa rơi xuống má, hoãn chậm và lạnh như băng. Ta nhìn lên lâu, ánh sáng vàng nhạt, hoàn toàn là một thế giới khác.

Không kịp được run rẩy, run rẩy đến không biết làm sao. Dựa vào cánh cửa sắt thấp dần, ngồi cho đến bình minh.

Đột nhiên tỉnh dậy, ta mở mắt thất thần. Mũi xe bạc trước mắt, nhìn lên, phía sau lớp kính thuỷ tinh, ánh mắt Mạnh Đình lạnh như băng.

Mới phát giác nguyên lai ta đã ngồi ở đầu đường. Hoảng hốt không đứng dậy nổi, Mạnh Đình lạnh lùng nhìn ta chật vật. Ta chống tay xuống đất, xấu hổ đứng lên.

Mạnh Đình một tay đẩy cửa ra, ta sợ hãi nâng tay lên, “không... đừng đánh ta...”

Mạnh Đình chẳng qua là kéo ta từ mặt đất, xương vai tựa như bị bóp vỡ, “Vì sao còn chưa cút? Chẳng lẽ còn chờ ta cấp ngươi tiền?”

Ta bị hấn dọa sợ, ngo ngác hỏi hấn, “Ngươi chịu cấp tiền cho ta?”

“Quả nhiên là muốn có tiền.” Mạnh Đình hung hăng bạt tai ta, đánh ta ngã xuống đất.

Lại xóc ta lên, lạnh lung cười nhạt, xoay mặt ta đối diện với cái gương phía trước. “Nhân Nhân, ngươi xem một chút ngươi còn đáng giá bao

nhiều?”

Đó là ta sao? Thế nào sắc mặt xanh xao, trên môi còn dính bùn đất.

Ngón tay Mạnh Đình bóp ta thật đau, đau đến mức ta sắp ngất đi. Thật sự chóng mặt, một lớp sương mù như hiện ra trước mắt. Ta cầu khẩn hẳn: “Cầu xin người đừng đánh ta... không muốn đánh ta... ta không muốn tiền.”

Hắn thả tay ra, ta không giữ vững được, quỳ ngã trước mặt hẳn.

Hắn lạnh lùng nhìn ta, vẫn là lãnh khốc, không có biểu lộ nào.

“Xin thứ lỗi... Ta liền rời đi...Tối hôm qua.. Các cửa đều bị khoá...”

Ta nhẹ nhàng tránh hẳn, dựa vào hàng rào đứng lên, đầu chóng mặt, chân tay mềm nhũn. Nhưng dưới ánh mắt của hẳn, ta không cho phép mình được ngã nhào.

Chương 4

(Quá khứ)

Mờ mịt đuổi theo vài bước, ta liền dừng lại.

Nguyên lai người nhà đã bỏ rơi ta.

Trên đường cái đã sớm không thấy chiếc taxi. Chỉ còn người qua người lại trên phố rộng lớn.

Ta dựa vào tường, ngẩng đầu, mới biết mình đứng ở bệnh viện. Bên cạnh là một đám hài tử, cười cười nháo nháo trên con phố. Ta liền mờ mịt đi sau.

Đi theo một đoạn đường, bọn họ thoát đã không thấy. Bên cạnh người đi đường như thủy triều, ta lại không biết đi đâu. Cửa sổ từng nhà sáng lên, một gian một gian, đẹp như chuyện cổ tích.

Ta từng rất quen thuộc, là mỗi ngày năm giờ sáng chuẩn bị cơm trưa cho ca ca. Dem y phục một nhà bỏ vào máy giặt, đến ban công tưới nước cho hoa, chuẩn bị bữa sáng cho muội muội. Dưỡng mẫu thích thức dậy sau khi cả nhà thu thập không còn chút bụi, ta phải lau tất cả bàn ghế cùng sàn nhà. Nàng là một người khiết phích (sạch sẽ), nhưng cuộc sống vẫn khó khăn.

“Tiểu Nhân, chúng ta là thu dưỡng người, lại cho người đi học, chỉ hi vọng người có điểm lương tâm, muốn chuyên cần mau lẹ, phải hiểu được báo đáp.”

Từ bảy tuổi, ta đã biết vừa dỗ dành muội muội vừa giẫm trên ghế nấu ăn.

Cuộc sống khó khăn như vậy. Dưỡng mẫu trong ngày mưa từ đầu hẻm dẫn ta về nhà. Hài tử hai tuổi, nhưng không hiểu được khóc, bị người bỏ rơi đứng dưới mưa, ánh mắt vừa lớn vừa đen, đáng tiếc không ai muốn. Lúc tan việc đi ngang, liền thấy có chỗ náo nhiệt, liệt liệt túi áo ta, có bốn trăm khối

tiền cùng một mảnh giấy. Nhưng bị mưa làm ướt, bút tích đã không thể thấy rõ. Bốn trăm khối, đủ tiền sữa muối muối hai tuần.

“Khi ấy tiểu Nhân mặc một chiếc váy nhỏ, cầm nhọn, hoàn cho là bé gái. Nếu là nữ nhi, sau này có thể làm được việc.” Dương mẫu rất không cam lòng.

Ta một mực cố gắng, rất cố gắng. Không phải là hi vọng xa vời cho nàng vui vẻ, chỉ hi vọng mình ở nhà này, không là một người dư thừa.

Vậy mà bọn họ không còn muốn ta, ta tối nay không biết ngủ ở đâu.

Ngược lại cũng không biết đi đâu, ta liền một gian một gian từ từ nhìn. Cửa hàng truyện tranh, đồ chơi, cửa hàng thể thao, mặc dù ở đây cách nhà không xa, nhưng đây là lần đầu tiên ta đi dạo phố.

Nhìn vào những tờ tiền đang nắm chặt trong tay, ta lấy dũng khí tiền vào một cửa hàng.

Ta vẫn luôn muốn có giày trượt.

“Nha... mau nhìn, thật là một nam hài đẹp.” Nữ nhân viên bán hàng chỉ cho ta đôi giày rẻ nhất, chọt như thế nói. Bên cạnh một nữ nhân lớn hơn liền tử tế đôi ta cười cười: “không sai biệt lắm mười lăm tuổi đi? Cùng nhi tử ta cũng không sai biệt lắm.”

Ta mấp máy đôi môi có điểm sung, đỏ mặt: “Không...ta mười bảy tuổi.”

Đại bộ phận các cửa hàng đều đã muốn đóng cửa. Ta lúc này mới nhớ ra đã quá thời gian làm việc ở nhà hàng thức ăn nhanh. Bỏ qua cũng không có gì, đã không cần cố gắng kiếm tiền cho dương mẫu. Ta uể oải bước theo ánh đèn trên phố, đi không mục đích.

Đi qua một tiệm bánh, ban đêm sẽ được giảm giá một nửa. Ta liền dùng số tiền còn lại, mua cho mình một cái bánh ngọt nho nhỏ.

Một mực len lén đem hôm nay thành sinh nhật. Mặc dù đã qua mấy ngày, cũng không quan hệ đi.

Liền ngồi dưới ánh đèn đường, một người ăn hết bánh ngọt.

Ở trên ghé công viên ngủ một đêm. Ngày thứ hai, ta đến trường học. Bởi vì ngoài trường học, ta cũng không biết phải đi đâu.

Mạnh Đình cũng Đỗ Cơ đến tìm ta, ta khước từ không có ngó ngang tới.

Sau giờ học lại đói bụng lang thang trên đường phố.

Ngày bắt đầu trở lạnh, lạnh như muốn tuyết rơi. Áo lông ta quá mỏng, tay áo chỉ đến khuỷu tay. Tất cả cửa hàng đều đóng cửa, ta không thể làm gì khác hơn ngoài đứng trên đường phố đối mặt với gió lạnh.

Một xe thể thao màu bạc chọt chạy sát bên cạnh ta. Ta không kịp trốn, cũng không muốn trốn. Bọn họ ba người xuống xe, vây quanh ta. Đỗ Cơ hung hăng đánh ta một quyền, liền áp trứ ta cong người, đẩy về phía xe.

Ta không thanh không hưởng, bởi vì biết trốn không được.

Đỗ Cơ xé khai quần áo ta, cùng Trần Minh Viễn, ta lại bị lột sạch.

Cúi người kéo ta khoả thân lên, đặt hai tay lên ghế ngồi, hỏi ta: “Hôm nay vì sao không đến?”

Ta nhìn sang một bên, đối hấn thẳng thắn: “Ta không cần tiền.”

“Nực cười, chúng ta cho ngươi có ý kiến sao. Chơi hay không chơi, là bọn ta quyết định.” Bọn họ cười to , như thể ta là thứ đồ chơi buồn cười nhất thiên hạ.

“Biết chúng ta muốn trừng phạt ngươi sao không?” Đỗ Cơ ý bảo Trần Minh Viễn đè ta lại, một thứ lạnh lẽo đặt trên cổ ta. Ta đưa tay chạm vào, là một vòng da có khoá. Kéo sợi dây phía trước vòng, Đỗ Cơ nói gì đó, ta liền tuỳ hấn dùng lực, cúi mặt xuống chân hấn.

Xe dừng lại trong một biệt thự u thâm, ta loã thân chân trần, bị bọn họ lôi kéo ra.

Lạnh và xấu hổ, ta hơi cong cơ thể.

Mạnh Đình xoay đầu lại cười cười, tựa như đang an ủi ta: “Yên tâm, ở đây sẽ không có người đến.”

Đi quá hoa viên, phía trước là hồ bơi lộ thiên hết sức to lớn, bọn họ liền dừng lại bước chân. Ta thừa dịp bọn họ dừng lại, liền quỳ thấp ôm lấy cả người, thật lạnh quá.

Vậy mà đột nhiên bị người đá xuống nước. Ta lập tức bị lạnh, tay gắng bám vào thành hồ, muốn bò lên bờ. Bọn họ ba người, đưa bốn dùng để giày đập vào ngón tay ta. Đầu ngón tay ta bị đập tím bầm, ta không thể làm gì khác hơn là run rẩy trở về lại trong nước.

Đỗ Cơ giữ dây vòng cổ bắt ta kéo ta đi trên bờ, ta liền không thể không di động. Run rẩy vì lạnh, răng va vào nhau. Ta muốn dừng lại, liền bị siết đến hít thở không thông.

Bọn họ mang bia từ xe ra, ngồi ở bên thành uống bia cười nháo, âm hưởng cực lớn mà hát.

Ta ở hồ bơi lặng khóc. Khí lực đã cạn dần, nuốt vài ngụm nước miếng, ta dần chìm xuống.

Bọn họ buồn cười đứng ở bên thành nhìn ta cầu xin được giúp đỡ ra khỏi nước.

Bị kéo ra khỏi mặt nước, ta đã là nửa hôn mê, nhưng vẫn cảm giác được bọn họ nhấn ta trên mặt đất đầy sỏi, lau khô ta. Dạng đau đớn kia làm ta thoáng chốc thanh tỉnh.

Sau khi kết thúc, Mạnh Đình đưa y phục cho ta, đổi ta thuyết: “Trở về đi, ta đưa ngươi về nhà.”

Ta lúc này mới nhớ tới ta đã không có nhà. Ta đã không có nhà.

“Ngươi nói cái gì?” Mạnh Đình nghi ngờ vấn ta.

Gió đột ngột dữ dội lên.

Ta run run mặc quần áo, cơ thể nửa ẩm ướt.. Áo lông mỏng bị xé kia, không thể làm gì khác hơn ngoài loạn mặc vào đồng phục học sinh. Cùng Mạnh Đình đi ra ngoài.

Gió cùng mưa đánh mạnh và kính xe. Từng giọt to lớn như mưa đá.

Ta để Mạnh Đình tùy tiện dừng ở bên đường, liền xuống xe hướng một phương loạn đi. Hấn đi xa rồi, ta mới dừng bước ở đầu đường.

Mưa càng lúc càng lớn, ta không ngừng lau mưa trước mắt, đứng ở đầu đường xoay người quay lại. Ta không có hướng đi, cái gì cũng không thấy rõ. Đêm khuya thành phố, bốn phía đều mờ mịt trong mưa.

Chương 5

(Hiện tại)

Trước khi ngã nhào, ta thấy gương mặt Mạnh Đình.

Thật sợ nam nhân ấy.

Sợ ánh mắt của hắn, sợ sự lạnh lùng kia, khiến cho ta không biết làm sao.

Hắn đi tới, hung hăng kéo lấy cánh tay của ta. Ta bị hắn kéo xoay người, kéo té xuống đất.

Cũng không dám tránh, không dám gọi. Hắn thực sự kéo ta về phòng, ném ta trên sàn nhà. Bị ngã đầu bất tỉnh vô lực, ta chỉ nằm kia khinh suyễn thở dốc. Ép tay lên cổ áo của ta, mở khoá hai nút. Quần áo ướt từ dưới lên trên, bên trong bên ngoài đều đã bị lột sạch.

Ta nằm cuộn lại thân thể trần truồng, chỉ nghe thấy mình mơ hồ cầu khẩn. “Tha cho ta... tha cho ta.”

Mạnh Đình xé quần của ta, hắn muốn làm cái gì? Ta thoáng thanh tỉnh, ngăn bàn tay của hắn, nhìn hắn cầu xin. “Không muốn... Mạnh Đình...tha ta đi.”

Hắn chỉ cười lạnh, “Người cho là với dáng vẻ người, ta sẽ thương người sao?”, một tay lại cởi quần ta.

Ta toàn thân run rẩy, nhìn hắn. Trước mặt một trần mê man.

Hắn kéo ta, lại kéo vào trong vòng tay. Ta mơ màng lão đảo, gần như rơi lệ. Tay hắn sờ sờ y phục phía sau lưng, chặt chẽ nắm.

Mệt quá, Mạnh Đình, không muốn cản ta đi.

Hắn ôm ta tới phòng tắm, đem ta đặt vào trong bồn. Cơ thể đắm chìm trong nước, ta liền thét chói tai. Lại là nước đá, cứ nhiên trên mặt nước phủ một tầng rượu đóng băng thành viên.

Tay vẫn giữ vạt áo của hắn, bị hắn đẩy ra, thân ta hoàn toàn chìm vào lớp băng lạnh.

Một chợt thanh tĩnh một chợt mơ hồ. Cảm thấy hấn giữ đầu ta, lớp băng nằm ngay trán. Ta quay sang một bên, áp gò má cùng băng lạnh vào lòng bàn tay hấn, tìm kiếm một chút nhiệt độ.

“Tha cho ta... Tha cho ta đi...”

“Đồ Cơ đánh ta đau quá... Hãy đưa ta đi... van cầu người... Mạnh Đình...Mạnh Đình.”

Ta tỉnh lại, còn đang thút thít, nguyên lai đều là mộng cảnh. Ta một thân vết roi cùng thương thích, kéo tay áo Mạnh Đình. Mạnh Đình hung hăng hôn ta, hôn ta đến hít thở không thông. Nhưng rồi đẩy ta một cái, ta ngã ở trên ghế, lại té xuống đất, thật đau quá.

Ở trong mộng khóc đến đầu cũng đau.

Ta ngồi dậy, ôm lấy gương mặt đầm lệ. Mạnh Đình luôn cười ta có quá nhiều nước mắt, quá nhục nhã. Vậy mà chuyện cũ, hiện thực, hư hư ảo ảo, khiến ta thật không biết như thế nào cho phải.

Từ từ mặc quần áo, nguyên lai Mạnh Đình đã không ném ta trần truồng ra khỏi cửa.

Nhưng là nên đi đâu? Trở về cầu xin ánh mắt lạnh như băng của trung giới điếm lão bản?

Lại gần cửa vào một chút, mới có khí lực đẩy cửa ra. Đồng nghiệp a Phàm đến kiểm ta, “Làm thế nào vậy? Khá hơn chút chưa?” Ta miễn cưỡng đối hấn cười cười, thanh âm khàn khàn vô lực “Có cái gì để ăn không?” Vừa nói ta liền cúi xuống, tránh ánh mắt của hấn.

Trong mắt hấn, ta nhất định là một người xấu xa hạ tiện.

Hấn đưa ta đến nhà bếp, buổi sáng còn dư lại chút cháo. Ta liền tựa vào tủ, từ từ nuốt. Kỳ thật không có khẩu vị gì. Ăn còn chưa xong, hấn ở cửa gọi ta. “A Nhân, Thư tiên sinh tìm người.”

Nam nhân kia kiên tịnh xinh đẹp, vấn ta: “Người chính là Viên Nhân?”

Ta đứng trước mặt hấn, nhỏ gầy và khiêm nhường. Đồng phục nhân viên mỏng manh, ta lại không có áo lông mặc bên trong, như vậy nhìn gầy đến thâm thắm.

Hấn tựa vào sofa, hai tay khoanh phía sau đầu, nhàn nhã quán sát ta, “ Xoay người lại ta xem một chút.”

Ta chân chừ một lúc, từ từ xoay người.

Hắn bước đến gần, ngón tay kẹp thuốc chọc trên mặt ta, “Đáng tiếc như thế già rồi, muốn ra ngoài làm việc thì cũng chỉ là cấp thấp.”

Ta bị khò, nghiêng sang phải ho khan, tránh hắn, cảm giác mình không chịu được như thế, “không... không phải là...ta không có...” như thế nào tranh biện, cũng là một dạng đáng thương.

Hắn cười cười, ở trên bàn kéo một tờ giấy lau sạch tay, vo lại ném vào thùng rác, như thể ta làm bẩn tay hắn.

“Đem xe ta đi rửa một chút.”

Ta liền thấp giọng đáp ứng, “Ân, Thư tiên sinh.”

Hắn chán ghét ta cũng là chuyện rất bình thường. Nhưng ta chỉ muốn mùa đông giá rét có chỗ chung thân, ngoài chuyện đó ra, ta cũng không cần gì.

Không biết là Mạnh Đình cùng Thư Dương ý tứ, bảo a Phàm, lưu lại ta.

Kia một tràng bệnh, ta giống như bị một đợt ho khan. Không rất nặng, nhưng không thể ngừng ho.

Mạnh Đình vài ngày sau mới tới. Ta lại là chùi rửa phòng tắm, hắn tiến lại rửa tay, không khác với hôm đó. Chẳng qua là hắn chẳng ngó ngang đến ta.

Khi hắn muốn rời đi, ở phía sau hắn, ta thật thấp giọng đối hắn hai tiếng cảm ơn.

Cảm ơn hắn không có đuổi ta đi.

Hắn nghe được, bước chân dừng lại, tựa hồ như muốn quay lại.

Ta liền vội vã, “...ngay khi trời ấm lên một ít, ta liền sẽ đi... Mạnh... Mạnh tiên sinh.” Thư Dương không muốn ta đối Mạnh Đình gọi thẳng tên.

Mạnh Đình nặng nề đẩy cửa đi. Ta cầm bàn chải không ngừng chà.

Cho ta biết ta nên làm thế nào, Mạnh Đình. Nếu như ngươi muốn ta đi, ta liền đi. Đi tới đâu cũng được. Vậy mà ngươi kéo ta về. Trên cánh tay ta, tím bầm dấu tay, ngươi nắm lấy ta, rất chặt chẽ.

Ta lấy ống tay áo chùi trán đã bị dính phải bọt, nhẹ nhẹ ho khan, ho khan đến rơi nước mắt.

Phòng khách truyền tới một tiếng, Thu Dương gọi tên ta. Ta cuống quýt ứng một tiếng, vội dùng khăn ẩm lau gương.

Đi tới phòng khách, ngạc nhiên thấy hai người trên ghế sofa, thân thể ở chung một chỗ, đang cuồn cuộn hôn nhau.

Đột nhiên đụng vào cảnh như vậy, ta nhất thời không biết tiến lui.

Mạnh Đình một tay ôm Thu Dương, một tay vỗ về tóc hấn, hôn không ngừng. Thu Dương tránh một cái, hai người hướng nhau cười cười, trong mắt tất cả đều là nhu tình mật ý. Mạnh Đình hôn mi mắt hấn, hôn mặt hấn, đôi môi nhẹ nhàng in trên khuôn mặt xinh đẹp một nụ cười. Lúc này mới là tình ý hôn nhau đi.

Ta yên lặng lui ra.

Thu Dương lúc này mới thấy ta, kêu ta dừng lại, “a Nhân, đem cái kia dọn dẹp một tí”. Chỉ trên mặt sàn, một ly cà phê đã bị vỡ.

Ta cúi trên đất, nhặt từng mảnh vỡ lên. Mùi nước hoa Mạnh Đình, lẫn vào mùi hương của Thu Dương. Một ngày lạnh như vậy, ta có thể cảm thấy bọn họ vẫn ấm áp.

Ta đặc biệt cảm thấy lạnh lẽo.

Quần đồng phục ngồi trên mặt đất, một mực lạnh đến tận xương. Mảnh vỡ cắt trúng tay, vụn thủy tinh cắt sâu vào da thịt, ta nhìn thoát không tốt. Máu cùng cà phê hoà lẫn vào nhau.

Đau nhói, mơ hồ, từ ngón tay cho đến tận trái tim.

Nhưng làm thế nào cũng không tìm thấy, mẩu vụn thủy tinh đã đâm vào kia.

Lời editor: Để ta giải thích một tí nếu có ai chưa hiểu. Chương này là về hiện tại. Hiện tại Nhân Nhân làm việc cho một trung tâm giới thiệu người giúp việc, tình cờ không biết sao lại được nhà Mạnh Đình thuê đến. Ban đầu bị Mạnh Đình đuổi đi, nhưng sau đó hấn lại giữ Nhân Nhân lại. Mạnh Đình hiện sống chung với Thu Dương, bây giờ Nhân Nhân cùng ở với hai người chúng nó trong cùng một căn nhà. Thật là khổ cho em nó.

À, sẽ có đôi lúc Thu Dương cũng sẽ được gọi tắt là Thu.

Chương 6

(Quá khứ)

Ôm túi sách ướt đẫm và áo len, ta đứng trú dưới mái hiên trên đường phố.

Nhưng cơn mưa vẫn không ngớt, vẫn lạnh như băng trên người ta. Mưa bay một đời kỷ cũng không chịu ngừng.

Mà ngày mai, với ta, còn cách rất xa.

Nhớ lại trong túi tối hôm qua còn lưu lại nửa khối bánh ngọt, lấy ra thì đã sớm bở vụn, theo gió và nước mưa rơi xuống cống bên lề đường.

Hai ánh đèn xuyên thấu cơn mưa dày đặc, chiếu lên ta. Bánh xe chạy ngang bắn một đợt nước lên người.

Cửa xe mở, Mạnh Đình lộ đầu ra gọi ta.

“Mau lên, Nhân Nhân.”

Ta cả người ướt đẫm đứng thấp dưới ánh đèn sáng chói, lắc đầu.

Hắn liền đạp qua vũng nước, hung hăng đánh ta một bạt tai. Sau đó kéo ta lên xe ngồi.

Mạnh Đình lại chở ta về ngôi biệt thự kia.

Ta yên lặng theo hắn xuống xe, trên gương mặt vẫn mang dấu tay hắn, nhưng ta không còn chỗ nào để đi.

Mạnh Đình giữ vai, kiểm tra thân ta một cái, ngón tay có chút lực ấn vào nơi bị đả thương.

“Nhân Nhân lạnh như băng nga.”

Hắn đẩy ta tiến vào phòng tắm, hai tay kẹp chặt eo, thấp đầu trên mũi ta hôn một cái. “Nhân Nhân dầm mưa ẩm ướt thật là đáng yêu.” Xoay người ta lại, đặt ta trên bồn rửa tay cầm thạch.

Ta mệt mỏi lại đói, không khỏi nắm chặt vai áo mình “Không muốn, Mạnh Đình.”

“Không muốn cái gì?” Mạnh Đình khơi mào cái miệng khẽ cười. “Ta bắt quá là giúp người cởi y phục ướt ra a.”

Mạnh Đình đẩy tay, hấn mím cười, vỗ vào trên tay ta, để lại dấu tay. Ta rút tay lại, không dám làm gì. Nghe mình cầu khẩn, giọng thấp đến không thể thấp hơn nữa: “Ta... ta tự thoát.” Trên người đồng phục học sinh bị hấn mở hai nút, thoát đến một nửa.

“Mạnh... Mạnh Đình?” Ta sợ hãi nhìn hấn.

Mạnh Đình dừng tay, bước lùi hai bước, hết sức tự đắc thưởng thức sự quẫn bách của ta. “Thật xinh đẹp, Nhân Nhân, đặt tay ra sau lưng đi.

Áo đồng phục ướt đẫm, vạt áo mở ra, để lộ bờ vai. Dưới cái nhìn chăm chú của hấn, ta xấu hổ đỏ mặt. Ta nghiêng đầu tránh ánh mắt hấn, đôi tay do dự, đưa về phía sau lưng.

“Nhân Nhân hảo ngoan.” Mạnh Đình từ trong bồn tắm múc một bầu nước, hắt và người ta.

Ta cả người nhỏ giọt nước, lại bị lạnh kinh hãi ngẩng đầu, liền thấy nụ cười hấn, nhẹ nhàng mà tàn nhẫn, “dù sao, nếu ướt một chút nữa, sẽ đẹp hơn.”

Lúc này mới hiểu ý đồ của hấn. Cảm thụ bị vũ nhục, làm ta chột run lên một cái. Hai tay ôm lấy gương mặt ướt đẫm của mình.

Mạnh Đình tại ta thút thít mà cởi quần của ta, “A, Nhân Nhân cứng rắn nào.”

Hấn ôm ta bỏ vào bồn tắm, kéo tay ta xuống. “Nhân Nhân cuộn tròn lại thật khả ái, thật là muốn một mực ôm hoài trong tay”, hôn hôn đôi mắt đang khóc của ta.

Thân thể lạnh băng ngấm vào trong nước ấm, ta vẫn còn run rẩy, nhưng cái lạnh của đêm tựa hồ đang từ từ tan dần đi. Thanh âm Mạnh Đình bên tai, mù mờ nhìn gương mặt hấn, cư nhiên không phải là trêu đùa bình thường.

Hấn nói, hấn muốn đem ta ôm hoài trong tay.

Hấn cách bồn tắm, kéo ta lại gần, vòng cánh tay qua.

Nếu hấn chịu ôm ta, cho dù là trò đùa.

Nhưng ta lại nghe thấy một thanh âm phía sau.

Hắn lại là, trói tay ta lại.

Kỳ thật thật muốn ở trong vòng tay đó khóc, khóc lớn một tràng.

Ta cho là ta cũng không phải là hài tử thích khóc. Bây giờ mới phát giác, nguyên lai là vô lệ, là bởi vì không tìm được người có thể lau nước mắt cho mình.

Con người tàn khóc trước mắt này, mặc dù bả vai rộng lớn, nhưng làm sao có thể.

Hắn đứng lên như thể không có chuyện gì xảy ra, cầm khăn tắm lau tay, sau đó mở cửa.

“Mạnh Đình—,” ta không thể không hoảng loạn, “ngươi...ngươi muốn bỏ ta ở đây?”

Hắn hờ hững nhìn ta một cái, vẫn không dừng bước. Cánh cửa đóng lại phía sau, khoá chặt đến tuyệt vọng.

Ánh đèn trắng nhợt nhạt, như thể một khắc sau liền chìm vào bóng tối. Ta hai tay bị khoá, ở trong nước, cũng không có cảm giác ấm áp.

Ngoài cửa sỗ ầm ầm truyền tới tiếng mưa, thanh âm mưa sa, sợ hãi khiến tim ta thắt chặt. Ta cố hết sức từ trong nước đứng lên, rời khỏi bồn tắm, dùng tay bị khoá sau lưng cố gắng mở cửa. Cuối cùng tuyệt vọng ngồi bên cửa khóc thút thít, đầu gối chạm vào cánh cửa, “không muốn... Mạnh Đình...Mạnh Đình...”

Mạnh Đình mở cửa, lần nữa xuất hiện bên trong, “thế nào rồi, Nhân Nhân?”

“Như thế nào mặt nhợt nhạt như vậy, mau trở về bồn tắm đi.” Mạnh Đình một thân đã đổi thành áo choàng tắm, thả rượu trong tay xuống, cởi áo choàng, ôm ta cùng tiến vào bồn tắm.

“Đến nào,” Mạnh Đình giữ vai ta, ấn chén rượu bên môi ta, “uống một chút, cũng sẽ không lạnh nữa. Nhân Nhân giống như rất sợ ở lại phòng tắm một mình.”

Ta uống một hớp, bị rượu cay phải ho ra lệ.

Mạnh Đình lấy tay lay nước bên mi ta, “Vì sao lại sợ, ta bắt quá chỉ là đi lấy rượu.”

Ta lắc đầu.

Lúc ta năm tuổi, dưỡng mẫu mang ca ca muối muối ra ngoài chơi. Nguyên là buổi tối có thể về, liền khoá ta ở trong phòng tắm. Ai có thể nghĩ đột nhiên có bão. Là cơn bão lớn như vậy, họ được đưa đến nơi trú ẩn tạm thời, hai ngày hai đêm.

Ở lại nhà cũ, trên lầu, ngâm trong nước, ta ngồi trong bồn tắm bằng nhựa. Mất điện, thật là đáng sợ.

Nhưng điều này, cần gì phải hướng người giải thích.

Mạnh Đình dùng miếng bọt biển lau người ta, vừa hôn ta. Nụ hôn của hắn nhẹ nhàng rơi trên người, ta mệt mỏi buồn ngủ, nhất thời hoảng hốt cảnh giác.

Nửa đêm tỉnh lại, mưa đã ngừng. Phát hiện mình ngủ bên cạnh Mạnh Đình, cánh tay hắn vẫn ôm ta chặt chẽ.

Mà tay của ta, vẫn bị hắn trói sau lưng.

Chương 7

(Hiện tại)

Tựa hồ là một mùa đông dài, chỉ mới bắt đầu.

Trong vườn cây lá đều lạnh lẽo, diệp tử úa vàng, mỏng manh rụng rơi đầy đất. Bị mắc lại trong bùn, thật sự khó quét.

Sáng sớm trở lạnh, chén đĩa đều lạnh như băng.

Mạnh Đình đã rời giường, ngồi ở thư phòng đọc báo. Tờ báo mở rộng che kín mặt hắn, ta mang bữa ăn sáng cùng cà phê lạnh lẽo đặt trên bàn. Đĩa sứ chạm vào bàn kính, vang lên một tiếng, Mạnh Đình lật báo, đổi tư thế ngồi, cũng không bận tâm.

Lui về bếp, tâm như muốn trốn tránh hoảng loạn.

Thư Dương không thích ta ở quá gần Mạnh Đình, ta cũng cẩn thận ý ý cố gắng tránh hắn.

Thỉnh thoảng ánh mắt hắn liếc qua ta, ta liền cảm thấy bàn tay run rẩy.

Ngày qua ngày, cũng không có gì không tốt. Ban ngày, Thư cùng Mạnh Đình phần lớn không có ở đây, ta một người, vừa làm việc vừa ngây ngô, ai có là ai, tốt nhất cũng quên đi.

Nhưng vào ban đêm, trong mộng Mạnh Đình xuất hiện, rất gần, nhìn chăm chăm vào ta: “Nhân Nhân, ngươi nghĩ chạy trốn đến đâu?”

Một thân mồ hôi lạnh tỉnh giấc, nguyên lai vô thức bất giác nằm ngủ trên bàn ăn.

Cửa sổ bị gió đêm đẩy ra, một phòng lạnh lẽo. Ngắm đồng hồ treo tường, đã ba giờ sáng. Mạnh Đình và Thư chưa trở về.

Đứng dậy đi đóng cửa sổ, lại nghe tiếng chuông cửa, Mạnh Đình có vẻ say, một người khó khăn đi vào. Ta trốn ở trong phòng, do dự có nên đi ra hay không. Hắn giày cũng không thoát, liền té ở sô pha, một tay cầm cà vạt. “Thư, cấp ta chén nước...”

Ta rót một chén nước ấm, bung nắp hân. Hân không nhận cái ly, bắt được cổ tay ta, “Mạnh, Mạnh tiên sinh...” còn chưa kịp phản ứng, đã bị hân đặt ở dưới người. Ly thủy tinh thất thủ rơi xuống đất, vỡ tan.

Thân thể Mạnh Đình, lửa nhiệt mạnh mẽ đè lên ta, sức mạnh của hân làm ta choáng váng: “Thả ta ra...ngươi say...” Ta chống cự, “Ta... ta không phải là Thư.”

Hân đột nhiên kiểm mặt ta, hung hăng ác liệt nhìn ta, con ngươi như đang thiêu đốt, khiến ta sợ hãi.

“Mạnh Đình... không...” Hân nhướn người, hơi thở ấm áp lấn vị rượu áp lên môi ta, không cho ta trốn tránh liền xâm nhập vào bên trong.

Hân một tay đè lại tay ta đang chống cự, một tay ép vào đầu, nắm giữ cổ ta, hung hăng, bá đạo hôn đến. Đầu lưỡi cứng rắn cùng nhiệt, tựa như muốn nhu bẻ ta. Ta đấu tranh để thở, tất cả đều là hơi thở của Mạnh Đình.

Hân đè mạnh, hung hăng hàm trứ đầu lưỡi đang tránh né của ta, như trừng phạt, trở thành cản xé. Ta không dám tránh né nữa, mặc hân dùng răng kiểm ta, thật sâu hút vào trong miệng hân, mặc hân nghiền nát cản xé.

Không biết làm gì, ta nhắm chặt mắt, cảm thấy lệ lặng lẽ tràn ra, khuôn mặt ướt đẫm lạnh lẽo.

Mạnh Đình theo dòng lệ hôn lên, hôn dần lên đôi mắt của ta.

Ta khóc trứ, yếu ớt và mơ hồ, “ta không phải là Thư... ta không phải là Thư...”

Cảm thấy hân chợt dừng lại, ta mê man mở mắt, gặp phải ánh mắt Mạnh Đình, băng lạnh sắc bén, hoàn toàn không giống uống rượu say hỗn độn. Nhất thời vô thức, hân một tay đánh lên mặt ta. Ta bị đánh nghiêng đầu đụng phải thành ghế salon, liền bị mạnh bạo kéo trở về, giữ chặt cổ áo, “ba ba”, lại bị đánh.

Ta hoảng sợ ngây người, nhưng trước mắt tất cả đều là hoá khí, ta cũng không còn cảm thấy đau. Mạnh Đình gạt tay từ má xuống, đột ngột cứng rắn kéo ngược ra sau, dùng cùi vạt trói hai tay ta lại ở sau lưng.

Ta mê mê ngã xuống, cảm thấy hân thô bạo kéo quần ta, nhiệt lửa bùng bùng để trước hậu đình, ta không kịp hoàn hồn cản rằng, nó liền một cái

tiến vào thật sâu. Tê liệt đau đớn làm cả người ta mềm nhũn, thật đau đớn... Mạnh Đình quả thật, đã không còn thương ta.

Đau như thế, rất đau. Hai tay Mạnh Đình kiềm trứ ta, hung hăng chuyển động, tựa như ngọn lửa được đốt cháy, thiêu đốt trừng phạt ta. Hấn tiến vào thật sâu, xuyên thấu, không gì ngăn lại được.

Trước đây Mạnh Đình thích sở hữu, hấn thích toàn thân ta thu người lại, để hấn ôm vào, sau đó từ từ hành hạ. Hấn vui vẻ cắn lỗ tai ta, cắn mạnh một cái, để cho ta lập tức thét chói tai. Hấn thích nơi đó, mặc hấn lấy tay đùa bỡn, “Thật đẹp, Nhân Nhân ở đây, không bản chút nào.” Cố ý nói như vậy, sau đó nhìn ta đỏ mặt mà cười to.

Nhưng bây giờ, chỉ có Mạnh Đình thô bạo. Phân thân hấn như thanh sắt nóng đỏ, một cái một cái đâm ta trong bóng tối. “Đau... Mạnh Đình... đau quá...đau quá a...” Ta thấp giọng khóc thút thít, nằm ở sô pha không nhin được ho khan.

Mạnh Đình như có như không cảm nhận được ta chảy máu, không nghe tiếng cầu khẩn của ta, vẫn giữ chặt ta, một dạng vô tình, không ngừng thoả mãn ham muốn bên trong cơ thể ta.

Ta khóc bên dưới hấn tránh đi, đè xuống nỗi đau mà kéo quần lên, hai chân không biết vì đau đớn hay sợ hãi, vẫn run rẩy không thôi.

Mạnh Đình lật người ngủ thật say, mi vẫn nhắm lại chặt chẽ.

Ta lặng lẽ lau nước mắt, dọn dẹp thủy tinh vỡ trên sàn, cắn răng đứng lên, lại thấy Thư Dương khoanh tay dựa ở cửa, trên gương mặt là khinh bỉ cùng tức tối.

Ta một thân đều là mồ hôi lạnh, bị hấn nhìn liền cúi đầu, nhất thời sợ hãi vô cùng: “Xin thứ lỗi...”

Nhìn Thư Dương đi tới, gơ tay đánh một bạt tai vào mặt ta. Ta ngã xuống đất, đau đến muốn ngất đi, mảnh thủy tinh cắt phải người ta.

“Cút!” Thư Dương thấp thanh rống giận.

Ta cố gắng đứng dậy, ý thức cuối cùng tìm đường rời khỏi phòng khách, đáy lòng một mảnh tuyệt vọng.

Chương 8

(Quá khứ)

Mạnh Đình một đêm ôm chặt ta.

Tay bị khoá bằng khoá kim loại, cắt vào da thịt, lại lạnh lẽo, đau đến tận xương.

Một nửa người đều tê dại, ta muốn lật người, cánh tay Mạnh Đình chột thu lại, ôm ta chặt hơn. Ngẩng đầu liền bắt gặp ánh mắt đen nhánh, hần cười tủm tỉm “Ôm Nhân Nhân ngủ cảm giác thật thoải mái a.” Hần hôn hôn chóp mũi ta.

“Nhân Nhân nấu bữa sáng đi? Ta muốn trứng chiên bảy phần, bánh mì sandwich, thịt xông khói cùng sữa tươi lạnh, bụng thật hảo đói nga.” Nói xong rời khỏi ta, rất thoải mái duỗi thân.

Ta không thể làm gì khác hơn ngoài gật đầu, cố gắng hết sức mới từ trên giường ngồi dậy, cả người đều đau. “Mạnh, Mạnh Đình, có thể hay không giúp ta mở khoá.”

Mạnh Đình nhìn dáng vẻ ta bối rối, từ dưới gối lấy ra chìa khóa, nụ cười xấu xa, răng cắn cắn tai ta, “gọi ta chủ nhân, ta liền giúp ngươi mở.”

Thanh âm ái muội cùng sủng ái, làm ta đỏ mặt, ta hoảng hốt lắc đầu, vừa tránh né môi hắn, không kịp ứng phó liền té xuống đất.

Người kia còn giống ác ma mà cười, “Nhân Nhân dễ thương nga, còn quý như vậy, hảo ngoan.” Hần ngồi trên mép giường nâng mặt ta, nhìn với ánh mắt không thể kháng cự, cơ hồ dán trên mũi của ta, nói: “Gọi ta, gọi ta chủ nhân, Nhân Nhân.”

Ta quý gối giữa hai chân hắn, đỏ mặt, hần giữ chặt ta, làm ta không cách nào lắc đầu.

“Không gọi sao...” Mạnh Đình uy hiếp giữ mặt ta, hướng hai chân nâng ta lên cao, ta liều chết tránh đi, vẫn là bị hắn ép chặt lên.

Hơi thở nam khí bá đạo đáng sợ xâm nhập vào chóp mũi, hấn kia sức lực mạnh, ta cơ hồ hít thở không thông.

Hấn thả ta ra, “muốn gọi không, Nhân Nhân?” Tay của hấn cứng rắn có lực, bắt giữ sau cổ ta, gáy bị hấn bắt phải làm đau, đau đến ta cơ hồ bật khóc.

Ta có chút do dự, hấn một lần nữa ép xuống, “không muốn,” ta cơ hồ khóc ra.

“Chủ, chủ nhân...” cảm giác khuất nhục khiến dạ dày ta co quắp đến đau.

Mạnh Đình cũng không chịu bỏ qua ta, cằm của ta bị bóp thật đau, “mở hai mắt, Nhân Nhân, nhìn ta, gọi thêm một lần nữa là tốt rồi.”

Ta chảy lệ, khóc thút thít kêu: “Chủ nhân...” Nhìn mặt hấn, vì sao muốn làm như vậy với ta?

Hấn cực kỳ hài lòng ôm ta một cái, cuối cùng chịu mở khoá tay.

Ta ngỡ ngác đứng lên, hai cánh tay đều tê dại, khó khăn nhấc lên. Ta cũng không dám nói gì, chạy trốn đến phòng tắm, vòi nước cũng mở không được.

Thấy Mạnh Đình tiến đến, ta hoảng sợ lùi hai bước: “Tay của ta, đã tê rần.”

Hấn kéo tay ta giấu ở sau lưng, giữa các kẽ tay dùng sức xoa nắn, như có ngàn vạn cây kim đâm vào, “Đau... Mạnh Đình...” Hấn vẫn nhẫn tâm, ta không dám đem hai tay rút về.

Ta nấu bữa sáng cho Mạnh Đình, lại không ăn được cái gì. Đói đã lâu, ngược lại ăn không vô.

Mạnh Đình đưa ta đến cổng trường, cấp ta ba trương chỉ tệ (là một khoản tiền, ta cũng không rõ =,=) “Nhân Nhân có phải không có chỗ đi, buổi tối ở đây chờ ta đi.” Cũng không chờ ta trả lời, liền đạp ga rời đi.

Bên cạnh đều là lão sư cùng đồng học, ta xoay người đi về hướng ngược lại. Đem túi xách còn ướt ném vào thùng rác bên đường, “Vĩnh biệt...”

Ta không thể nào trở lại trường học, muốn tìm một phần công việc nuôi sống mình. Làm bán thời gian ở tiệm thức ăn nhanh, tiền lương quá thấp,

không thể nào sống được. Nhưng là, muốn tìm một công việc, đi đâu để tìm, ta thật không biết.

Từ buổi sáng đi dạo đến tối, thấy một cửa hàng để bảng hiệu tuyển người làm, ta liền vào hỏi. Vậy mà không ai chịu chứa chấp một học sinh trung học đệ nhị cấp lang thang.

Cuối cùng, thấy một quầy rượu tuyển người, ta lấy hết dũng khí đẩy cửa.

Bóng tối âm thầm cùng thanh âm ồn ào khiến ta giật mình, có người ở cửa vắn ta: “Người bạn nhỏ, người muốn uống rượu?”

Ta lắc đầu, “ta...ta là đến xin việc.”

Người nọ mỉm cười nhả một điếu thuốc, lấy tay nâng cằm ta, nheo mắt nhìn xuống: “Người bao nhiêu tuổi? Chúng ta ở đây không muốn tiêu hài tử.”

“Ta mười bảy tuổi.” Ta ngây ngốc đáp, quên tránh cái tay không an phận của hắn.

“Đệ đệ hảo ngoan, thật đẹp.” Hắn đặt tay lên vai ta, đẩy ta đến trước mặt một nam nhân khác.

Hắn mở đèn quầy bar, nhìn, đưa tay vén tóc trên trán ta, vừa hỏi ta: “Người nghĩ làm cái gì?”

“Phục vụ bàn, ta có thể không?”

Hắn chợt chú ý cái gì, kéo cổ tay ta qua xem, trên cổ tay bị kéo mạnh để lại dấu, ngẩng đầu đối ta thuyết: “Làm phục vụ thì thật đáng tiếc đi, cùng ta đến đây.”

Bị đưa vào một gian phòng bên trong, ta bất an đứng giữa phòng, động phục đã nheo, dáng vẻ nhất định cực kỳ xấu hổ. Đại khái đợi mười phút đồng hồ, một vài nam nhân tiến vào, ánh sáng mờ tối, nhưng cả đám người đều mang kính râm.

Chẳng qua là hỏi ta một số vấn đề đơn giản, trong đó một người đi đến bên cạnh ta, “nếu như người nguyện ý, sẽ kiếm được rất nhiều tiền.”

“Muốn ta làm cái gì, ta... có thể sao?” Ta có chút mê hoặc.

“Đóng phim,— loại kia nam nhân với nam nhân, rất đơn giản. Giống như điều kiện của người, ta đảm bảo người rất nhanh sẽ nổi tiếng.” Nam

nhân khoé miệng mang ý cười, nhưng ta không biết hẳn là đang dụ ta, không biết ẩn bên dưới là một tầng âm mưu.

Ta biết mình cũng không khác ấu thú lạc đường, một thân một mình, vô giáp vô đũa. Tùng lâm sinh ta, cũng không phải là nguy hiểm.

Né được Mạnh Đình, vẫn còn có Đỗ Cơ cùng Trần Minh Viễn.

Ngày mai, ta còn không biết bữa sáng ngày mai sẽ ở đâu.

Rất nhiều tiền, ta cũng không biết đó là bao nhiêu.

Chỉ cần một chút là tốt rồi.

Ta liền gật đầu.

Hắn tựa hồ không nghĩ ta đồng ý dễ dàng, ngân người: “không muốn xem xét lại?” đưa cho ta một hợp đồng, ta xem cái hiểu cái không, hắn đặt bút vào tay ta: “ký hợp đồng, chúng ta sẽ lập tức cấp một phần thù lao cho ngươi.”

Ta mò mịt cầm bút, nhưng ký không ra mực. Người nọ nín thở chờ ta ký, liền vừa xấu hổ vừa thúc giục người đi tìm bút. “Vây, chờ thêm một chút nữa cũng không sao. Cần nhìn lại một chút điều kiện thân thể ngươi. Nếu như không có vấn đề gì, một tuần nữa liền có thể quay.”

Bởi vì biết sau khi ký hợp đồng kết quả sẽ ra sao, liền chết lặng mặc hắn nắm lấy, nằm ở trên bàn, quần bị cởi ra. Cảm giác xa lạ từ ngón tay, cực kỳ vũ nhục ở giữa hai chân trần truồng, nơi đó lộ ra bên dưới ánh đèn huỳnh quang.

“Như vậy, thấp người xuống một chút.”

“Hảo, là góc độ này.”

“Đẹp a, có đem máy quay không?”

Cũng không phải lần đầu tiên, Mạnh Đình cũng từng đòi ta làm loại chuyện như vậy, thân thể ta, đã sớm không còn quý trọng đi. Ta an ủi bản thân mình.

Mạnh Đình, một khắc nhớ tới cái tên này, ta chợt có cảm giác rung động muốn rơi lệ.

Chương 9

(Hiện tại)

Có người đang khóc, đang trốn, chân bị xích, mặt đường thật cao thật thấp, trên sàn đầy mảnh thủy tinh.

Ta rất đau rất đau, vẫn không tìm thấy máu.

Người đang khóc, có phải là ta không?

Bốn bề đều là vách tường, mù mịt giống nhau, lấy tay đi sờ, nơi nào cũng là vách tường, đều là tường, lại băng lãnh.

Ta liệu chết muốn tỉnh lại, nhưng không thể mở được mắt, mộng một mực tiếp tục, một mực thật đáng sợ thật khó khăn. Ác mộng dài như vậy, ta dường như đã mộng cả một đời.

Cửa phòng đột nhiên mở, có người dùng lực kéo ta. Thân thể ta rời khỏi giường, cùng với chấn ngã xuống đất.

“Mạnh Đình...” ta nghe thanh âm mình khàn khàn, nguyên lai đã không còn là mộng.

Phía ngoài bạch quang chói mắt, ta mơ hồ hiểu được đây là ban ngày. Đêm qua... đêm qua... lòng ta chợt nhói đau.

Mạnh Đình bóp cổ tay ta cơ hồ muốn gãy, hấn kéo lê ta lão đảo xuống tận cầu thang, đưa tay giữ tay của hấn, muốn hấn nhẹ nhàng một chút, lại không phát ra âm thanh. Bước chân như giẫm trên bông, ta ngã nhào, là bị hấn đẩy tới.

Cũng chân trần, Mạnh Đình đẩy ta ra ngoài cửa. Cửa mở ra, đóng lại, lại mở ra hai cái.

Trước mắt đều bấp bênh, sương mù trắng xoá, ta đưa tay vịn một cây đại thụ, cúi người ho khan không ngừng lại được.

Choáng váng nhìn thấy lòng bàn tay đỏ hồng, nhiệt nóng, đáy lòng tuyệt vọng, trống rỗng.

Lại có người kéo ta, ta vô cùng sợ hãi ngẩng đầu, là Thư, cũng không thèm nhìn ta, lạnh lùng không một lời liền kéo ta đi.

Ta muốn nói không muốn, bỏ qua ta, ta đi không được... nhưng ta vẫn một mực ho khan, không tránh thoát được tay của hắn.

Cuối cùng ngã ở ngưỡng cửa, không bò dậy nổi, ta chỉ có khí lực lấy tay đè lại ho khan, lòng bàn tay dính ướt.

Thư thả tay của ta, một mình bước vào cửa.

Trong phòng là một mảnh hỗn độn, đồ đạc bị đập vỡ. Mạnh Đình ngồi ở sofa hút thuốc, bàn cà phê trước mặt cũng bị lật ngửa.

Thư lạnh lùng nói: “Người yêu cũ người trở về, cảm ơn người thời gian qua chiếu cố ta. Chúc mừng người duyên trước tiếp tục, Mạnh Đình.” Liền cúi người kéo vali dưới đất.

Mạnh Đình hít một hơi thuốc, thấp đầu không nói gì.

Thư Dương không chút do dự kéo vali ra khỏi cửa, hắn cuối cùng đặt điều thuốc xuống, chạy theo phía sau ôm lấy Thư.

Thư Dương cứng người, giọng búong bình lạnh lùng: “Buông tay, Mạnh Đình, không cần đối mình gạt người.”

Hắn không chịu buông tay, ngược lại khẩn trương hơn, hai tay giữ chặt, tựa hồ cả đời cũng không muốn ly khai. Không nói gì, đáy mắt có tia máu. Thư cuối cùng ánh mắt cũng hồng, thanh âm đứt quãng: “Ta một mực cho là người yêu ta... ta một mực cho là người ái ta...” Quay người ôm chầm thân thể phía sau.

Thị giác thính giác chợt rõ ràng, hai người bên cạnh âu yếm, hai đôi giày đối nhau, như nơi không người mà nóng bỏng.

Ta đưa tay ra, cố gắng chạm vào bề mặt bức họa trước mắt. Như cách một tầng thủy tinh, ta như một đứa trẻ ngoài cửa sổ, trộm nhìn một thế giới có thể ngắm nhưng hoàn toàn không thể có được.

Mạnh Đình, ta nghe Mạnh Đình nói với Thư: “Muốn ta làm sao người mới tin, Thư, muốn ta làm sao?” Thanh âm trầm thấp, khàn khàn thâm tình.

Mạnh Đình của ta, cùng Mạnh Đình của Thư, thì ra không phải là một người.

Thư ngẩng đầu, nhìn chăm chăm thật lâu, chợt thả tay, cắn răng nói một câu: “Ta rút cuộc là, đôi mắt không chịu nổi một hạt cát. Buông tay, Mạnh Đình, chẳng lẽ ngươi muốn ta đi cùng một người khác tranh sủng?” Hai người đối mắt, Thư đoạt vali của mình, xoay người liền đi.

Ta đã nghĩ nên sớm rời khỏi, ngay từ trước đêm qua, nên rời khỏi đây. Hai lần ba lần, bị hất đẩy ra khỏi cửa. Ta ở trước mặt Mạnh Đình, đã sớm không còn tôn nghiêm, nhưng nỗi lòng đã tàn rách không chịu nổi, vẫn đón đau.

Bọn họ nghĩ ta không biết đau, không hiểu được uỷ khuất, không biết sỉ, như một con búp bê gỗ, chỉ biết lưu lệ, sẽ không thương tâm.

Cố gắng đứng dậy, ta muốn rời khỏi nơi đây.

Mạnh Đình một mực không nhìn ta, lúc này lại đột nhiên kéo ta qua, đẩy tới trước mặt Thư. “Thư, nhìn ta, ta căn bản sẽ không vì một món đồ chơi, để cho ngươi thương tâm nữa.”

Ta từ từ ngã xuống, phun ra máu, hai tay cũng không che giấu được.

Chương 10

(Quá khứ)

(Đoạn này là kể về lần đầu tiên Nhân Nhân gặp Mạnh Đình)

Lần đầu tiên gặp, là Mạnh Đình bắt ta lên xe. Hấn mới mua xe, muốn tìm một mỹ nhân đến chúc mừng. Hấn vì vậy nói, chẳng qua là vì đùa bỡn ta.

Bọn họ đi theo ta thật lâu. Ta thấp đầu đi bộ, tùy tiện đá một chai nước suối bằng nhựa, từ từ đi. Ta chỉ nhìn thấy mũi giày, sắp lộ đầu ngón chân. Liền bị bọn họ từ bên lề đường kéo lên xe.

Bọn họ đặt ta trong xe, đưa tay vào trong đồng phục loạn sờ, ta hoàn toàn ngỡ ngàng, nói, ta không có tiền.

Mạnh Đình gương mặt kia hết sức xinh đẹp, cúi đầu xuống, ở trên môi ta chạm một cái. “Người tên là gì, đệ đệ?”

Ta hoàn toàn bị xúc cảm xa lạ kia mê hoặc, ngoan ngoãn trả lời: “Viên Nhân.”

“Hôn một cái đi.”

Ta gạt đầu, hấn liền ép môi lên. Hơi thở cường liệt của thiếu niên cùng đầu lưỡi tiến vào, tùy ý trêu chọc, ta mở miệng, cũng không hiểu phải tránh, cho đến khi hấn buông ta ra, cười nói: “Đệ đệ, khi hôn thì phải nhắm mắt lại.”

Lúc này ta mới lấy ta che môi lại, có điềm không tin có điềm mê mang, “Có biết hay không người ánh mắt này, hết sức nguy hiểm.” Mạnh Đình nhẹ nhàng gỡ tay ta, lại hôn lên.

Ta bắt đầu tránh đi, bởi vì không cách nào hô hấp. Động tác rơi vào Mạnh Đình, đều dễ dàng bị hấn chặn lại. Ta gấp đến độ sắp khóc, hồ đồ cắn hấn một cái.

Mạnh Đình bị đau lùi lại, ánh mắt vẫn vui vẻ: “Hấn lại dám cắn ta, rất hiếm nha.”

Ta đè lại miệng, sống chết cũng không để cho Đỗ Cơ bên cạnh đung, Đỗ Cơ liền đánh ta. Mạnh Đình đặc ý ôm chầm ta, tránh một quyền của Đỗ Cơ, “Nhân Nhân là của ta.”

Ba thiếu niên nửa say, đem ta đến rừng ở ngoại ô, ta cho là sẽ bị đánh, chỉ ôm đầu ngồi trên đất, bị bọn họ giữ lấy, cởi bỏ y phục.

Căn bản không hiểu bọn họ trên người ta làm cái gì, làm cho ta đau quá đau quá, cũng không dám lớn tiếng khóc.

Mặt đất ẩm ướt, cây cỏ đâm vào trên lưng. Bọn họ cuối cùng cũng thả ta ra, ta run run đưa tay sờ phía sau, nơi đó chảy máu. Lấy đồng phục nhàu nát che lại cơ thể, nút áo bị kéo đứt rơi ra, ta liền vừa khóc, vừa ở bãi cỏ lục tìm.

Mạnh Đình vốn đã trở lại xe, nhưng lại quay lại, vỗ vỗ lưng ta, “đệ đệ đừng khóc, người từ đây đi lên đường chính, liền có thể bắt taxi về nhà.”

Ta nâng lên mắt đẫm lệ, thút thít nhìn hắn, có điểm hoảng sợ. Mạnh Đình đột nhiên mỉm cười giữ mặt ta, thay ta lau nước mắt: “Ta hình như có điểm thích ngươi, Nhân Nhân.” Nói xong đưa ta một ít tiền, lại lấy bút ra, viết một dãy số trên cánh tay ta. “Sẽ rất đau, cầm số tiền này đến tiệm thuốc mua chút dược cao. Nếu có khó khăn, có thể gọi điện tìm ta.”

Một người đi tới nửa đêm, mới từ ngoại ô trở về nhà. Ta ở vòi nước bên lê đường lau vệt nước mắt, mới dám vào nhà. Dưỡng mẫu gương mặt hết sức khó coi. Hôm nay vốn là phải đi làm ở bãi rửa xe, ta không thể làm gì khác hơn là đem tiền Mạnh Đình đưa ta giao cho nàng.

Mà bởi vì hôm nay không đi làm, bãi rửa xe sẽ không thuê ta nữa. Một tuần sau, ta kéo thân thể đau đớn đi tìm công việc bán thời gian khác. Rất nhanh đến cuối tuần, ta một đồng cũng không kiếm được. Ta ở ngoài đường một hồi, không dám về nhà.

Gọi đến số Mạnh Đình lưu lại, đầu kia truyền tới thanh âm nam nhân xa lạ, ta hốt hoảng tắt điện thoại.

Thu lấy dũng khí nửa ngày, ta hận mình khiếp đảm, cứng rắn gọi lại một lần nữa, “Ta... ta là Viên Nhân, ta muốn hỏi một cái, các ngươi có muốn hay không, muốn ta làm... làm chuyện ngày đó, ta không muốn nhiều tiền, ba trăm khối là tốt rồi...”

Tại nhà vệ sinh trong quán bar, Mạnh Đình nói, chỉ cần ta không khóc, liền có thể đáp ứng.

Ta cúi người ở bồn rửa tay, cắn môi nhẫn nhịn, không phát ra thanh âm. Nhưng vết rách kia vẫn chưa lành, thật đau quá. Sau khi cả ba người lần lượt làm, ta đã sớm mặt đầy lệ.

Ta nhìn Mạnh Đình, “ta, ta thật không phải là cố ý khóc... là lệ tự chảy ra...”

Bọn họ cười to. Đỗ Cơ ôm bụng cười cơ hồ không đứng dậy nổi.

Dưới trận cười của bọn họ, ta thật sự khóc lên, “nếu không, làm tiếp một lần... có được hay không?” Ta thút thít, hết sức chùi sạch nước mắt, “lần này ta... bảo đảm không khóc.”

Mạnh Đình cười nhìn ta, tựa như có gì rất thú vị. Ta cố không lý giải ánh mắt hần, chỉ nhìn hần cầu xin.

Trần Minh Viễn dựa một bên hút thuốc, nhin cười, “Tốt lắm tốt lắm, không cần chơi nữa.” Đỗ Cơ cười kéo dây quần, từ trong ví rút ra một tập tiền. Dùng tập tiền mới chạm chạm trên mặt ta, “yên tâm, người ba trăm khối rẻ như vậy, lần này cho qua đi.”

Ta ngập ngừng tiếp lấy tiền, lau sạch nước mắt, đối bọn họ chào một cái, đè xuống đau đớn, từ từ rời khỏi.

Đó là lúc giao dịch bắt đầu. Sau đó mỗi tuần lễ, Mạnh Đình, Đỗ Cơ cùng Trần Minh Viễn sẽ đến trường tìm ta. Mỗi lần ta sẽ nhận được ba trăm khối.

Dưỡng mẫu không hỏi ta, tiền kia ở đâu ra.

Ta không biết mình, đã làm gì sai.

Cố gắng học, cố gắng làm việc, cố gắng kiếm tiền, không có ngày nào có thể thư giãn.

Nhưng người nhà vẫn không muốn ta, Mạnh Đình không chịu bỏ qua ta.

Ta sợ những lạnh lùng như thế.

(Đoạn này lại quay về lúc Nhân Nhân chuẩn bị đóng phim đó đó)

Đang ngây ngốc mờ mịt, phía sau người ta chợt có đụng chạm khiến ta giật mình. Ta nhìn những khuôn mặt xa lạ trước mắt, chợt cố hết sức đẩy bọn họ ra, liền chết bỏ chạy.

Không biết phía sau có bao nhiêu người đang đuổi, toà nhà bỏ hoang hành lang quanh co, tràn ngập tiếng bước chân vội vã.

Ta chạy qua một cánh, một cánh cửa, dần dần ta chỉ có thể nghe được, là âm thanh nhịp tim mình.

Mãi cho đến cuối cầu thang, không có đèn, cũng không có cửa sổ. Ta mò mẫm đẩy cánh cửa kia, cư nhiên lại không mở được. Ta ôm người ngồi xuống, khẽ khóc. Cũng không che dấu được, tuyệt vọng như thủy triều, tràn đầy cõi lòng.

Không biết ngồi trong bóng tối bao lâu, thế giới vẫn yên tĩnh như ban đầu. Ta cuối cùng cũng tìm được một lối ra khác, chạy ra khỏi toà nhà.

Đêm đã khuya, trên đường phố xe cộ tấp nập. Đèn neon ngập tràn có vẻ ập ập, kỳ thực lại rất lạnh lùng.

Đó quả là một cơn ác mộng dài.

Trong lúc chạy, ta đánh rơi một chiếc giày.

Chương 11

(Hiện tại)

Haiz, tự nhiên lại sót mất chương 11 =.=”. Chương này tiếp theo của chương 9, ở hiện tại nhé. Ở chương trước, Thư Dương đòi bỏ đi, Nhân Nhân bị 2 người Thư và Mạnh Đình đẩy qua đây về, cuối cùng Mạnh Đình đẩy một cú khiến em nó hộc máu, và vào viện nằm.

Mở mắt ra, một màn trắng nhợt chói mắt, cùng mùi thuốc khử trùng.

Cổ tay được truyền dịch, nước thuốc rất lạnh, toàn bộ cánh tay đều mất nhiệt độ.

Người chung phòng bệnh bên cạnh đại khái đã ngủ say, tiếng ngáy nhẹ nhàng. Bầu trời sáng, ta không biết là đã mấy giờ.

Bác sĩ đi tới, thấy ta tỉnh, xoay người đóng cửa lại: “Cảm giác thế nào? Viên tiên sinh?”

“Hoàn hảo” Ta gật gật đầu, lại phát hiện mình thập phần suy yếu, “Bác sĩ... Ta không có tiền trả thuốc men.”

Thầy thuốc như có điều suy nghĩ, nhìn ta một lát, bỗng nhiên nói: “Viên tiên sinh, ngài có cần... báo cảnh sát hay không?” Hấn dừng lại một lúc, tựa như xem xét từ ngữ, “Ý ta là, cơ thể của ngài vết thương thập phần nghiêm trọng.”

Báo cảnh sát, có lẽ từng cần, chính là hiện tại... Ta yên lặng lắc đầu.

“Cơ thể của ta làm sao vậy?”

“Bước đầu chuẩn đoán là dạ dày có vấn đề, ngài có thể sẽ phải phẫu thuật. Đương nhiên, tình huống cụ thể cũng phải xem kết quả kiểm tra.”

Kỳ thật ta cũng không quan tâm tình trạng cơ thể mình, qua nhiều năm như vậy, chỉ có cố ý huỷ hoại, cũng chưa bao giờ biết trân trọng.

Bác sĩ thấy ta không nói gì, liền an ủi: “Đừng lo lắng, mau chóng trị liệu là tốt rồi.”

Nhưng mà đến lúc ta có thể xuống giường, liền làm thủ tục xuất viện. Kết quả kiểm tra, cũng chưa nhìn.

Ngày đó Mạnh Đình đưa ta nhập viện, chi phí cũng đủ trả tiền. Ta dùng một chút tiền còn lại, xin bác sĩ một số thuốc giảm đau dạ dày.

Ở trong túi áo bệnh viện phát hiện có hai chiếc chìa khoá, đại khái là Mạnh Đình lưu lại cho ta.

Tay ta ứ máu cùng rải rác lỗ kim châm, chưa bao giờ nhìn kỹ chính mình, nguyên lai cánh tay, bàn tay lại gầy như vậy. Cổ tay có dấu vết Mạnh Đình lưu lại, đã lâu rồi, còn có vết thuốc lá của Đỗ Cơ.

Ta kéo cổ tay áo xuống, không dám nhìn nữa.

Trên đường đi trở về, không xa lắm, ta cũng không có tiền đi xe.

Cửa nhà khoá chặt chẽ, trong sân đầy tàn lá rụng, thỉnh thoảng lại theo gió thổi bay lên.

Phòng khách vẫn hỗn độn như trước, như là thời gian vẫn dừng lại, mắc kẹt trong thời khắc đáng sợ. Nhớ tới câu nói kia của Mạnh Đình. Hắn cũng không nói sai, ta đã sớm biết mình chỉ là con rôi, chẳng lẽ tới nông nỗi như vậy rồi, ta sẽ hy vọng xa vời chính mình biến thành người yêu của người nào đó?

Nhưng mà tâm vẫn đang đau đớn, như thể đang từ từ cửa nát.

Dọn dẹp xong hết thấy, đã là đêm, ta gọi điện cho Mạnh Đình, “Mạnh Đình, là ta... Nhân Nhân.”

Mạnh Đình đại khái là ở quán bar, rất ồn ào, nửa ngày mới lên tiếng, “Ân.”

Lãnh đạm của hắn khiến ta luống cuống, nguyên bản lời muốn nói, nhất thời mắc ở ngực, “Thực xin lỗi, ta...”

Mạnh Đình có uống rượu, thanh âm mang theo cồn cùng lãnh khốc, cười lạnh: “Thực xin lỗi? Người có tư cách gì nói lời đó?” Liền lập tức tắt điện thoại.

Ta nắm điện thoại, cứng người một lúc lâu. Thanh âm cắt điện thoại rơi vào trong tai, vô tình như thế, không để cho ta biện giải.

Hắn chán ghét ta như vậy... Ta lạnh đến cứng cả chân. Mạnh Đình cũng từng ôm ta hôn ta, trong ba người, chỉ có hắn có thể ngẫu nhiên ôn nhu.

Ta biết ta chỉ là món đồ chơi hấn thích thú, thời điểm hôn ta, trong mắt ngoại trừ trêu đùa, cũng có yêu nịch, lại không biết nguyên lai hấn ghét ta như vậy.

Tựa hồ mất đi khí lực, ta liền chết lặng ngòì trên sàn. Một nay nắm chặt tay còn lại, nắm chặt đến bật máu.

Rạng sáng ba bốn giờ, Mạnh Đình bỗng nhiên trở về, một thân mùi rượu cũng gió lạnh. Ta lo sợ không yên đứng lên, lùi lại mấy bước, muốn gọi hấn, lại kêu không được.

Hấn cũng không nhìn ta, cũng không để ý ta, cực nhọc nói quần áo, không yên ổn liền ngã vào ghế salon. Trong tay còn nắm bình rượu còn một nửa.

Ta cũng không biết làm sao. Qua đã lâu, hấn như ngủ say, chai rượu trong tay cũng nhỏ giọt xuống mặt đất. Ta không nhịn được đi qua, giúp hấn cởi cà vạt và giày. Thấy cả người hấn, cư nhiên trong bốn ngày lại gầy đi một vòng. Râu trên cằm, làm cho đường viền hàm dưới sắc nét hơn. Nhưng tiêu tụy như thế này, Mạnh Đình chưa bao giờ tiêu tụy như vậy.

Mạnh Đình như vậy, không phải là Mạnh Đình bá đạo vô tình lúc ban ngày.

Ta chạm vào hấn, hấn ngủ say nhíu chặt chân mày. Ngón tay vừa mới chạm được, lại bỗng nhiên bị hấn cầm: “Thư... vì cái gì không nghe điện thoại của ta.”

Trái tim như dừng lại, thấy hấn chẳng qua là nói mớ, mới lặng lẽ rút tay về.

Tựa vào cánh cửa ngòì một đêm, một đêm đều nghe Mạnh Đình thì thào tên của Thư.

Sáng sớm, ta vẫn như bình thường chuẩn bị bữa sáng. Mạnh Đình cũng tỉnh, trầm mặc rửa mặt, tựa hồ nhất quyết đem đau xót tẩy đi, chỉ còn lại lãnh khốc.

Suốt bữa sáng hấn cũng không liếc mắt nhìn ta một cái, liền ra cửa. Ta đuổi theo, “Mạnh Đình, có thể cho ta, địa chỉ của Thư tiên sinh...”

Hấn liền quay người lại, bóp cổ ta, bóp đến ta không thở nổi, trong mắt hiện lên ngọn lửa tàn bạo lãnh khốc, “ngươi muốn đi tìm hấn? Ngươi cho

ngươi là ai? Nhân Nhân, ngươi cho là ngươi đi cầu Thư Dương giúp ta, ta sẽ cảm kích ngươi, biết ơn ngươi?”

Ta bị hắn làm cho một mực thôi lui, một mực thôi lui, lùi đến khi không còn đường lùi nữa. Ta đối với hắn không phải như vậy, nhưng một chữ cũng không nói nên lời.

Ta tìm được địa chỉ của Thư Dương, gọi điện hắn không chịu nghe, ta liền đến trước cửa chờ.

Buổi sáng hắn lái xe ra ngoài, chắc là thấy ta, nhưng cũng không dừng lại. Đến buổi tối mười giờ, hắn trở về, gặp ta vẫn đang chờ ở cửa, liền bắt đắc dĩ hạ cửa xe xuống.

“Chuyện gì, nói đi.”

Ta một ngày cũng chưa ăn cái gì, chỉ ở một góc đường uống thuốc giảm đau, mở miệng liền nghe thấy âm thanh run rẩy: “Thư, Thư tiên sinh, ta chỉ có nói mấy câu, nói xong liền đi.”

“Nói.” Thư Dương chậm một điều thuốc lá.

Ta âm thầm hít một hơi, “Kỳ thật... kỳ thật ngày đó, là ta câu dẫn Mạnh tiên sinh... Hắn say, cho nên, cho nên thỉnh ngài tha thứ hắn.”

“Nga?” Hắn dương dương tự đắc nâng mi, rớt cuộc nhướng mắt nhìn ta, trong mắt mang theo khinh miệt, “Nói a, tiếp tục.”

Lòng ta đau quá, đau đến mức chân và tay đều run rẩy.

“Cho nên, thỉnh ngài nhất định phải tha thứ hắn, hắn thật gầy quá... Ta sẽ nhất định rời đi, cho nên, thỉnh ngài nhất định phải quay về.”

Đấu tranh để kết thúc chữ cuối cùng, ta liền xoay người rời đi, sợ chính mình không nhịn được, bật khóc.

Trên trời nổi tuyết trắng, là trận tuyết đầu đông. Vô thanh vô thức, liền làm ướt mặt của ta.

Ta đi qua góc đường, ở nơi không có ai nhìn thấy, dừng bước lại. Đột nhiên hiểu được, vì sao ta lại đau lòng.

Nguyên lai là ta đã yêu Mạnh Đình.

Chương 12

(Quá khứ)

Đi bộ trên đường phố, cũng không tìm được một nơi để dựa vào một cái.

Người đi đường dần thưa thớt, ánh đèn từ những ngôi nhà cao tầng như vì sao nhấp nháy, màn được kéo lên.

Phía sau có người gọi tên ta, “Nhân Nhân, người thế nào lại không ở trường, hại ta tìm người nửa ngày.”

Ta biết đó là Mạnh Đình.

“Ta không đi học.” Hấn chạy xe dọc lề đường. Ta từ từ trả lời, không quay đầu cũng không muốn chạy, bởi vì đã hết khí lực để chạy.

“Giày người đâu? Nhân Nhân?”

“Lên xe đi, Nhân Nhân.”

“Không muốn.” Ta lắc đầu, tiếp tục đi về phía trước.

Mạnh Đình phanh xe lại, đuổi kịp phía sau, giữ lấy bả vai ta, kéo ta vào vòng tay hấn: “Nhân Nhân sao vậy? Ai bắt nạt người?”

Ta cố gắng tránh vòng tay kia, tay hấn đặt ở thắt lưng ta, càng tránh càng chặt. Ta chỉ cao đến cằm hấn, bị hấn ôm áp, má không khỏi chạm vào vai hấn.

“Đây là đệ đệ ta.” Mạnh mẽ ôm ta trên đường phố, Mạnh Đình không quan tâm đến ánh mắt quỳ dị của người đi đường.

Áo của hấn rất mềm.

Hấn nhỏ giọng bên tai ta, “Người muốn sao, Nhân Nhân?”

Hai cánh tay ôm ta không ngừng khiến ta run rẩy. Hấn dùng sức ôm ta khiến ta không thể trốn tránh, ta cơ hồ không còn tránh nữa, cũng không còn khí lực để tránh.

Có thể cảm giác được, nhiệt độ bên dưới áo khoác, ấm áp nhưng bá đạo. Ngược lại là ta, lại đang gắng thu lấy nhiệt độ của hấn.

“Nếu như không đi theo ta, ta ở đây hôn ngươi.”

Ta nâng mắt lên, có điểm mê man nhìn hắn. Hắn như đang uy hiếp, đôi môi lại gằn.

Hắn đẩy được ta lên xe, ánh đèn phía xa sáng chói khắp đường phố.

“Đưa ta đi đâu?”

“Dù sao Nhân Nhân cũng không có nơi để đi.” Mạnh Đình không nặng không nhẹ nói.

Là một câu lạc bộ, đại khái cũng là địa phương cao cấp, người ra vào đều quần áo kiêu ngạo, duy chỉ có ta một thân đồng phục học sinh, còn mất một chiếc giày.

Mạnh Đình khẩn khẩn kéo tay của ta, kéo vào một gian phòng, một tay liền đẩy ta về phía trước.

Ta không kịp đề phòng, ngã vào ghế sofa.

Là Đỗ Cơ, cùng Trần Minh Viễn.

Biết tránh không thoát, vẫn cố gắng đứng dậy, nhưng bọn họ bắt được tay ta, vòng đến sau lưng trói lại.

Ta nhắm chặt mắt, không chạy trốn được, thì chỉ có thể chịu đựng. Bọn họ ác ý bóp lấy tay ta, ta cắn môi, cố làm mình mất đi cảm giác.

Bọn họ nhìn biểu lộ của ta, như thấy cái gì buồn cười, liền cười to.

Ta không dám nháy động ánh mắt, chỉ sợ không cẩn thận khiến lệ trào ra, chọc bọn họ cười nhạo.

Trần Minh Viễn đưa ta một bình thuốc xô lạnh, “Đi, ngoan ngoãn đem mình làm sạch.”

Ta cầm bình thuốc, bị đẩy đến phòng vệ sinh.

Bật vùi nước, ta từ từ ngồi xổm xuống, lòng bàn tay cầm thuốc như cầm ác mộng vô tận.

Nghe Mạnh Đình ở bên ngoài gõ cửa, gọi ta, “Nhân Nhân, thế nào? Mau ra đây! Nếu không ra ta đá cửa!”

Cửa liền bị đá ra, ta vẫn lộn xộn trong góc, Mạnh Đình đưa tay kéo ta, “Ngươi ngồi một góc ở đây làm gì? Lâu như thế, Nhân Nhân.”

Hắn cho là ta khóc, trên mặt ta một giọt lệ cũng không có.

Cố gắng không nhìn tới gương mặt của mình trong gương, cánh tay trói ở sau lưng, nằm trên bồn rửa mặt.

Thời khắc miệng bình thuốc đâm vào cơ thể, dịch cũng chảy vào, vũ nhục và tàn nhẫn. Nhưng bọn họ không chịu buông tay, “Nhân Nhân gần đây thật không ngoan, nên hảo trừng phạt một cái.”

Đau bụng làm ta ý thức trốn tránh, thân thể ở trên bồn lạnh như băng, ta một trận một trận phát lạnh. Ta cắn miệng liều chết chịu đựng cảm giác muốn bài tiết, bị Đỗ Cơ kéo đầu lên đối diện với gương, “Cầu xin chúng ta a, làm ra dáng vẻ cầu xin chúng ta.”

Ta siết chặt nắm tay, siết chặt nắm tay.

Hắn nhìn vào gương, “Nếu mạnh miệng, thì sẽ phải ném tư vị không tốt nga.”

Hắn nâng mặt ta, khiến ta nhìn thấy Trần Minh Viễn từ phía sau tiến vào. Nơi kia bị đột ngột khuếch trương đau đớn làm ta co người lại. Hắn nhanh chóng đẩy vào sâu bên trong huyết khẩu.

Lúc được thả ra, ta trượt dài xuống đất, bất luận thế nào, tay bị trói ở sau lưng, không cách nào gỡ xuống khiến ta không chịu nổi. Thân thể không ức chế được run rẩy, trước mặt bọn họ, trên sàn lạnh lẽo, co rúm người lại, một thân đầy mồ hôi lạnh. Cuối cùng không cách nào nhẫn nại được mà khóc thút thít.

Đỗ Cơ lật người ta lại, để giày dè lên bụng ta, đạp nhẹ một cái. “Cầu xin ta, Nhân Nhân, không cầu xin chúng ta liền để người như vậy ở đây.”

“Cầu xin người...cầu xin các người... bỏ qua ta, cầu xin bỏ qua ta..” Ta nói không ra hơi, răng cũng lập cập va vào nhau.

Bị ôm đến bàn bida, bọn họ quyết định thứ tự bằng xúc xắc.

Người cuối cùng là Mạnh Đình. Ta đã rất đau rất đau, không biết làm sao có thể chịu được một lần xâm nhập nữa.

“Mở tay của ta, Mạnh Đình, cầu xin người.”

Mạnh Đình quỳ bên thân thể tha, nói: “Nhẫn nại một cái, Nhân Nhân, một lát liền có cảm giác.”

Ta cắn môi, chịu đựng cảm giác va chạm đau lớn. Hắn từ phía sau kéo sợi dây thừng trên cổ tay ta. Cảm giác đau đớn đó, ngoài ta thì không ai biết

được.

“Ta có thể đi được chưa?”

Sau khi chìm đắm trong cảm giác vui chơi thoải mái, không ai ngó ngang đến ta nữa.

Ta mặc quần áo tử tế, cũng vẫn chỉ còn một chiếc giày, ở KTV huyền nào đây cửa rời đi.

Bóng đêm lạnh lẽo tối đen.

Đèn đường chiếu lên cái bóng của mình. Ta phải đi, đi tìm chiếc giày còn lại.

Chương 13

(Hiện tại)

Quay trở lại, xe của Thư Dương đã dừng lại trong sân.

Ta sợ run ở cửa, không dám khẳng định có phải do lời nói của mình, làm hấn không muốn rời đi nữa.

Chẳng qua lại không nghĩ hấn quay lại sớm như vậy.

Đèn hành lang sáng rực, rèm cửa trắng buông xuống, ôm lấy thân ảnh của hai người.

Ta lặng lẽ đứng ở cửa, lòng có hơi đau.

Không rời được tầm mắt.

Vẫn cho là một chữ “yêu”, ta cũng có thể có.

Vậy mà khi đã gần chạm vào được, thì lại không thể cảm nhận được nó.

Hai cái bóng trong bóng tối, đã không còn là hình bóng quen thuộc. Hơi thở, ngữ điệu, hấn tức tối cùng hấn vui vẻ, hấn thân thể cùng sức mạnh, hấn ôn nhu cùng độc ác.

Ái tình thật buồn cười.

Ta chỉ có tuyết lạnh, thật sâu tuyết lạnh.

Hấn bóp cổ ta, cười lạnh: “Nhìn vào gương, Nhân Nhân, người dựa vào gì để yêu?”

Tuyết rơi vương vào y phục và tóc, chột cảm thấy lạnh quá.

Nghĩ rằng có thể sáng sớm mai rời đi, qua đêm nay, hoặc lúc tuyết ngừng rơi. Bất quá cũng có gì khác biệt đâu, đều là lạnh lẽo giống nhau. Ta lặng lẽ đi vào cửa bên, đơn giản thu thập hành lý. Kỳ thật cũng có một lọ thuốc mà thôi.

Trong phòng khách, Thư Dương pha cà phê cho Mạnh Đình, khí nóng bốc lên, hấn dựa trên sofa, đắp một chiếc chăn lông nhỏ. Ly cà phê bốc nhiệt, làm đêm tuyết ngược lại ấm áp.

Ta đứng xa một chút, tránh làm phiền thể giới của hai người. “Mạnh tiên sinh, Thư tiên sinh, ta đi. Chìa khoá ta đặt trên bàn ăn.” Nói xong nhẹ nhàng cúi người chào, tận lực nhẹ bước chân, đi ra khỏi cửa.

“Nhân Nhân, qua đây.” Mạnh Đình gọi ta lại.

Ta ngẩn ra, Thư Dương đang ở nhà vệ sinh, ta không thể làm gì khác hơn là đến trước mặt Mạnh Đình.

“Trên tay người cầm cái gì?” Không chờ ta trả lời, túi trong tay đã bị Mạnh Đình đoạt đi, ánh mắt hoài nghi làm ta đau đốn.

Túi bị lộn ngược, bình thuốc rơi trên bàn cà phê, lăn xuống đất vỡ tan, thuốc cũng rơi rớt khắp sàn nhà.

“Đây là thuốc gì?” Mạnh Đình tựa hồ có chút ngạc nhiên.

“...Thuốc giảm đau. Lúc nằm viện, bác sĩ đưa ta... Xin thứ lỗi, ta cho rằng thuốc này vẫn còn dùng được, cho nên...cho nên...”

Mạnh Đình không kiên nhẫn cắt ngang lời ta, “Người qua đây.”

Ta cắn cắn môi, bước gần đến tay hất. Mạnh Đình ở trên người ta lục lọi, túi áo đồng phục cũng bị lật lên, xoay người ta, trước sau đều kiểm xét một lần.

“Tiền người đâu?”

Ta không nhịn được nước mắt, “ta không có tiền.”

Mạnh Đình cư nhiên hoài nghi ta. Tiền của hất sẽ không để lung tung, mà Thư Dương đôi lúc cũng ném một ít tiền lẻ ngăn kéo, nhưng ta chưa từng đụng đến một đồng.

Tiền lương hai tuần lễ, trực tiếp bị trung tâm môi giới nhận lấy như phí hoa hồng, ta một phần cũng không lấy được.

Thư Dương quay lại, ta thấp đầu bước lui hai bước. Mạnh Đình cũng thu tay về, ngữ khí lạnh lùng: “Đem thuốc thu dọn lại, cút đi.”

Ta cuống quýt cúi người, đem thuốc cùng mảnh vỡ trên sàn thu lại cho vào túi.

Bên ngoài cửa, gió thổi tuyết phủ vào mặt. Lệ cũng bị đóng băng.

Đèn đường ảm đạm, giống như hình ảnh một đoàn bóng ma. Trên đường nửa tuyết nửa bùn, nháy mắt giày cũng bị ướt.

Thật là lạnh, nhưng ta chỉ cần thoát được sự sỉ nhục.

Tất cả mọi thứ đã qua.

Mạnh Đình lạnh lùng, cùng Mạnh Đình ấm áp.

Từ từ đi dọc trên đường, giẫm trên lớp tuyết, ấn xuống một dấu chân thật sâu. Trên đường đi một chiếc xe cũng không có, đèn đường chiếu dài bóng ta, nhẹ nhẹ in trên tuyết.

Ta thật sự yêu, thật sự yêu. Ta cho là lòng mình đã sớm chết đi.

Lúc này, sống cùng chết đã không còn phân biệt được nữa.

Tâm cũng chết trước thân.

Ta đưa tay, tuyết trắng theo gió rơi vào lòng bàn tay, không thành hoa, lập tức tan biến, chỉ để lại một chút lạnh lẽo.

Bên cạnh con đường, là một con sông tĩnh lặng.

Chân đã tê cứng vì lạnh, ta dừng lại suy nghĩ, muốn chờ đợi. Nhìn bầu trời đầy tuyết, vô thanh vô thử, gió thổi gió đưa, cuối cùng rơi vào lòng sông.

Trên đường bỗng phát ra tiếng xe, ta phản xạ quay đầu. Ở bên lề đường có người mở cửa xe, hướng ta đi đến.

“Nhân Nhân, mau qua đây.”

Ta không khỏi lùi hai bước, là Mạnh Đình.

Hắn vốn bước rất nhanh, thấy ta lùi lại, liền bước chậm lại, vẫy tay với ta: “Nhân Nhân, ngoan, qua đây.”

Ta lắc đầu, chỉ cảm thấy tâm ý hoảng loạn, không biết hay là không muốn chạy trốn, bước chân lùi dần.

Mạnh Đình liền như bình thường mà nổi giận, “Hảo, ta xem ngươi còn dám động một bước.” Hướng ta chạy thẳng tới.

Chẳng lẽ muốn bắt ta trở về? Ta cười mình si tâm ngớ ngẩn, Mạnh Đình đã từng một chút ôn nhu, bất quá chỉ là ta tưởng tượng hư ảo.

Hắn càng tới gần, càng tới càng gần, cũng hứa thật gần, nhưng sẽ như bóng ma chợt biến mất. Ta hoảng hốt muốn tránh né, chợt thân thể rơi vào một tầng lạnh giá, nguyên lai ta đã rơi vào dòng sông bên đường.

Dòng sông mùa đông, nước sông chỉ đến thắt lưng, ta lão đảo vài bước, đứng ở trong nước. Chợt cho là mình cũng giống như tuyết mà tan mất, ở

trước mắt Mạnh Đình mà biến mất. Hắn đuổi theo xuống sông, bắt được ta, hung hăng đánh vào mặt ta.

Thân thể ta như đã mất đi cảm giác, như không còn tồn tại. Nhưng vẫn cảm thấy được nỗi đau. Đôi môi khô nứt chọt ứa máu.

Mạnh Đình thở dốc, nhìn chăm chú ta. Ta nhắm mắt chờ hắn đánh tiếp, nhưng hắn chẳng qua là lấy tay chùi đi vết máu bên khoé miệng. Đôi mắt hắn thâm thúy trong đêm sâu, tuyết rơi mờ mịt, ta không nhìn được rõ ràng.

Nhẹ nhàng đẩy tay của hắn, ta hướng lòng sông mà đi.

“Bỏ qua ta, Mạnh Đình.”

Chương 14

(Quá khứ)

“Đi về nhà đi, đê đê.”

Chủ tiệm đi tới vỗ vỗ bả vai của ta, “Bên ngoài loạn như thế, người nhà người nhất định bốn bề tìm người, đứng làm họ lo lắng.” Ánh mắt thiện ý làm ta không nói được gì.

Ta biết là nói cái gì, hẳn cũng sẽ không tin tưởng.

Không biết là lần thứ mấy ra ngoài tìm việc, phía sau lại có người nói: “Ai, hài tử bây giờ...”

Người nhà...Dưỡng mẫu cùng ca ca đến bên kia đại dương, cũng đã bắt đầu cuộc sống mới.

Cũng đã sớm quên ta.

Đi qua nhà cũ, cũng đã có người khác vào ở, nhìn trên ban công phơi y phục xa lạ, đa phần đều là sắc hồng.

Ta không nhịn được bước chân lên cầu thang, mỗi âm mốc quen thuộc, mùi sơn quen thuộc từ cánh cửa. Cũng đã sống mười năm, mỗi một góc đều quen thuộc như thế.

Ta lặng lẽ ngồi xuống đối diện cầu thang.

Thật nhớ chiếc giường của mình.

Mềm mại, ấm áp, mùi thơm xà phòng nhàn nhạt, sau mỗi ngày, đều leo lên giường ôm chăn, hít thật sâu một hơi, là chuyện thật hạnh phúc.

Cuối cùng ở bãi rửa xe tìm được một công việc, mặc dù chỉ nhận được một nửa tiền lương. Ta không đủ mười tám tuổi, sức lực cũng không nhiều. Công việc mỗi ngày cũng không quá là cực khổ, nếu đi làm trong một tháng, ta liền có tiền mua một đôi giày mới.

Áo đồng phục trước ngực có in một dòng số, thật dày và ấm áp. Tương lai có như thế nào, cũng đã có cơ hội mà suy ngẫm. Lúc nhàn nhã không

việc ta liền một mình ngồi ngáy ngô, ta lúc còn trẻ tuổi, hoàn toàn không có hi vọng xa vời.

Đáng tiếc chỉ có một tuần lễ, những ngày vô ưu cũng kết thúc.

Mạnh Đình tìm thấy ta.

Ta chỉ cúi đầu, theo đúng trình tự rửa xe của hắn. Mạnh Đình nhận ra ta, “Nhân Nhân, cư nhiên trốn ở đây, ta tìm người đã lâu.”

Ta tránh hắn, lặng lẽ nhặt khăn lên tiếp tục máy móc lau xe, xe sạch sẽ như mới.

Mạnh Đình dùng sức kéo ta về phía trước, “Nhân Nhân, bao nhiêu tiền, lại làm công việc bẩn thỉu này.”

Ta lặng lẽ trốn tránh, sức Mạnh Đình lớn đến kinh người, xương tựa hồ bị hắn bóp vỡ. Ánh mắt của hắn càng lúc càng thâm trầm, ta quay mặt, không nhìn tới.

Hắn đem tay ta vịn sau lưng, ta đau đến cơ hồ bật khóc, cả người bị hắn ôm vào: “Càng lúc càng không ngoan, người rớt cuộc đang suy nghĩ cái gì? Nhân Nhân, khắp mình đều mùi hôi thối, thật không thích.”

Cầm cũng bị hắn nâng lên, nhẹ nhàng hôn môi ta: “Thật là nhớ mùi vị của Nhân Nhân. Đêm hôm đó người chạy đi đâu? Ta tìm không được người, thật giống như gậy đi, thật nghèo khổ.”

Ta nghiêng đầu né tránh nụ hôn của hắn, “Thả... thả ta ra.”

Mạnh Đình vẫn một bộ dáng trên đùa, “Sợ cái gì, dù sao Nhân Nhân cũng không ở đây làm.”

Cái, cái gì?” Ta kinh ngạc nhìn hắn, quên mất tránh né..

“Đừng vớ vẩn nữa.” Đỗ Cơ không kiên nhẫn kéo ta ra khỏi Mạnh Đình, đè ta vào đuôi xe, cánh tay lạnh và cứng ép lên ta. Thân thể bị giữ cong người về phía sau, dính bọt xà phòng lạnh ngắt. Tư thế khó khăn đó, như con bướm đang bị ép khô trong sách.

Một chân bị nâng lên ép vào xe, tay của Đỗ Cơ ác ý cọ sát ở nơi đó, vừa đau vừa xấu hổ, ta cắn môi nhẫn nại, không dám phát ra thanh âm.

Cuối cùng được thả ra, ta vô thanh trượt dài xuống đất.

Bọn họ lôi kéo đầu ta, ta ngẩng đầu, nước mắt rơi xuống: “Không muốn ở đây...van cầu các người.”

“Chỉ cần không phải ở đây, ta cái gì cũng đáp ứng...”

“Tối lắm, buổi tối đến biệt thự của Mạnh Đình, ngoan ngoãn nghe lời, nếu không ngày mai chúng ta lại đến đây.” Đỗ Cơ uy hiếp vỗ vỗ mặt ta.

Mạnh Đình rút khăn tay ra, một tay bóp cằm ta, một tay giúp ta lau nước mắt trên mặt, “Luôn luôn khóc, Nhân Nhân, đừng quên tối nay 9 giờ.”
Liền huýt sáo lái chiếc xe ra khỏi bãi rửa xe.

Ta bò đứng dậy, dùng tay áo lau đi dấu vết trên mặt. Có đồng nghiệp dẫn một chiếc xe tiến vào, hỏi ta: “Thế nào rồi, Viên Nhân?”

Ta lắc đầu, cúi người nhặt khăn lau lên.

Thời gian ăn trưa, đã có người to nhỏ thăm thì:

“Nhìn hần dáng vẻ dễ thương khéo léo, cư nhiên lại làm loại chuyện đó...”

“Nam sinh cũng bán thân? Thật không biết xấu hổ.”

“Còn chưa đủ mười tám tuổi.”

Ta cầm hộp cơm, tránh xa một chút, từ từ nuốt. Mặt trời buổi trưa, rất ấm áp.

Đại khái là Mạnh Đình cùng Đỗ Cơ có ý tiết lộ cái gì. Những người kia bình thường đối ta cười cười, cũng không như vậy nữa.

Lúc tan việc, ta một mình ở phòng tắm thay áo quần.

Thân thể gầy gò, không biết khi nào mới có thể cường tráng như bọn họ.

Một đám đồng nghiệp không quen biết chọt tiến vào, khoá cửa lại, bao quanh ta. Hiểu được chuyện gì đang phát sinh, ta yên lặng ôm đầu ngồi xuống.

Không biết là giày của ai đá trên người ta, bọn họ ghét ta.

“ Khôn ngoan thì rút con mẹ ngươi đi! Chúng ta không muốn làm việc cùng một người không sạch sẽ, không biết có dính bệnh AIDS hay không, đồ mại dâm không biết xấu hổ.”

“Tiện nhân.” Người cuối cùng rời khỏi nhờ một ngụm nước miếng vào người ta.

Cửa “bang” đóng lại, bốn phía an tĩnh như lúc đầu, dường như mọi thứ chỉ là một cơn ác mộng.

Qua thật lâu mới có thể đứng dậy.

Đi đến biệt thự của Mạnh Đình, cũng không biết đã là lúc nào.

Giày nhựa được có chút nhỏ, đi không thoải mái, mỗi một bước đều đau.

Ta dứt khoát cởi ra cầm trong tay.

Chân trần đi trên đất cỏ, nguyên lai rất thoải mái.

Chẳng qua là có điềm lạnh.

Thật hi vọng một đường có thể đi thẳng xuống, không muốn tới nay, cũng không cần ngày mai.

Chương 15

(Hiện tại)

Không cần lại tra tấn ta, Mạnh Đình.

Ta đau quá.

Ta cúi người xuống, không kịp lấy thuốc ra. Trước mắt tất cả mơ hồ đều là tuyết rơi, lòng sông băng giá, trời đất quay cuồng, ta đau đến cơ hồ không nhắc nổi đầu.

Bình thuốc trong ngón tay lạnh cứng rơi xuống, rơi vào sông.

Ta đưa tay, muốn bắt được cái gì để dựa vào, lại bắt được tay Mạnh Đình... Ấm áp mà hữu lực, đối lập với ta lạnh lẽo mà mỏng manh, ta làm sao dám ham, nhiệt độ kia không thuộc về ta, ta luống cuống, vội vàng buông ra.

Lại bị hấn gắt gao giữ lấy.

Không kịp nói ra lời cầu xin, ta chỉ nắm tay chờ đợi. Nhưng mà ngay sau đó, thân thể lại rơi vào một nơi ấm áp.

Không phải là lòng sông lạnh cóng. Ta cứng người, không biết làm sao.

Có lẽ đây là mộng, bỗng nhiên mơ hồ bỗng nhiên rõ ràng, Mạnh Đình ôm ấp, sợ ta chạy mất, gắt gao ôm lấy ta. Người ta ướt và lạnh, ở trong vòng tay hấn run rẩy, đáy lòng một mảnh mê mang.

Buông tha ta... Thanh âm của ta yếu ớt như thế, lạc lõng trong trời tuyết.

“Nhân Nhân, làm sao vậy? Nhân Nhân?”

Đó là, thanh âm của Mạnh Đình.

Như bừng tỉnh khỏi mộng, ta kích động tránh khỏi lồng ngực của hấn.

Ở trong lòng sông ẩm ướt, nghe được thanh âm của mình giống như sắp biến mất: : “Đừng... Đừng tới đây, chờ ta một chút... sẽ không...”

Cong người trong nước, ta cố gắng đè lại dạ dày, quặn đau như vậy, cũng không phải lần đầu tiên.

Nửa tỉnh nửa mê, ta lo sợ không tránh được hai tay của Mạnh Đình.

Có lẽ là bởi vì chuyện Thư Dương, ta không biết mình đã làm sai cái gì, chọc giận hắn. Hắn hô hấp nặng nề, hung nắm nắm người ta, nhưng không có hành động gì, cũng không thả ta ra.

Ta cảm nhận được ánh mắt của hắn, lạnh lùng như thế.

Hắn nhìn ta giãy dụa vô ích, trên mặt trên tay, đều là bùn. Cực kỳ đau đớn, ngay đến một chút rứt rề cuối cùng cũng mất đi.

Hèn mọn như vậy, ta cũng đoán được, hắn là thương hại ta.

Cỡ nào buồn cười.

Yêu hay không yêu, ta chỉ rửa chính mình, đau đớn như vậy, không rõ dạ dày đau hay lòng đau. Tựa hồ lại thấy hắn ở cùng Thư, hai gương mặt cười nhạo.

Ta giãy dụa đứng lên, “Thực xin lỗi, Thư tiên sinh hiểu lầm... ta...”

Mạnh Đình mặt không thay đổi, giống như một pho tượng, giống như chưa từng nghe được lời của ta.

Ta không khỏi lui bước.

“Nhân Nhân.” Hắn bỗng mở miệng nói, “Người muốn đi đâu?”

Ngữ điệu đậm mạc nhất quán.

“Ta...”

Phải về trung tâm việc làm sao? Sống hai mươi bảy năm ở thành thị xa lạ này, ta muốn đi đâu?”

Ta mê mang ngẩng đầu, mở miệng, lại nói không ra nửa từ.

“...Cầu người buông tha ta, ta cam đoan sẽ không, không tái xuất hiện.”

Ánh mắt Mạnh Đình bỗng trở nên mãnh liệt hung ác, hung hăng nắm bả vai ta, đột ngột đem ta đứng thẳng. “Buông tha người?! Nếu cầu ta buông tha người, vì cái gì người đi rồi lại trở về?!”

Ta né tránh ánh mắt của hắn, “Đau...không phải ta cố ý trở về, ta cũng không biết, người ở trung tâm an bài... Thực xin lỗi...Buông...”

Sau đó là khoảng trăm mạch, ánh mắt Mạnh Đình băng lạnh, dừng ở ta, giống như xông vào xương tuỷ mà đóng băng ta.

Hắn thả tay ra.

Ta xoay người, trước mặt là một mảnh đêm trắng xoá, vô tận.

Ở trung tâm bệnh nặng một hồi.

Ông chủ chế nhạo cùng đồng sự lạnh lùng, ta cũng không khó chịu.

Khó chịu chẳng qua là trong lòng.

Một mình nằm trên giường ở ký túc xá, trời sáng, đêm đen, mộng tỉnh, như thiêu như đốt. Mỗi đêm đều cho rằng bản thân đã bị đốt thành tro bụi.

Nhưng mà sáng sớm kế tiếp vẫn phải tỉnh dậy.

May mà không cần ta đi cầu xin, số tiền thuốc men kia, ông chủ cũng sẽ không đuổi ta đi. Sau hai tuần lễ, thân thể còn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, liền đi đến nơi làm việc mới.

Trời vào đông trong treo nhưng lạnh lẽo vô sắc, những chuyện cũ trước kia, cũng sẽ không còn dây dưa nữa.

Chương 16

(Quá khứ)

Ngôi nhà trong màn đêm đen kịt, hiện lên như một bóng ma.

Ta ở trước cửa thềm hít một hơi, mang giày vào, ấn chuông cửa.

Mạnh Đình mở cửa, “Nhân Nhân như thế nào rồi như thế?” Đỗ Cơ cùng Trần Minh Viễn ngồi ở xa, ta theo bản năng ôm chặt lấy tay mình, cúi đầu cho hấn đẩy vào đại sảnh.

Đỗ Cơ nâng mặt của ta: “Muộn một giờ, Nhân Nhân, người nói phải làm sao bây giờ?”

Ta không né tránh, cũng không lên tiếng.

“A Cơ, đừng dọa hấn. Nếu không chúng ta cũng bị muộn.” Trần Minh Viễn nói xen vào, đem áo khoác Đỗ Cơ tiến lại.

“Kia Nhân Nhân làm sao bây giờ?”

Mạnh Đình cũng mặc áo khoác lên người, đem ta từ tay Đỗ Cơ đoạt đi, “Ngoan, tới giúp ta gài nút.”

Tay của ta có chút cứng, ngây ngốc giúp hấn cài nút áo. Hấn một tay cầm thuốc lá, một tay khoát lên vai ta, nhìn ta rất nghiêm túc.

Tim ta cũng đập mạnh hơn.

Hấn nâng cằm của ta, miệng mang theo khói thuốc hôn ta. “Nhân Nhân... Dường như có bệnh sợ bị giam giữ nha.”

“Bệnh sợ bị giam giữ là gì vậy?” Đỗ Cơ một bên tò mò hỏi.

Mạnh Đình từ từ đẩy ta vào phòng tắm, một tay mở cửa.

Ta nói không ra tiếng, chính là giữ tay ở cánh cửa, cắn chặt môi.

Hấn tàn nhẫn đẩy ngón tay của ta, cười đẩy ta đi vào, vỗ vỗ mặt của ta, đóng cửa lại.

Ta dựa vào cán cửa ngồi xuống, ôm lấy chính mình, không cho mình phát ra âm thanh. Đèn cũng lập tức tắt, chỉ có quạt thông gió trên tường, để lộ một chút quang ảnh trong đêm tối. Phòng tắm nhỏ không có cửa sổ,

nước nhỏ giọt từ vòi nước tí tách thanh âm, càng lúc càng nặng nề. Ta cảm thấy chính mình, dần dần không còn hơi thở.

Cánh cửa rốt cục mở, hắn tìm được ta ngồi trong một góc, gọi ta: “Nhân Nhân?”

Hắn tiến lại đỡ ta, “Nhân Nhân, như thế nào rồi? Không nên làm ta sợ, nói chuyện đi Nhân Nhân?” Không ngừng kêu tên của ta. Nhưng mà xa xôi như vậy, ta không xác định được, là từ thế giới nào.

Chính là lạnh lẽo. Thân thể đã đông cứng, như chìm trong băng tuyết.

“Thực xin lỗi, Nhân Nhân, ta không biết người sợ như vậy... Ta nghĩ rất nhanh liền trở về, ai biết bị mấy tên đáng ghét kia chuốc say, tỉnh lại đã là chiều hôm sau...”

“Ta vừa tỉnh liền cấp tốc trở về... Nhân Nhân, ngoan, hé miệng ra, răng nanh không cần cắn chặt như vậy...”

“Tốt lắm Nhân Nhân, muốn ta đưa người đi bệnh viện hay không, người vẫn cứ run rẩy, toàn thân đều lạnh quá.”

Hắn dùng chân bọc ta lại, gắt gao ôm lấy ta vào trong ngực, một lần một lần hôn mặt ta, bỏ đôi tay lạnh lẽo của ta vào trong áo lông của hắn, gắt gao bao lấy ta đang run rẩy, “Đừng sợ, Nhân Nhân, ta không bao giờ... nhốt người nữa... Ta chỉ là, đùa một chút mà thôi. Nhân Nhân, ta rất thích người.”

Một buổi chiều như vậy.

Hắn cuối cùng mở được miệng của ta, dùng khăn mặt xoa nhẹ bên khớp hàm, miệng mang nước ấm một chút một chút truyền cho ta. Ta dường như từ trong hầm băng chậm rãi ấm lên, dần dần tìm lại được tri giác.

“Nhân Nhân, người làm ta sợ.”

Ta nhìn hắn, nam nhân ngỗ ngược bất hảo, hắn tùy tâm sở dục lãnh khốc cùng với ôn nhu, làm ta không biết làm sao.

“Muốn khóc thì khóc đi, liền lớn tiếng khóc đi, Nhân Nhân.”

Ta lắc đầu, nhưng nước mắt lại không ngừng oà ra, làm ướt áo của hắn.

Kỳ thật, rất nhiều lần bị ca ca nhốt như vậy. Mỗi lần đều ném vào nơi nào đó, tự sinh tự diệt. Người nhà tựa hồ cũng quen phản ứng của ta, dường

mẫu luôn mắng ta, “Lại động kinh, bắt nhót một chút liền động kinh, thật sự là một hài tử chán ghét.”

Ta cũng đã quen, có thể thờ bình thường liền đứng lên. Cũng không dám khóc, khóc lại càng bị mắng. Nhưng mặc dù là thói quen, không phải cũng sẽ không đau.

Ta tránh ôm ấp của Mạnh Đình, đi đến góc sofa.

“Còn giận ta sao, Nhân Nhân?” Mạnh Đình cũng tiến lại, dùng chân bọc quanh ta. Thanh âm của hắn dị thường ôn nhu, làm ta không đành lòng bỏ mặc. Tuy rằng kiên trì không nhìn ánh mắt chăm chú của hắn, vẫn là rất nhẹ, lắc đầu.

Mạnh Đình về bộ dáng vui vẻ, vốn cố kỵ phản ứng của ta, nên không dám quá thân cận, lúc này lại yên tâm thoải mái đem ta ôm vào trong ngực, làm ta đau, cũng không tự giác, “Chúng ta ra ngoài ăn cơm đi, Nhân Nhân khẳng định đói bụng lắm.”

Lớn như vậy, vẫn là lần đầu tiên vào quán ăn cơm.

Trong một phòng ăn nhỏ, bàn gỗ rất thấp, ngồi trên một tấm thảm trải trên sàn, có rất nhiều món ăn lạ. Mạnh Đình nói là thức ăn Nhật Bản.

Ta vẫn cuối đầu không nói lời nào, yên lặng nuốt, cũng không nói là ăn ngon hay khó ăn.

Mạnh Đình đóng cửa lại, dựa vào bên cạnh ta, “Bộ dáng này của Nhân Nhân rất đáng yêu, thật sự thích hợp nơi này.” Tay hắn lăm lăm lấy ta, “Có thích ăn hay không?”

Hắn gấp một khối sushi rong biển vào miệng, tiến lại gần, ta nửa thân mình bị hắn nắm, đành phải mở miệng ra cho hắn thực hiện được, hắn đem sushi đẩy vào, đầu lưỡi cũng theo vào quét một vòng.

Ta chật vật xấu hổ, muốn đem thứ trong miệng nhổ ra, lại bị hắn nhấn miệng, giữ đầu, đành phải nuốt xuống.

Ngồi trên thảm ho nửa ngày, lại bị hắn nhân cơ hội đổ vào miệng ta nửa ly rượu sake, vừa cay vừa đắng.

Hắn lại tựa gần vào, ta liền không khỏi lùi lại né tránh.

“Sẽ không như vậy liền sinh khí đi? Đừng không có tự nhiên như vậy, Nhân Nhân.” Hắn kéo ta lại, “Nếu không đến, ta liền sinh khí.”

Ta có chút sợ hãi không dám trợn, hấn lại kéo ta qua, trực tiếp đem ta đè xuống thảm. Giữ hay tay ta đang giãy dụa, cúi đầu hôn xuống. Nụ hôn càn quét hung tợn, thẳng đến khi ta không thể chịu đựng được, lần thứ hai bắt đầu giãy dụa, hấn mới ngẩng đầu, thở hổn hển: “Rất thích Nhân Nhân bị ép buộc như vậy.”

Ta thừa dịp hấn thất thần, lặng lẽ từ khe hở giữa cánh tay chui ra, lui đến góc tường.

Hấn một mình ngồi dậy, chầm chén rượu, im lặng mà uống.

“Nhân Nhân có phải đặc biệt hận ta hay không?” Hấn nuốt một chén rượu, bỗng nhiên quay đầu hỏi ta.

Ta lúi ở góc tường, nhất thời không biết trả lời hấn ra sao.

“Van cầu các người buông tha ta...” Nói ra lời cầu xin như vậy, nước mắt cũng bắt tri bắt giác không nhận được liền mạnh mẽ oà ra.

“... Số tiền lúc trước, ta sẽ chậm rãi trả lại cho các người... Không cần lại tới tìm ta... Ta thật sự... Mệt mỏi quá...” Vẫn nhận không được lại câu xin hấn, nhưng ta cũng không ôm bất cứ hi vọng nào, nói xong lời cuối cùng, thanh âm đã thấp đến không thể thấp hơn.

Mạnh Đình quả nhiên hung tợn bắt lấy người ta, con mắt đỏ lên, một mùi rượu xông vào mũi.

“Không cần đánh ta... Mạnh Đình người say..”

Hấn vẫn đang phát cuồng như trong tâm trí của ta, hung hăng đánh ta một cái. Ta khóc thút thít, vừa kinh vừa sợ, trên mặt bị đánh, hoa mắt ù tai té trên thảm.

Tuyệt vọng cúi đầu khóc. Rốt cuộc không thể lại lừa dối chính mình, cảm giác vô lực khi đối mặt với thế giới này.

Mạnh Đình, cùng với thế giới này, không thể tránh né, không thể kháng cự, ta không biết phải ẩn thân ở nơi nào, mới có thể không bị tổn thương.

Mạnh Đình lần thứ hai nâng tay lên, lại ngừng giữa không trung, chưa rơi xuống.

Chương 17

(Hiện tại)

Cuộc sống an tĩnh như vậy, mới chính là hạnh phúc đi.

Tân chủ là Lục thị, có được một khu nhà cao cấp, cùng quan hệ gia tộc phức tạp, ta mỗi ngày ở nơi làm việc mới bận rộn đến không thể ngừng tay.

Đồng sự a Tĩnh hỏi ta: “A Nhân như thế nào cả ngày làm việc cũng không nói gì?”

Ta chỉ cười cười.

Thời điểm cơm trưa xem bọn hắn nói chuyện phiếm cười đùa, bộ dáng cực kỳ vui vẻ. Ta chỉ là không biết nói xen vào như thế nào.

Không ai lại gọi ta là Nhân Nhân, Nhân Nhân. Người kia, chỉ tồn tại an bình trong giấc mộng.

Ngày chậm rãi trôi qua, bất quá chỉ mới hai tháng mà thôi.

Lục tứ thiếu gia mỗi năm đều tổ chức tiệc sinh nhật một lần, phô trương đa dạng. Nhân viên bị điều động qua giúp đỡ, mỗi người chắc chắn sẽ có thêm trợ cấp, lại vẫn không có người chịu đi.

Trong tổ vài người cười hì hì liền đem ta đẩy lên phía trước, “A Nhân có năng lực lại biết nghe lời, rất thích hợp.”

Ta nghĩ làm nhiều làm ít, cũng không sao cả, hưởng hồ còn có thêm trợ cấp, cũng có thể dùng trả nợ, bởi vậy liền không chối từ. A Tĩnh lặng lẽ nói với ta: “Những người đó chính mình không muốn đi mới đẩy người đi, bọn họ khi dễ người, a Nhân.”

Bất quá là nhiều việc hơn một chút. Ta cũng có thói quen ngủ muộn, mệt cực kỳ, liền rất nhanh đi vào giấc ngủ, ngay cả mộng cũng không.

Trải qua hai tuần chuẩn bị, yến tiệc sinh nhật ngày đó, sau sáu giờ buổi chiều- thời điểm Lục tứ được sinh ra, ước chừng phải liên tục kéo dài đến đêm khuya.

Bánh ngọt sinh nhật thật lớn và xa xỉ, rượu sâm panh phun bọt màu hồng, thiếu gia tuổi trẻ tương lai rộng mở khuôn mặt tươi cười.

Ta đã hai ngày hai đêm bận rộn không thể nghỉ ngơi, lúc này ở trong đám người cuồng hoan đi rót rượu, đầu hơi hơi có chút đau.

Châm rượu, khách nhân trước mặt vẫn chưa có tránh ra. Ta ngẩng đầu, cho là mình làm sai cái gì, lại nhìn đến ánh mắt kia, mang theo hoài nghi cùng cảm xúc ta không giải thích được, nhìn chăm chú vào ta.

“Mạnh, Mạnh Đình...” Ta không khỏi rất nhanh mang bình rượu lùi về sau hai bước.

Ánh mắt của hắn dần dần chuyển thành nhất quán băng lạnh, hờ hững liếc ta một cái, liền trầm mặc quay đi.

Ta cứng người tại chỗ, hoảng hốt như cảnh trong mơ hiện lên trước mắt, tim đập loạn thành một đoàn.

Cách đó không xa, ta thấy Thư Dương từ trong đoàn người đi đến bên cạnh Mạnh Đình, Mạnh Đình khoác bả vai Thư Dương, hai người nhìn nhau cười.

Lúc này có người lấy đi bình rượu trong tay ta, mới phát giác, không biết từ khi nào một đám người say chũnh choáng vây quanh bên người. Rất nhiều tay đẩy ta, đem ta đẩy lên thảm hồng trên đài nhảy ở bể bơi ngoài trời. Ta không biết làm sao đứng ở chỗ cao, mờ mịt nhìn khách phía dưới.

Âm thanh khuếch đại truyền đến, giọng DJ nửa trêu chọc nửa nghiêm túc, “Phục vụ tốt nhất năm của chúng ta, Viên Nhân tiên sinh nâng chén.”

Âm nhạc hỗn loạn vang lên, ta cô đơn đứng trên đài, có chút lạnh. Có người đưa qua một ly rượu, ý bảo ta uống hết, ta liền bối rối uống một hơi, vừa đắng lại cay, nhịn không được ho khan. Dưới đài lại vang lên tiếng vỗ tay cười đùa dứt quăng.

Có người lấy một cái vòng hoa thủ công thô ráp, cười đội ở trên đầu ta.

Ta quần bách lùi lại, cảm nhận được trong đám người, phóng tới một ánh mắt sắc nhọn.

Liền có người đến cùng ta cụng ly. Khách tham dự đều liên tiếp hướng ta nâng ly, khuôn mặt tươi cười trong suốt. Ta uống không tốt, nhất thời không biết đã uống mấy ly, hai gò má đỏ nóng lên, đầu cũng quay cuồng.

Âm thanh khuếch đại có chút hạ xuống, DJ lấy ly rượu từ tay ta, “Tiếp theo là phần thú vị nhất đêm nay, hai vị tiểu thư mê người hướng tiên sinh phong độ dâng lên môi thơm.”

“Đệ nhất vị, tôn quý xinh đẹp, Maria!”

Không chờ ta có phản ứng, đã có một nữ nhân mặc đồ đỏ khoa trương, đôi môi đỏ mọng ấn lên mặt ta, mỡ vị cùng son phấn dày đặc xông vào mũi là đầu bếp nữ người Philippin. Nàng cố ý đem son môi ở trên mặt ta vẽ loạn, ta bị nàng ôm đến không thở nổi, cố gắng giãy dụa. Lại bị người ở phía sau trêu đùa đẩy tới, khiến đầu bếp nữ mập béo đem lưỡi chen vào miệng ta.

Ánh sáng trắng từ đèn pha sân khấu chiếu lên người ta.

Nàng hung hăng cắn ta một cái, mới lưu luyến buông ra. Dưới đài đám người vỗ tay thét chói tai, như đang xem kịch vui.

Ta chật vật lấy tay lau son dính trên mặt, cơ hồ khóc lớn một hồi.

Bỗng nhiên ồn ào xung quanh đều an tĩnh lại, một đôi tay nhỏ và dài đem ta nâng dậy, ta kinh ngạc nhìn trước mắt, một nữ tử nhìn thật giống công chúa.

Nàng dùng khăn tay thấm dầu thơm nhẹ nhàng lau mặt ta, cười đến cực kỳ ôn nhu đáng yêu. Ta hoảng hốt, nửa ngày mới kịp phản ứng, đỏ mặt né tránh, “Cảm ơn người, ta tự mình làm.”

DJ đại khái nói tên của nàng.

Nàng cười, giống như tiên tử truyện xưa trong sách, thanh âm ôn nhu: “Đừng sợ, nhắm mắt lại.”

Ta có chút bất an, nhưng vẫn tin tưởng nàng. Nhưng mà ta đã cảm thấy nàng ở trước ngực ta đẩy một cái, ngay sau đó, ta liền ở trước mặt người khác xôn xao mà rơi vào bể bơi.

Âm nhạc, tiếng trống, tiếng cười, như đã hẹn trước đó nhất thời oà vang. Tựa như toàn bộ thế giới đều cùng cười vui.

Chỉ có ta ở trong nước giãy dụa.

Bọn họ cầm rượu sâm panh, đối với ta cả người ướt đầm mở ra, rượu bọt trắng noãn, như pháo hoa cuồng hoan.

Ta lạnh đến phát run. Không biết tại sao vẫn cứ run rẩy.

Trước mắt tất cả đều là ánh mắt cười nhạt lạnh lùng của Mạnh Đình.

Hắn cười lạnh: Nhân Nhân, ta nghĩ ngươi rời khỏi ta, sẽ sống thật tốt thật có thể diện, haha, thì ra là thế.

Chương 18

(Quá khứ)

Trên đường từ nhà hàng trở về, Mạnh Đình không nói một lời.

Cũng không nhìn ta, từ trong phòng ăn liền gắt gao nắm chặt cổ tay ta, kéo ta lên xe.

“Nhân Nhân...”

Thấy ta ngoan ngoãn ở phía sau theo vào phòng, hắn muốn nói lại thôi. Xoay người nhìn ta một hồi, mới nhẹ nhàng nâng cằm của ta, chạm tay lên gò má hơi sưng của ta.

“Đau không?”

Ta né một chút, không dám lên tiếng.

Mạnh Đình tựa hồ thở dài, có chút sa sút tinh thần ngã người vào sofa, “Nhân Nhân, người luôn chọc ta sinh khí.”

“Đem thuốc lá của ta lại đây, ở túi áo khoác.”

Ta chần chờ một chút, đến bên giá áo cạnh cửa lấy hộp thuốc lá ra, nhìn nhìn sắc mặt hắn, đành phải ngậy ngốc rút ra một điếu đưa đến bên môi hắn.

Ta bộ dáng vừa vụng về vừa kích động, ngược lại khiến hắn bật cười, hắn châm thuốc lá, bỗng nhiên kéo ta, ôm vào trong ngực, đem đầu của ta vùi trong ngực hắn. Tư thế như vậy làm ta thập phần không được tự nhiên, hắn lại một bên hút thuốc, một bên khẽ vuốt lưng của ta.

Ta có ý giãy dụa, vẫn bị hắn giữ nguyên tư thế.

Tay hắn tới tới lui lui, vừa cố chấp vừa nhẹ nhàng, một lần một lần vuốt ve.

“Đừng cứng ngắc như vậy, Nhân Nhân.”

Đại sảnh chỉ có mở một ngọn đèn trên mặt đất, hắn hôn tai ta, nhẹ nhàng nói.

Hắn ôm ta đến phòng tắm. Hắn xả nước đầy bồn tắm, liền đèn cời quần áo ta.

Ta theo bản năng rất nhanh nắm chặt quần áo mình, hắn chẳng những không tức giận, ngược lại cười cười, hôn lông mi ta: “Nhân Nhân giống như một con nai nhỏ nga.” Vẫn cời áo quần ta.

Phòng tắm lạnh, ta chân trần dẫm trên sàn ẩm ướt, không khỏi kiễng mũi chân, vòng tay ôm lấy chính mình. Trong lòng sợ hãi chuyện gì sẽ phát sinh kế tiếp, lại sợ chính mình làm sao không cẩn thận lại chọc giận hắn.

“Đây là có chuyện gì? Ai khi dễ người, Nhân Nhân?” Hắn đột nhiên chú ý người ta đầy vết xanh tím. Không chỉ có xương sườn, sau thắt lưng, cũng vẫn đau đau. Mạnh Đình nhẹ tay ấn đến, ta liền đau đến co rụt lại.

Hắn đem dạo qua một vòng, “Thật đáng thương, bất quá... Nhân Nhân mang theo vết thương thật mê người.” Ôm lấy ta, đặt vào trong bồn tắm lớn. Chính mình cũng cời quần áo.

Ta nhìn đến tay hắn, ấn đến công tắc đèn.

“Mạnh Đình...” Thanh âm của ta mang theo kinh hoàng.

Hắn vẫn đang tắt đèn, chính mình cũng bước vào bồn tắm lớn, ở trong bóng tối đụng đến ta, kéo vào trong ngực.

“Đừng sợ, Nhân Nhân, có ta đây.” Hắn ôm lấy ta vẫn đang lạnh lẽo trong nước ấm, “Kỳ thật không có gì phải sợ, Nhân Nhân, tắt đèn trong phòng tắm, kỳ thật không có gì phải sợ.”

Độ ấm hắn kề sát, tâm trạng chậm rãi thả lỏng. Trong bóng tối thấy không rõ mặt của hắn, chỉ có thanh âm, thì thào mềm mại, cùng bình thường lãnh khốc trêu tức, hoàn toàn là hai người khác nhau, “Không phải sợ, Nhân Nhân... Không phải sợ.”

Ta bất tri bất giác gói lên vai hắn ngủ. Tất cả mọi thứ, đều giống như một giấc mộng ấm áp không thực.

Thời điểm mở mắt ra, đã hừng đông. Ta mặc danh kỳ diệu cảm thấy kinh hoàng, ngồi dậy.

Hơn nửa ngày mới nhớ ra là đang ở đâu.

Giường bông mềm mại. Dương quang sáng sớm xuyên qua bức màn, giống như mùa xuân, tuyệt không cảm giác lạnh.

Trong lúc vô ý quay người lại, cái trán gặp phải môi Mạnh Đình, khiến hấn một phen bắt được, sau đó lại ngã xuống giường.

“Không cần, ta muộn rồi.” Ta suy yếu chống cự.

Hồ hấp Mạnh Đình đều ngập tràn hương vị tình dục, cũng không để ý cầu xin của ta, nhấc áo ngủ của ta, vùi đầu hôn xung quanh. “Nhân Nhân thật sự muốn về cái địa phương kia làm? Muốn tiền, ta có thể cấp người.” Hàm hồ nói xong, quay người ta lại, một tay cởi quần ngủ.

Ta biết chạy không khỏi, gắt gao bắt chặt người dưới chân. Hấn trong lúc xâm nhập các ngón tay lại dừng lại, hỏi ta: “Nhân Nhân tại sao lại khóc?”

Quay mặt ta lại, đối diện với ta. Hấn thân hình khoẻ mạnh trưởng thành ôm ta nhỏ gầy, tuy rằng chỉ kém một tuổi, ta lại giống như một tiểu hài tử phát dục chưa xong.

“Sợ...” Ở dưới bóng ma của hấn, thanh âm của ta mỏng manh xấu hổ.

Hấn cọ mũi ta, “Có cái gì phải sợ, cũng không phải lần đầu tiên.” Liên tách chân ta ra.

Nhưng vẫn đau.

Rốt cuộc chịu đựng đến khi thoả mãn được hấn.

Từ trong lồng ngực hấn rời ra, ta ở trong phòng tắm tìm được y phục của mình, “Mạnh Đình...ta trở về... Bãi rửa xe...”

“Nhân Nhân... ở lại giúp ta được không?” Hấn nhanh chóng từ trên giường đứng lên, nắm lấy bả vai ta.

Hấn dựa gần như vậy, làm ta không dám mở miệng cự tuyệt, mê mang mà chặt vật nhìn ánh mắt nóng bỏng của hấn.

“Người cũng không phải về bãi rửa xe bản thủ, liền ở lại chỗ này, mỗi ngày chờ ta về... Ta muốn mỗi ngày đều ôm Nhân Nhân ngủ... Còn muốn mỗi ngày ôm Nhân Nhân tắm rửa... Người muốn bao nhiêu tiền, ta có thể cho người, Nhân Nhân.”

Bị hấn nhiệt tình đe dọa, ta bối rối lắc đầu.

Cái đó và ta muốn hoàn toàn bất đồng.

Ta nghĩ, bất quá tìm một công việc thích hợp, thuê một gian nhà nhỏ tiện nghi, một người lẳng lặng sinh sống.

Không phải Mạnh Đình.

Tuy rằng được hấn ôm, có khi có một chút ấm áp.

Không dám nhìn nét thất vọng trong mắt người kia, sợ hấn thất vọng, ngược lại biến thành cuồng bạo.

Ta đứng trước sự im lặng trước bão co người, hấn lại giơ tay xoa mặt ta, nói: “Được rồi, ta đưa ngươi đi. Bất quá, nếu trong tiệm không cho ngươi làm, ngươi phải theo ta trở về.”

Ta kiên trì bảo Mạnh Đình đem xe đỗ ở đầu phố, một mình đi đến tiệm.

“Thực xin lỗi, ngày hôm qua bỏ bê công việc... Về sau không bao giờ... như vậy nữa.” Ta cố gắng cầu xin, lão bản bãi rửa xe lại không kiên nhẫn xua tay: “Ngươi ở lại đây có ích gì? Tiệm của ta sẽ không nhận loại người như ngươi.”

Ta đứng ở cửa kìm nén nước mắt. Nếu đi ra cửa, ta phải đến nơi nào tìm việc.

Lại bị người ở phía sau đẩy qua một bên, Mạnh Đình chấp nhất hét lớn, một lát liền đem điện thoại trên bàn đập nát, chỉ vào lão bản kia nói: “Ném đi động ra bên ngoài. Không được báo cảnh sát! Người trong tiệm đánh đệ đệ của ta, hôm nay bất quá báo thù mà thôi.”

Ngoài cửa sỗ tiếng máy nổ vang, không biết từ khi nào đã tụ tập bảy tám thiếu niên cầm vũ khí.

“Không cần, Mạnh Đình, không cần...” Ta sợ tới mức không nói ra lời. Mạnh Đình vẫn nắm tay ta, rời khỏi văn phòng, đem đi động của lão bản một cú đã bay.

Hấn dùng tay che mắt của ta, “Nhân Nhân không nên nhìn, chúng ta đi trước thôi.”

Ngay cả tai cũng bị hấn che, đem ta đẩy mạnh vào xe.

Chương 19

(Hiện tại)

Ta ở trong tiếng cười của đám khách nhân bò lên bờ. Nước lạnh làm da dày bắt đầu co rút, ta tận lực để cước bộ của mình thoát nhìn chẳng có gì chật vật. Tựa hồ có người ngăn ta lại hỏi, “Nữ đầu bếp hương vị thế nào?” Ta miễn cưỡng đối hấn cười cười.

Chạy trốn ra khỏi tầm mắt mọi người, ta trốn vào phòng tắm dành cho hạ nhân. Bất quá là một hồi vui đùa mà thôi. Chỉ cần chịu đựng qua cơn đau này.

Khoá trái cánh cửa, ta thậm chí không đứng thẳng nổi. Dò dẫm tìm một cái khăn mặt cần trong miệng, cả người ướt đẫm liền cuộn tròn trên mặt đất. Đau đớn như vậy, đại khái sống không được bao lâu đi. Tầm mắt một trận mơ hồ, cái gì cũng thấy không rõ, giống như chỉ có thể thấy được đau đớn.

Khi... tỉnh lại, trời đã mờ sáng. Ta vẫn đang cuộn tròn trên mặt đất, trên người y phục ẩm ướt chưa khô.

Cư nhiên còn có thể nằm mộng như vậy. Thời điểm đau đến mức có thể chết đi, mỗi lần đều có ảo giác giống hệt nhau. Mạnh Đình, người kia ôn nhu hôn môi, cùng ánh mắt lạnh như băng, như là bất tận, hỗn loạn dây dưa cơn mộng.

Vốn dĩ cũng là thói quen. Cho dù là yêu, cũng vì thời gian qua đi mà xuất hiện thói quen. Chậm rãi quên đi, chậm rãi nhạt đi, chậm rãi không bao giờ... sẽ đau lòng nữa.

Nhưng mà lại càng ngày càng sâu khắc, cũng không phải tưởng niệm, cũng không phải vương bận cảm xúc nào đó, cả ngày lẫn đêm, ngủ hay tỉnh, đều vô thanh tra tấn ta.

Giống như bệnh đau dạ dày, càng ngày càng đau, càng không thể chữa khỏi.

Trước bữa tối, ở trong hành lang gặp được Lục tứ, ta cúi đầu thôi lui về một bên, vì hấn nhường đường. Hấn dừng bước lại, ánh mắt nghiền ngẫm: “Người... gọi là gì?”

“A Nhân, tứ thiếu gia.”

“Người nhận thức... Mạnh Đình?” Hấn bỗng nhiên hỏi ta như vậy.

Ta chần chờ một chút, bối rối lắc đầu.

“Nga? Kia xem là ta đa tâm.” Hấn tựa hồ có hàm ý cười cười, đi vài bước quay lại nói, “Đến chỗ lão Phạm nói, ta muốn điều người lại đây.”

Đêm đó, ta liền bị an bài ở lầu bốn. Lục tứ độc chiếm lầu bốn kiến trúc xa hoa cùng với tầng thượng, tầng thượng thậm chí còn có một bể bơi riêng.

Phòng người hầu ở cuối hành lang, không xa phòng ngủ hấn. Vừa mới buông hành lý, chuông trên tường lại sáng lên.

Đi vào thư phòng, Lục tứ đang ở trước bàn nhìn cái gì, ta nhẹ nhàng gõ cửa.

“Giúp ta châm ly cà phê.”

Ta lên tiếng, vừa muốn lui ra, hấn lại gọi lại.

“Người lại đây.”

Ta cúi đầu đi đến bên cạnh hấn, cảm thấy ánh mắt của hấn rơi xuống bên người, ước chừng hai phút. Thiếu gia trẻ tuổi xoay ghế da đứng lên, bỗng nhiên vương tay nâng mặt của ta. Ta sợ tới mức lùi lại, tránh ngón tay của hấn, “Tứ thiếu gia...”

Hấn cười ngồi xuống lại, “Người kia xem ánh mắt của người, thật sự là không kháng cự được...”

Ta rũ ánh mắt xuống bàn, hấn vừa nói vừa buông ảnh chụp trên tay, cư nhiên là Mạnh Đình.

Không nghĩ tới buổi tối ngày hôm sau, ta liền ở lầu bốn nhìn thấy Mạnh Đình.

Hai người ở sân thượng uống rượu nói chuyện phiếm. Ta vẫn cúi đầu một bên hầu hạ rót rượu, không nhìn tới Mạnh Đình, không nhìn tới vô tình lạnh lùng của hấn.

“A Nhân, rượu.” Lục tứ mang ngữ khí bất mãn, khiến ta run rẩy tỉnh lại. Ta cuống quýt đi qua, rót rượu vào cốc rỗng.

Lại bị hấn một phen giữ chặt, “Nhu thế nào không nhớ mặc áo lông, thời tiết thật lạnh.” Tay hấn nửa vòng trên thắt lưng ta, mồ hôi ép xuống thắt lưng bên dưới lớp đồng phục mỏng.

Ta không dám trốn, cũng không thể trốn, bối rối mà cứng người lại. “Không... không lạnh, tứ thiếu gia.”

Hấn đơn giản đặt chén rượu xuống, dùng tay kia nắm lấy tay ta đang cầm chai rượu, tư thế như vậy, nhưng là đem ta ôm vào trong ngực, “Còn nói không lạnh? Tay đóng băng thành như vậy.”

Đình một tiếng, phía bên kia không nặng không nhẹ đem ly rượu đặt xuống bàn thủy tinh.

Thanh âm này làm lòng ta co rút, liền tránh khỏi tay Lục tứ, “Thiếu gia, ta đi... cấp Mạnh tiên sinh rót rượu.”

Tuy rằng cố gắng không chế được, thời điểm rót ly rượu kia, tay vẫn là hơi run rẩy. Vẫn cúi đầu, cổ vừa cứng vừa chua xót, nhưng mà ngay cả mí mắt cũng không dám nâng lên một chút.

“Mạnh Đình, không nghĩ tới chuyện này lại thuận lợi như vậy. Vì sau này hợp tác vui vẻ, cần thêm ly nữa.” Lục tứ tựa hồ có chút chũnh choáng say, lại uống thêm mấy ly, cười ngả trên ghế salon, “Hôm nay thật sự say, a Nhân, người thay ta tiễn Mạnh tiên sinh.”

Đem Lục tứ đưa về phòng ngủ, vừa muốn đứng dậy rời đi, hấn bỗng nhiên kéo ta xuống, ngăn chặn thân ta, “Mạnh Đình... Ta nói rồi người trốn không thoát lòng bàn tay ta...” Trên mặt trời lên nụ cười say rượu ngớ ngẩn, liền ngủ đi.

Đi ra phòng ngủ, liền nhìn đến thân ảnh ở bên cầu thang.

Ta yên lặng đi qua. Hấn nhắc chân đi xuống mấy bậc, ở chỗ rẽ dừng lại, quay người.

Ánh mắt của hấn vẫn làm ta hít thở không thông.

Từ đêm tuyết rơi cuối cùng ấy, mộng vẫn như đêm tuyết, đã ba tháng qua đi, cứ nhiên lần thứ hai cùng hấn đối mặt.

“Nhân Nhân.” Lại nghe hấn như vậy kêu tên ta, có chút hoảng hốt, cơ hồ trong phút chốc rơi lệ.

“Xem ra ta đánh giá thấp người.”

Thanh âm của hắn vẫn như trong tưởng tượng lạnh lẽo, “Không nghĩ tới người nhanh như vậy liền câu dẫn được Lục tú.”

“Không tiếc diễn vở hài kịch cùng nữ đầu bếp hôn môi đến chúc mừng chủ mới... Thật đúng là không phải đê tiện tầm thường.”

Ta chậm rãi giương mắt, ánh đèn cầu thang rất tối, ta nhìn mặt của hắn, quen thuộc lại xa lạ, như gương mặt lặp đi lặp lại trong mộng. Chính là vô thanh nhìn hắn, không có giải thích.

Nhìn hắn vươn tay, ở trên mặt ta, ấm áp chậm rãi ở gò má vuốt một đường, ngoài ý muốn biểu lộ ôn nhu khó hiểu. Miệng hắn từ từ khơi mào một tia cười lạnh, cười lạnh thu tay, xoay người xuống lầu.

Như đem ta ném vào một giấc mộng ẩm ướt.

Chương 20

(Quá khứ)

Ngồi ở quán ăn, ta chậm rãi nuốt hamburger. Trộm nhìn Mạnh Đình ngồi đối diện.

“Về sau mỗi ngày đều Nhân Nhân chuẩn bị bữa sáng,” hấn một bên ăn salad, một bên nghiêm túc nói. “Nhân Nhân như thế nào ăn ít như vậy? Có muốn ăn kem hay không?”

Cũng không chờ ta trả lời, hấn đã hướng phục vụ gọi một phần, kem ô mai tinh xảo. Chính là thời tiết có chút lạnh. Ta cầm lấy thìa nhỏ, có điểm khó xử. Vẫn là cẩn thận lấy một ít, bỏ vào trong miệng. Rất ngọt, cũng thực lạnh.

“Bộ dáng Nhân Nhân ăn kem thật đáng yêu, về sau phải thường mua kem cho người ăn.” Mạnh Đình hưng trí nhìn ta chăm chăm. Rõ ràng buông dao nĩa, ngồi bên cạnh ta, một tay nắm bả vai ta, lại gần bên tai nói: “A, Nhân Nhân giống một con mèo nhỏ lạnh.”

Ta ở trong khuỷu tay hấn có chút co quắp lùi người lại, nhanh chóng ăn toàn bộ kem. Tay có chút lạnh, nắm chặt lẽ liên đứng lên.

Ngồi vào trona xe, Mạnh Đình liền dựa lại gần. Ta tận lực chịu đựng cái lạnh, thân thể vẫn run rẩy ở trong vòng tay của hấn. Trong mắt hấn mang theo ý cười, giống như ánh mắt đang nhìn tiểu động vật bị đông cứng, bỗng nhiên vươn đầu lưỡi liếm liếm ở trên môi ta, “Miệng Nhân Nhân hảo lạnh.”

Đầu lưỡi ấm áp của hấn mở khớp hàm đang run rẩy của ta một chút, ở trong cổ họng lạnh lẽo trôi đi: “Đầu lưỡi cũng lạnh.”

Nụ cười nụ hôn giống như ác ma, “Về sau nhất định phải thường xuyên mua kem cho Nhân Nhân ăn.”

Mạnh Đình đương nhiên mang ta về lại biệt thự nhỏ.

Ta chần chừ không chịu xuống xe: “Mạnh Đình.”

“Nhân Nhân, nhanh lên, ta còn phải đến trường.” Hấn cũng không nhìn ánh mắt cầu xin của ta, liền vươn tay kéo ta xuống xe.

Ấn ta ngồi trên ghế salon ở phòng khách. “Ngoan ngoãn chờ ta trở lại nga.” Đi tới cửa lại quay lại, “Đem giày cởi cho ta.”

Nhìn hấn đem giày của ta khoá ở trong tủ, lại tiến lại hôn nhẹ trên mặt ta, “Như vậy, Nhân Nhân đi không được.”

Một lúc sau khi Mạnh Đình rời đi, cảm thấy tai bị ù. Ta liền chân trần đi đến cửa, quả nhiên là khoá rồi. Toà nhà này, mỗi một cửa sổ đều bị khoá. Ta đẩy từng cái, đằng sau những tấm rèm pastel xinh đẹp, đều là cửa sổ đã khoá chặt lạnh lẽo.

Nhiều phòng cùng nội thất xinh đẹp như vậy, tựa hồ là chưa bao giờ có bàn chân đặt lên, trong treo nhưng lạnh lẽo. Hành lang tầng trên cùng sàn gỗ, đã phủ một lớp bụi.

Cửa thông lên mái nhà cũng bị khoá.

Chỉ có phòng ngủ Mạnh Đình ở lầu hai có một cửa sổ có thể mở ra. Ta leo ra ngoài cửa sổ, bước trên bệ cửa, chậm rãi bước đến một mái che mưa tầng một, liền nhảy xuống mặt cỏ.

Rơi vào bãi cỏ mùa đông hơi ẩm ướt, cây cỏ châm vào lòng bàn tay.

Cửa sắt làm xước ống tay áo của ta. Chân trần bước trên đường lạnh, các ngón chân không khỏi run rẩy.

Ánh mặt trời tốt lắm. Mùa này hiếm nắng, nhìn qua thực ấm, chiếu đến trên người lại không có cảm giác ấm áp. Giống như nụ hôn của Mạnh Đình.

Có người ở phía sau nắm cổ áo của ta.

“A, bắt được một tên trộm.”

Là Đỗ Cơ.

Hấn đem ta đang giãy dụa khoá hai tay lại ở phía sau, “Để ta xem xem ngươi trộm những thứ gì.” Găng tay da màu đen vói vào bên trong áo lông.

“Đỗ Cơ, buông tha ta...” Ta đối với nụ cười ác liệt của hấn thấp giọng khản cầu.

“Ta muốn nhìn có cái gì giấu ở đây hay không.” Hấn cứ nhiên xé nút quần ta. Găng tay lạnh lẽo dọc theo phần eo thâm nhập vào quần, ngón tay ác ý xẹt qua lông.

“Không cần!” Xúc cảm đáng sợ làm lưng ta cứng ngắc, “Đỗ Cơ, không cần...”

“Đừng diễn bộ dạng nước mắt lưng tròng với ta, ta cũng không phải là Mạnh Đình, bộ dạng này của ngươi đối ta không có hiệu quả đâu.” Găng da mềm mại nhưng lạnh lẽo, ngay đến mũi khâu cũng có thể cảm nhận được, ác liệt chạm vào nơi đó.

Ta cần môi, vô thanh giãy dụa.

“Hôm nay như vậy không ngoan. Viên Nhân, ngươi làm ta tức giận.” Đỗ Cơ dùng giày hung hăng nghiền mũi chân ta, nhìn ta đau ngã trên mặt đất. Sau đó nắm tóc ta, mạnh mẽ đâm vào thanh cửa.

Một khắc tri giác cuối cùng, không phải đau đớn, mà là tuyệt vọng.

Đỗ Cơ mở cốp xe, đem ta nhốt lại trong bóng tối.

“Cảm tạ ta như thế nào? Mạnh Đình.”

“...Ta nhận được điện thoại của ngươi, liền lái xe đi, vừa vặn nhìn thấy tiểu khả ái của ngươi chân trần chạy qua công... Ngươi xem, đồ vật này còn cư nhiên cần ta một cái...”

Trước mặt là thảm đỏ, cùng đôi giày nam đang dẫm trên thảm. Ta lại lặng lẽ nhắm mắt lại, hoặc là có thể, vĩnh viễn cùng không muốn tỉnh lại.

“Nhân Nhân?”

Ta che tai, rất sợ, rất sợ âm thanh này.

“Đi ra, đừng có chui xuống bàn.” Cổ tay bị hấn nắm lấy, kéo tới bên cạnh giày da. Ta không muốn mở mắt ra, chờ đợi bị đánh.

Một cái tát quả nhiên dùng trên mặt, cái trán của ta bị đánh, một lần nữa té lên bàn.

“Vì cái gì phải đi? Nhân Nhân? Vì cái gì phải đi?”

Mạnh Đình không ngừng hỏi, “Ta đối đãi ngươi tốt như vậy.” Hấn cởi dây lưng ra, đem ta nửa mê ở trên bàn kéo đi.

Bị cuồng bạo của hấn dọa sợ, ta không dám gọi cũng không dám trốn. Không biết trả lời như thế nào. Đau đớn làm ta lấy tay bảo vệ chính mình.

Đỗ Cơ cởi cà vạt trói tay ta lại, lại cởi quần áo ta, liền khoanh tay ở một bên xem kịch vui.

Da thịt trần trụi cảm nhận được dây lưng rơi xuống phía trước rét lạnh,
sau đó dần dần ngọn lửa bùng cháy, ta muốn xoay người kêu khóc lên.
Máu từ trán không ngừng tràn ra, nhiễm đỏ tầm mắt.

Chương 21

(Hiện tại)

Thủy chung không thể đi vào giấc ngủ.

Ta liền đứng dậy. Cửa sổ nhỏ hẹp ảm đạm nắng sớm, hoặc đây chẳng qua là ánh trăng, chiếu lên góc tường một góc ảnh mỏng manh.

Cô đơn như vậy.

Rạng sáng ba giờ, ta yên lặng mặc đồng phục, đi lau cầu thang cùng sàn nhà. Tẩy trắng một lần hết dấu chân cùng bụi bặm, nhưng căn bản không có bụi, sàn đá cẩm thạch được chùi trơn bóng như gương. Nguyên lai là lòng ta có khúc mắc. Một lần một lần, càng lau càng rõ ràng, liền càng đau đớn.

Một lần một lần, ngón tay Mạnh Đình, lạnh lùng cười nhạt, xẹt qua gò má.

Thì ra ta yếu ớt đến vậy, ngay cả quên đi cũng làm không được. (Hừm, bây giờ mới biết mình yếu ớt sao =.=)

“A Nhân, tứ thiếu gia gọi người, đến phòng tập thể thao.”

Bất giác đã là hừng đông.

Phía bên kia hành lang, nữ phó đứng dưới ánh mặt trời gọi ta một tiếng, liền xoay người đi không thấy.

Ánh mắt nhất thời không thể thích ứng ánh sáng, ta vẫn chưa nhìn ra thân sắc của nàng khác thường.

Đi qua sân, ta chợt nhớ là quên hỏi phòng nào. Lục gia có hai phòng tập thể thao được trang bị rất xa xỉ. Lục tứ ngẫu nhiên sẽ dậy sớm sớm, ở đó một lúc, nhưng mà ta cũng không quá xác định thói quen của hắn.

Bước vào đại sảnh.

Cửa phía sau liền không tiếng động đóng lại, có điểm lạnh.

Đèn flash nháy lên làm ta không khỏi nghiêng mặt tránh né.

Kia cũng là ánh sáng loang loáng của camera.

Không có Lục tứ. Trong đại sảnh đứng im re, có bốn năm nam nhân.

“Nhân Nhân?”

Nam nhân ngồi ở chính giữa trên mặt rất có thâm ý cười lạnh. “Họ Mạnh gọi người như vậy?”

Ánh mắt của hắn không che dấu châm chọc, từ đầu đến chân, đánh giá ta, như thể bị lột trần, nhìn đến ta không chịu nổi. Ta không khỏi muốn lùi ra phía sau, liền có người từ phía sau đỡ bả vai ta lại.

“Tam thiếu gia...” Thanh âm của ta khiếp sợ e ngại.

Hai chữ Nhân Nhân này, từ miệng tam thiếu gia đang hút xì gà mà buông ra, làm ta sinh ra kinh sợ.

“Đây là Mạnh Đình thưởng thức?” Quanh mình cũng có người cười lên.

Hắn dùng ngón tay mang xì gà chỉ một cái, “Người lại đây.”

Có người liền đẩy ta tới.

“Ta đối với chuyện xưa của Nhân Nhân và Mạnh Đình cảm thấy rất có hứng thú...” Hắn chỉ chỉ mấy xấp tiền bên cạnh, “chỉ cần người nói một chút cho ta nghe, rất đơn giản.”

Bọn họ ấn ta ngồi xuống ghế bên cạnh, có người đem bút ghi âm đặt lên bàn.

“Thế nào? Giao dịch như vậy không tồi đi.”

“Mạnh Đình loại người này, đối với người cũng là đùa giỡn đi. Cho nên, Nhân Nhân, người cũng không cần phải cùng ta chơi trò kín tiếng.” Ánh mắt Lục tam rơi xuống trên người, không phải không có uy hiếp.

Lòng ta giờ khắc này, vì lời nói của hắn mà co rút đau đớn.

“...Ta không biết hắn, ta không biết hắn là ai...” Ta cúi đầu phủ nhận.

Tam thiếu gia cười lạnh, cầm điều khiển từ xa. Ta ngẩng đầu, đối diện màn hình trên tường, Mạnh Đình nói: “Nhân Nhân, ta không nghĩ người nhanh như vậy liền câu dẫn được Lục tứ.”

Hình ảnh Mạnh Đình, thậm chí ở trong màn hình, cũng không khỏi làm ta thấy run.

Ta chỉ cúi đầu trầm mặc.

Liền có người đi tới, đánh ta một cái. Ta té xuống đất, lại bị kéo lên ấn ngồi trên ghế.

“Nói xem, Mạnh đại thiếu trên giường có gì thú vị? Hấn bao người bao lâu? Người ở chỗ nào đến? Áp điểm? (ý chỉ mấy cái ổ m** d**)

Lục tam mang theo ý cười hỏi này nọ. Ta không mở miệng, liền lại bị đánh.

Thằng đến có người đứng ra, “Tam thiếu gia, chỉ sợ thời gian không còn nhiều...” Là người cầm camera kia. Lục tam liền bảo thủ hạ dừng tay, cúi người thay ta lau đi vết máu bên khoé miệng. “Mạnh Đình không phải sau khi ngoạn đủ, đem người đá đi sao? Người cần gì phải ngốc như vậy. Số tiền này cũng đủ cho Nhân Nhân quỳ cạo sàn nhà mấy chục ngày nga.”

Đem ngón cái dính máu chùi lên đồng phục của ta, Lục tam ngồi thẳng, giầy ở trước mặt ta gõ xuống sàn vài cái, giống như đang lo lắng cái gì. Sau đó nhẹ nhàng băng quơ phun ra một câu: “Cởi áo quần của hấn.”

Vô luận ta giãy dụa như thế nào, vẫn bị bọn hấn chụp được ảnh trần truồng. Lục tam đem mấy xấp tiền mặt cùng quần áo ném cho ta: “Xong việc, ta nhất định hảo hảo cảm tạ Nhân Nhân.”

Ta nhìn thấy gương mặt quen thuộc, là nam hài Mạnh Đình từng mang về tiểu biệt thự.

Không ai hỏi ta vết thương trên mặt từ đâu mà đến. Người Lục gia đối nhau lạnh lùng vô lễ, ngay cả hạ nhân cũng giống nhau lãnh đạm im miệng không nói.

Ta không thể không dùng băng trong suốt tạm dán áo đồng phục bị xé rách, tiếp tục làm việc.

Nhưng trong lòng vẫn sợ hãi, cả ngày chân tay đều lạnh như băng.

Thừa dịp những người khác đang ăn trưa, ta lặng lẽ tiến đến thư phòng, gọi số Mạnh Đình.

“Lục Tứ?” Bên kia truyền đến thanh âm của hấn, không biết vì sao, ta liền

“Mạnh Đình, là ta...”

“Nhân Nhân?” Ngữ khí hấn nhất thời cứng rắn.

“Mạnh Đình, có một việc... Xin hãy nghe ta nói hết...” Ta cứng giọng ức nghẹn, chính là lời còn chưa dứt, điện thoại kia đã cắt đứt.

Gọi lại một lần, hấn lại tắt máy. Hành lang vang lên tiếng bước chân, ta vừa nhấn phím vừa run rẩy.

Hấn cuối cùng cũng nghe, lại chỉ một câu: “Nhân Nhân, ta chán ghét dây dưa của ngươi.”

Đứng ngồi không yên chịu đựng được đến chạng vạng, vô luận như thế nào, ta muốn báo cho Mạnh Đình những gì đã phát sinh. Nhưng mà đã có đồng sự đến báo ta biết, “A Nhân, cửa sau có vị Thư tiên sinh tìm ngươi.”

Người tựa vào xe chờ ta, quả nhiên là Thư Dương. Bước đến gần, hấn cũng không lên tiếng, đứng dậy tát vào mặt ta hai cái. Một quyển tạp chí đập vào mặt ta, vút trên mặt đất xuống đất.

“Viên Nhân, không thể tưởng tượng được ngươi vô sỉ như vậy. Bao nhiêu tiền, bán đứng Mạnh Đình ngươi được bao nhiêu tiền?”

Ta cúi người nhặt quyển tạp chí kia lên, tuần san thành thị, mặt bìa có ảnh chụp ta cùng Mạnh Đình, ta mặc đồng phục người hầu, Mạnh Đình mặc âu phục giày da, thoải mái thích ý.

Một hàng chữ màu đen hiện lên: “Nhà giàu phong lưu kiêm bạc tình, đồng tính độc chiếm liền bỏ rơi người hầu.”

Cùng với ảnh trần truồng đã qua xử lý, còn có hình xăm trên lưng.

Chương 22

(Quá khứ)

Có người bật đèn trong phòng lên.

“Còn sống đi?” Mũi giày đá đá ta, lật người ta lại. “Nga, còn có thể kêu thôi.” Đỗ Cơ cời trói hai tay ta, ác ý kéo dài, trên lưng vết thương quá nặng, đau như vậy.

“Chính là trúng vài cú dây lưng mà thôi. Mạnh Đình, Nhân Nhân của ngươi đã phát sốt đâu.”

Cổ tay bị cời khai trói buộc, cứng đã lâu, mới thoáng khôi phục tri giác. Cúi đầu nhìn xuống giày Mạnh Đình, thân thể còn một chút một chút nhớ rõ cú đá đến đau đớn, ta không khỏi lùi bước, lui đến góc tường.

Mạnh Đình kéo rèm cửa dày ra, kéo ta, lòng bàn tay nhẹ nhàng ép lên trán ta.

Không tự kiềm chế được mà khóc, ta cả người run rẩy.

Sau khi bị đối đãi thô bạo, sau lưng vết thương đã chùng chát nhưng vẫn bị trở mình ngã vào thảm, cố ý không sử dụng tron tề mà sáp nhập, đau đớn như vậy làm ta không rét mà run.

“Không cần đánh ta...” Mạnh Đình chưa từng để ý đèn cầu xin tha thứ của ta.

Bị hấn mang đến sô pha, hấn đem áo khoác cứng rắn bao lấy ta, ly nước ấm ần ở bên môi. Hấn xem qua vết thương của ta: “Đau không?”

“...Đau.”

“Đau là được rồi.” Lấy khăn tay lau máu trên mặt cho ta, “Biết nói sợ đau, cũng đừng lại chọc ta sinh khí, Nhân Nhân.”

Dem khăn tay nhàu nhĩ, cũng máu hoà thành một đoàn. Miệng vết thương một lần nữa vỡ ra, có hương vị máu tươi.

Băng cầm máu vẫn không thể cầm được máu, Mạnh Đình trên tay nhiễm huyết, đôi bác sĩ đến rồi nói: “Không cần dùng thuốc gây mê.”

“Mạnh thiếu gia, nhưng là...”

“Ta nói rồi không cần thuốc gậy mê.”

Thầy thuốc đại khái đã quen tính tình hắn, chính là bất đắc dĩ cười cười, “Nhu vậy đệ đệ kiên nhẫn một chút, miệng vết thương không lớn, kỳ thật cũng sẽ không thập phần đau.”

Đầu mũi kim chậm rãi xuyên qua làn da vỡ vụn, ta khóc gắt gao nắm lấy cái gì đó, nguyên lai là tay Mạnh Đình.

Cũng không phải thập phần đau, ta chỉ cảm thấy lạnh. Lạnh như thế, con người thật lãnh khốc.

Tỉnh lại, đau đớn từ trong mộng biến thành sự thật. Ta bỗng nhiên không nhớ nổi, mình đang ở nơi nào.

Cơn mưa xa lạ trong hẻm, vẫn là phòng tắm tắt điện ẩm ướt, cũng là trên ban công một nửa giường của ta, băng ghế dài hoa viên đêm khuya.

Lại mộng như vậy. Chưa bao giờ biết từ chỗ cao không ngừng ngã xuống, mãi cho đến khi tỉnh lại, cũng không rơi xuống đáy.

Vực sâu của ta, nhưng lại đen sâu không có gì như vậy, sâu không thấy đáy.

Chạm đến băng gạc trên đầu, một lòng sắt nhốt cả người. Một câu một cây song sắt, cùng với ổ khoá lạnh như băng. Ta dùng răng nanh cắn ngón tay, rõ ràng đau như vậy, ta vốn là đang tỉnh.

“Nhân Nhân?”

“Nhân Nhân, người khóc?”

Mạnh Đình mở đèn trước giường, nguyên lai lòng sắt ở trong phòng ngủ của hắn. Ta quỳ trong cái lồng, không đứng dậy nổi.

Tại sao có thể như vậy.

Mạnh Đình mặc áo ngủ, lấy tay ôm ta trong lòng một cái. “Muốn đi toilet hay không? Có phải đói bụng hay không? Ta trước lấy một ly nước cho ngươi đi.”

“Nhân Nhân, để ta ôm ngươi một cái.”

Khi hắn đụng đến vết thương trên lưng, ta đau đến co rụt lại. Mạnh Đình mang một tấm chăn giày, nhét vào lồng.

“Không phải sợ, Nhân Nhân, không phải sợ.”

Hắn cách lồng sắt ôm lấy ta.

Ta ở khuỷu tay hắn cúi đầu khóc.

Giống như hai tiểu hài tử lạc đường ban đêm, ôm nhau, tuyệt vọng, sưởi ấm cho nhau.

Nhưng mà lại chỉ có thương tổn, vì cái gì không ngừng thương tổn ta, trong đêm tối ta chỉ có thể mò đến, người cho ta thương tổn này.

Đêm đó hắn vẫn ôm lấy ta, thẳng đến khi trời dần sáng lên

Lại một sáng sớm.

Mạnh Đình như bỗng nhiên tỉnh lại, rút tay về.

Hắn nhặt hộp thuốc lá ném trên thảm, châm một điếu thuốc, phun ra nuốt vào làn khói, nhìn ta.

“Không cần cầu ta thả ngươi. Nhân Nhân.”

Ta bọc chăn, vẫn lạnh đến phát run, nhìn làn khói lam nhạt kia, bị Mạnh Đình tùy ý đùa bỡn, từng bước từng bước vòng khói, biến hình, tiêu tán.

“Đừng chọc ta sinh khí nữa.”

“Nhân Nhân, ta vốn nghĩ hảo hảo thương ngươi.”

Hắn đem thuốc lá thả trên thảm, những ngón tay mang hương thuốc vói vào thay ta xoa đi lệ trên mặt, liền không nói một lời đứng dậy rời đi.

Đã lâu, ta từ trong thanh sắt vươn tay, đụng đến một ly cà phê trên bàn. Đáy ly có đựng nước, không biết cà phê đã để mấy ngày, lạnh buốt.

Cái ly ở trên đất vỡ thành những mảnh nhỏ.

Nhớ rõ diễn viên trong phim truyền hình, chính là như vậy mà cắt cổ tay.

Mảnh sứ vỡ cắt vào làn da, thấy được động mạch.

Nơi nơi là máu, trong TV chưa bao giờ diễn như vậy, nhiều máu như vậy. Ta kích động dùng khăn lau đi, khăn đã ướt đẫm, máu vẫn đang chảy xuống sàn nhà. Ta cầm cổ tay chảy máu, không biết làm sao.

Đại khái là nằm mà chết, nhưng đã không có khí lực đổi tư thế.

Máu thật ấm, mà ta lại lạnh như thế.

Chương 23

(Hiện tại)

Trong đầu một mảnh hỗn loạn, không biết ta đã ngã ngòi xuống từ khi nào.

Ta muốn làm như thế nào?

Ta muốn làm gì? Ta bất quá nghĩ, qua mùa đông này, một mùa đông này, sẽ không còn lạnh lẽo.

Có lẽ có thể quên đi hết thảy, có lẽ ta còn có thể tĩnh mịch sống sót.

“Rời đi Lục gia.” Thư Dương ném ra chi phiếu mười vạn, những tờ chi phiếu bay bay, dừng ở dưới chân. “Không cần như âm hồn không tiêu tán xuất hiện trước mặt Mạnh Đình.”

Ta yên lặng đứng lên, cũng không có nhặt chi phiếu của hắn.

“Cần gì phải giả thanh cao?” Thư Dương cười lạnh.

“Cũng tốt.” Thư Dương ở phía sau nhặt chi phiếu lên, cười lạnh chế nhạo: “Ta sẽ có biện pháp khiến cho Lục gia đuổi ngươi đi, Nhân Nhân.”

“Không cần, Thư tiên sinh.” Ta nghe thấy thanh âm mình, ở trong gió chiều mà vô lực, “Ta tự mình đi.”

Thư Dương ngược lại giật mình, một lát sau mới nói: “... Hảo. Ta mặc kệ ngươi đi đâu, nhưng thỉnh nhớ kỹ lời khuyên của ta.” Hắn xoay người mở cửa xe, ngữ điệu có châm chọc thản nhiên. “Có lẽ ta hẳn cảm ơn ngươi, ngươi làm cho Mạnh Đình đối với ngươi, rốt cuộc chết tâm.”

“Vì Nhân Nhân, Mạnh Đình mới lui tới với Lục gia... Chuyện cũ này, có phải rất thú vị hay không?”

Ta mờ mịt, Thư Dương đóng cửa xe.

Cúi đầu nhìn bản tạp chí trong tay, đã bị xé thành nhiều mảnh, gương mặt Mạnh Đình lại vẫn đang rõ ràng cùng nụ cười, như ở trong lòng ta, không thể xoá nhòa.

Hình xăm tuy rằng không chịu nổi, nhưng bỏ đi chẳng lẽ không phải càng đau.

Ta đã hiểu được vô luận chạy trốn đến đâu, vô luận thoát được xa cỡ nào, cũng không được giải thoát.

Bởi vì ta vẫn có nỗi đau trong tâm.

Đứng dưới đèn chưa sáng trong hoa viên, phát hiện mình bước đi gian nan.

“A Nhân, như thế nào mất hồn vậy? Chạy đi lâu như vậy, tứ thiếu gia tìm người.”

Đồng sự một đường tìm ra, vẻ mặt thâm oán, kéo lấy ta.

Đã không kịp tránh né, Lục tứ đã đứng ở chỗ rẽ cầu thang.

“Dẫn sói vào nhà.” Hấn nhìn chằm chằm mặt của ta. “Ta rốt cuộc hiểu được, cái gì là dẫn sói vào nhà.”

Một mùi rượu xộc vào, cước bộ hấn cũng không ổn định, điên cuồng cười: “Từ bữa tiệc sinh nhật, một khắc người bị rơi xuống nước, ta nhìn đến sắc mặt Mạnh Đình... Hấn vì người mà rời đi sớm, ta vì sao lại ngu ngốc đến vậy?”

Hấn nhìn chằm chằm vào ta, không thể không lùi vào bên trong.

Hấn bỗng nhiên bắt được vạt áo của ta, hung hăng đem ta đè trên tường. “Cư nhiên dám gạt ta? Ân? Cư nhiên dám gạt ta, ta cố ý ở trước mặt hấn động người, hấn cũng cư nhiên thờ ơ, nguyên lai là phối hợp lừa gạt ta.”

“Trách không được, trách không được sáng khoái ký hợp đồng với ta như vậy, nguyên lai là vị một tên hạ nhân!”

Hấn cơ hồ bóp chết ta.

“Cần gì phải lấy hấn trút giận.” Trên lầu truyền đến thanh âm khiến ta run sợ, người nọ cao cao đứng ở hành lang, ngữ khí đăm đăm, lại rõ ràng chứa đựng châm chọc.

Lục tứ buông tay, dời đi ánh mắt hung ác, “Ta biết người là đồ vô sỉ, Lục tam.”

“Nga? Ta làm sao vô sỉ? Chỉ sợ vô sỉ là tình nhân trong mộng kia của người đi.” Hấn cười chậm rãi đi xuống lầu, “Ta bất quá chỉ là, vạch trần chân tướng người nào đó, miễn cưỡng người khỏi bị lạc lối.”

“Lục gia chúng ta, đối với tính hướng biến thái của người thừa kế sẽ không trách móc nặng nề, bất quá, nếu như trêu chọc gièm pha với một nam nhân, chỉ sợ cũng...Cho nên, người hẳn là nên cảm tạ ta.”

Mặc cho Lục tứ ánh mắt như giết được người, Lục tam thoải mái lại gần. “Ta không thể không nhắc nhở người, tứ đệ thân mến, đối với chuyện này, hội đồng quản trị không có cùng quan điểm, – cùng đạo đức bại hoại kiêm ham mê SM đồng tính luyến ái hợp tác đầu tư, chỉ sợ không phải là phong cách Lục thị. Hơn nữa...”

“Có lẽ phụ thân đã bắt đầu hoài nghi, thẩm quyền bổ định chức vụ vào công ty mới, hay không cần...điều chỉnh đâu.” Cước bộ ra ngoài, quay đầu, âm thanh ra vẻ vui đùa đã chuyển thành rõ đầu rõ đuôi lãnh khốc cùng uy hiếp.

Một hồi trắng trợn huynh đệ tương tàn, ta nhìn xem một trận thật lạnh.

Tựa hồ Lục tam một bước một bước, đều đang dẫm nát chính mình, gương mặt lu mờ bởi rượu, xanh trắng càng thêm đáng sợ. Hẳn một tay kéo lấy ta, đem ta tha lên lầu, mở cửa phòng.

Ta bị hẳn ném ở chân giường, bình rượu trong tay hẳn cũng bay qua, ở bên cạnh ta vỡ nát.

Rượu cùng mảnh thủy tinh rơi vào thân ta.

Một khắc kia ta cơ hồ hi vọng, dưới bạo ngược phát tiết của hẳn mà ngừng lại hô hấp.

Không hề giãy dụa.

Mặc cho hẳn đem ta ném ở góc bàn, đồng hồ của hẳn, cắt trên người ta, bình thủy tinh cùng ta từ trên bàn ngã xuống, ta ngã xuống đóng đố nát trong phòng, cũng thành mảnh nhỏ.

Hẳn kéo ta dậy, đưa di động đến, “Gọi điện cho Mạnh Đình.” Lại vẫn không khống chế được bình thường không ngừng đánh ta.

“Nói cho hẳn là chính người tìm phóng viên, nói cho hẳn người hận hẳn, nói cho hẳn hết thấy sự tình không liên quan đến ta...” Say rượu mê man. Hẳn lại đoạt lại điện thoại, bấm dãy số ẩn ở bên tai ta.

Thanh âm Mạnh Đình, quen thuộc lại xa lạ, trong điện thoại truyền đến.

“Lục tứ?”

“Nhân Nhân??”

Ta nắm chặt điện thoại, dưới cuồng bạo Lục tú run rẩy không nói gì.

Mạnh Đình cũng trầm mặc.

Chỉ có Lục tú một lần một lần đánh vào mặt ta, thanh âm làn da vỡ vụn.

“Thực xin lỗi, Mạnh Đình.”

Mà điện thoại kia cũng đã ngắt.

Chương 24

(Quá khứ)

Đi thật lâu, lạc ở góc đường, không thể dừng bước.

Nhưng ta không biết phải chạy đi đâu, đã mệt như vậy.

Mơ hồ, vẫn lòng sắt lạnh như băng, ta vẫn ngủ say, vô lực tỉnh lại, cũng không biết có nên thức dậy.

Nhưng mà trời bắt đầu mưa, một trận một trận, mưa to phá tan cửa sổ thủy tinh phòng tắm, cũng sắp đem ta cắn nuốt. Mạnh Đình, còn có người nhà, lạnh lùng đứng ở trên bờ, nhìn ta mắc kẹt trong cơn lốc, bất lực cùng sợ hãi.

Một khắc chìm ngấm cuối cùng, ta giãy dựa mở hai mắt.

Là một nữ nhân xa lạ, đem chén nước lạnh đặt trước mặt ta. Ta ho, trong mắt phủ sương, mặt của nàng mơ hồ không rõ. Nhưng ta vẫn thấy rõ biểu tình của nàng.

“Không phải Mạnh Đình, thất vọng phải không?”

Nữ tử rất đẹp, thành thực mà cao ngạo.

“Ta là hôn thê của Mạnh Đình.”

Khoé miệng không cầm được ý cười: “Người vừa mới thì thảo cái gì? Cứu mạng?”

“Rất kỳ quái, rõ ràng là tự sát, lại kêu cứu mạng.” Nữ nhân một nửa thành thực, cong lên khoé môi tô son tinh tế, không chút khách khí tạo ra một nụ cười châm chọc.

“Người thực không biết xấu hổ.”

Nàng dùng móng tay khám kim cương đẩy gương mặt của ta. “Nếu muốn bán, thì đứng bên đường kiếm khách đi, trên đường không phải có rất nhiều người thích loại nam kỹ không biết xấu hổ này sao?”

“Ta hôm nay đến muốn nói cho người, đừng quán lấy Mạnh Đình nữa. Mạnh Đình sẽ không cấp tiền cho người nữa.”

Nàng nói xong liền rời đi.

Ta giơ tay lau vết nước trên mặt, trên tay đang truyền dịch.

Liền mở băng dính cùng kim tiêm kéo xuống, còn có ống oxy trợ thở trên mũi. Lẳng lặng nằm một hồi, cũng không xác định chính mình có đủ khí lực để rời bệnh viện.

Đầu thật đau, chân thực nhuyển. Ta nhớ lại, ta chảy nhiều máu như vậy.

Nguyên lai ta còn sống.

Bám vào giường bệnh chậm rãi dịch bước, đẩy cửa phòng bệnh. Y tá nhìn thấy ta, hảo ý nhắc nhở: “Như thế nào ra đây? Toilet ngay trong phòng bệnh.”

Ta lắc đầu: “Ta có việc, đi ra ngoài một chút.”

“Làm sao có thể? Mau mau ngoan ngoãn nằm trên giường đi. Người tỉnh, ta đi kêu bác sĩ đến.”

Nàng lại quay đầu đối ta cười cười: “Đệ đệ, ca ca người rất thương người nga.”

Ta chỉ biết lui về phòng, mới nhớ hẳn là nên thay đồng phục bệnh viện đi.

Nhưng mà đã chậm, đi tới không phải bác sĩ, mà là Trần Minh Viễn cùng Đỗ Cơ.

“Đã làm thủ tục chuyển viện, Nhân Nhân.” Nhưng bọn hắn trên mặt không hề có ý cười.

Lên xe, Đỗ Cơ dùng cà vạt che mắt ta lại, cũng trói tay của ta.

Ta cuộn tròn ở ghế sau.

Nguyên lai buông tha giấy dựa, ngược lại không hề sợ.

Ta cũng không có khí lực giấy dựa.

“Nhân Nhân hôm nay ngoan như vậy, cho nên ta muốn cho người một kinh hi.” Đỗ Cơ đã muốn đưa tay vói vào trong áo lông.

Ta cư nhiên không có cảm giác, không hề sợ run, không hề buồn nôn, cũng không hoảng sợ. Cánh tay đang vũ nhục đùa giỡn ve vuốt, giống như đang chạm vào, cũng không phải là làn da cùng cơ thể ta.

Đó là ai, cũng không còn quan trọng.

Thời khắc hẳn tiến vào, khối thân thể này, chỉ hơi có rút lại một chút.

Thậm chí không hề cảm thấy đau đớn.

Xe đi thật lâu, tiếng động lớn rầm rĩ trên đường dần dần rời xa. Chậm rãi có âm thanh của sóng biển, rơi vào màng nhĩ.

Mắt của ta lệ ướt cà vạt, theo khe hở lặng lẽ chảy xuống.

“A Viễn người muốn đến hay không?” Đỗ Cơ cảm thấy mỹ mãn kéo khoá quần, lên ghế trước đổi vị trí lái xe với Trần Minh Viễn.

Ta chỉ nín thở nghe âm thanh của biển. Chưa từng khát vọng biển khơi như vậy, khát vọng biển đem toàn thân ta bao phủ.

Bị tha xuống xe, một đường tra tấn cà vạt cũng bị nói lỏng. Nhưng ta chỉ nhìn thấy ánh mặt trời mãnh liệt như thế.

Biển cùng trời giống nhau chói mắt. Chỉ có mấy toà lầu bên bờ biển u ám.

Cực kỳ giống tranh châm biếm khoa học viễn tưởng ngày tận thế.

Một toà lầu cô lập cuối bờ biển. Trong thang máy chất đồng vật liệu xây dựng chưa dùng đến, giấy gián tường hay gì đó, cuộn cuộn nằm rải rác trên mặt đất. Công nhân ở đây dường như đột nhiên bỏ công việc mà chạy trốn chết. Mặt đất được lát đá cẩm thạch quý giá, nhưng lại chưa được đánh bóng.

Trần Minh Viễn nhấn nút 30, “Nơi này tùy tiện chúng ta dừng. Thị trường bất động sản còn suy yếu, cha ta tạm thời không tính bán.”

Đỗ Cơ đẩy ta một phen, “Còn không cảm ơn Viễn ca, Viễn ca thưởng cho người chỗ ở tốt như vậy.”

Tầng ba mươi chỉ có duy nhất một cánh cửa.

Cửa sổ lớn thật xinh đẹp, xuyên thấu qua cửa sổ, biển nhìn qua giống như một màu xanh non dịu dàng.

Đáng tiếc trên cửa sổ lại gắn các song sắt lạnh lùng.

Phòng cực rộng rãi, nhưng không có đồ vật gì. Bên tường chỉ có một tấm đệm, trực tiếp đặt trên mặt đất, ngay cả gối đầu cũng không.

Ta xoay người ngẩng đầu nhìn Đỗ Cơ cùng Trần Minh Viễn. Mà Đỗ Cơ chính là cười cười: “Đừng sợ, Nhân Nhân, chúng ta sẽ thường đến thăm người a.”

Hắn đem ta ấn lên cửa sổ. Có một chuỗi dây xích dài trên thanh sắt, đầu kia của dây khoá vào mắt cá chân ta.

Ta toàn thân đều run rẩy. Nhẹ nhàng kéo dây xích cũng theo sau, giống như một bộ phận của thân thể.

“Yên tâm, vòng trang sức này cũng đủ dài, ngươi có thể đi toilet, cũng có thể đến phòng bếp. Bất quá nơi này trừ bỏ nước, cái gì cũng không có.”

Trần Minh Viễn đem chìa khoá dây xích bỏ vào túi tiền.

“Nếu ngươi muốn uống nước, ở đây có ống dẫn nước. Bất quá ăn gì đó, chúng ta sẽ sai người đưa lại đây. Nơi này không có khí than, không có chén đĩa, cho nên ngươi cũng không thể tự sát được.”

Chương 25

(Hiện tại)

Ở một góc trên đường tầy sạch vết máu trên mặt, ta mới tiến đến khách sạn nhỏ kia. Hi vọng lúc nửa đêm, không ai chú ý đến tay áo bị rách và đồng phục thiếu mất hai nút áo.

Tiếng thét kinh hoàng thất thố của nữ phó vang lên bên tai. Mặc dù đã ban đêm ở thành phố, thẳng đến khi ta nằm trên giường nhà trọ đơn sơ ẩm ướt, quần chân đã mốc meo, nhắm mắt lại vẫn cảm thấy có tiếng ly cà phê thủy tinh không ngừng vỡ nát.

Hỗn loạn bị người Lục gia đuổi ra ngoài.

Ngay cả hành lý cũng không kịp thu thập. Trong túi chỉ có một ít tiền Lục tam để lại ngày đó.

Dùng tiền đó để trả khách sạn, trong lòng không nói nên được là tư vị gì.

“Giấy tờ tùy thân, tiên sinh.”

Ta đang phức tạp không biết ứng đối như thế nào, lúc này đã có người bên cạnh bảo ta: “Tiểu Nhân? Xin hỏi người có phải tiểu Nhân hay không?”

Hắn vỗ vỗ bả vai ta, đi đến trước mặt: “Nguyên lai thật là tiểu Nhân nga, trở về khi nào? Thật sự là đã lâu không gặp.”

Gặp ta vẫn đang vẻ mặt mê mang, hắn không chút nào chú ý cười cười, “Không nhớ rõ sao, ta là a Sinh, ở cách vách nhà ngươi.”

“Cũng khó trách a, ta đã già đi nhiều như vậy, Nhân Nhân bộ dạng vẫn không thay đổi, ông trời thật không công bằng, ha ha.” Hắn có điểm then thùng vò đầu.

Ta như vậy mới nhớ lại, nam nhân khoẻ mạnh trước mặt này là thiếu niên mặc quần bò luôn hiếu động bên cạnh nhà lúc đó, cao lớn thành thực hơn rất nhiều, thậm chí khoẻ mắt đã tồn tại nếp nhăn, duy chỉ có vẻ mặt tươi cười kia là không hề thay đổi.

“Không có a, ta cũng không cùng người nhà xuất ngoại.” Ta đối hắn cười cười, có chút co quắp.

“A!” Nam nhân phát giác nỗi khổ của ta, theo thói quen vò đầu, hé ra gương mặt khổ sở không lý giải được, “Chuyến bay không tốt sao? Không sai biệt lắm mười năm đi? Tiểu Nhân đi nơi nào?”

Ta có chút sợ hãi đối mặt khuôn mặt tươi cười sáng lạn của hắn.

Hắn gặp ta im lặng, cũng không hỏi lại: “Đây là cửa hàng của ta, cũng không tệ lắm đi, ha ha. Tiểu Nhân ở đây đương nhiên không cần phải trả tiền rồi, ở bao lâu cũng có thể, hắc hắc.” Hắn cầm tiền mặt nữ tiếp viên còn chưa kịp thu vào quỹ, đưa cho ta.

Sau đó cũng không hỏi ý kiến ta, liền giúp ta mang đồ. “Hôm nay đã muộn, ngày mai nhất định sẽ tìm tiểu Nhân uống rượu, nhanh đi ngủ đi, người thoát nhìn đúng là mệt chết.”

Sáng sớm hôm sau, hắn liền quả thực tới tìm ta.

Ta tránh ở tử quần áo thay đồ, hắn đưa tay vào túi đứng ở bên cửa huyết sao chờ ta.

Ta không biết giai điệu đó. Nhưng sáng sớm như vậy, ánh mắt trời ngập tràn căn phòng, khách sạn nhỏ sơn màu vàng cùng khung cửa sổ lam nhạt, a Sinh áo sơ mi màu trắng, hắn thăm dò tiến vào, đại nam hài một gương mặt tươi cười sáng lạn.

Một khắc kia ta bỗng nhiên cảm động. Có lẽ, đây mới là hình ảnh thật sự của thế giới này.

A Sinh là một người hạnh phúc khoái hoạt như vậy.

“Tiểu Nhân, mau a!” Hắn gọi ta, cánh tay tự nhiên mà đập lên bả vai ta.

Ta không tự kìm hãm được nao núng, vì động tác này mà xấu hổ, “Chính là, a Sinh, ta sẽ không uống rượu.”

“Ha ha, sao lại vậy? Tiểu Nhân thật giống nữ tử, vẫn giống như trước đây không sai biệt.” Gặp ta đỏ mặt, hắn lại vỗ vỗ bả vai ta. “Chỉ nói giỡn thôi.” Thích ý chào mọi người khi đi qua khu phố ấm áp, dời đi đề tài, “Quần áo tiểu Nhân thoát nhìn là lạ.”

Ta vẫn không quen động tác thân mật của hắn. Ta biết hắn không có ý gì, là ta đã bất đồng.

“Ta vừa mới...mất việc.” Lặng lẽ tránh cánh tay hắn.

Hắn cũng không nghĩ gì, kéo ta ngồi xuống một quán ăn. “Là như vậy sao... Kia tiểu Nhân định làm như thế nào? Thoạt nhìn người không có kết hôn đi? Có bạn gái không?”

Ta quẫn bách lắc đầu, không biết đối mặt ánh mắt thân thiết của hắn như thế nào.

Hắn nhìn ta, bỗng nhiên cười lộ lên, lộ ra hàm răng trắng sáng chỉnh tề, thập phần đẹp. “Đừng lo lắng, có ta đây! Đến, uống một chén!” Chính mình bung ly bia lên một hơi uống sạch.

Ta cầm ly, nhấp một chút bọt. Cúi đầu lòng bỗng cảm thấy áy náy.

Đã hi vọng chính mình có thể giống như a Sinh, tại một góc thành phố, giống hắn như vậy cố gắng làm việc, có thể mồm to uống rượu, cùng láng giềng nói sớm an, còn có... bạn gái.

“Ta đã kết hôn...năm trước.” Hắn đã bắt đầu ly thứ hai.

Trên gương mặt hắn, không chỉ có hơi men, mà còn có cả hạnh phúc.

A Sinh giúp ta tìm việc đưa thư. Ta làm giấy chứng nhận, a Sinh làm người bảo lãnh. Sau một tuần ở khách sạn của hắn, ta bàn tới cùng đồng sự đi thuê một căn phòng.

Mỗi ngày lái xe xuyên qua phố lớn ngõ nhỏ.

Giống như một con cá tĩnh mịch mà xuyên qua lòng thành phố.

Đồng sự cười ta, “A Nhân sao lại liều mạng làm việc vậy? Phí tăng ca lại không nhiều.” Ta vẫn đang tận lực xin tăng ca, hoặc là thay ca giùm đồng sự.

Ta hi vọng mệt chết đi, muộn rồi liền ngủ say.

Ta đã cho ta từ nay về sau có thể, bình ổn mà sống. Vết thương trên người đã dần dần lành lặn. Nghĩ đến chỉ cần chôn vùi trong biển người, là có thể quên đi hết thảy, chẳng sợ còn sống, giống như một hạt cát nhỏ nhoi.

Nhưng là, có một chỗ tựa hồ vĩnh viễn, không thể hồi phục như cũ. Mỗi đêm cùng cảnh trong mơ giãy dụa, sau đó trợn mắt thẳng đến đồng hồ sáng sớm báo thức.

Dĩ nhiên phá thành mảnh nhỏ. Giống như bức tranh bị phá tan thành từng mảnh, trái tim, ghép lại cũng không lành lặn.

Vĩnh viễn cũng không có được nụ cười giống như a Sinh, nụ cười tự do tự tại như vậy.

Kỷ niệm liên quan đến người kia, ta cố ý trốn tránh như thế nào, lại vẫn rõ ràng như cũ.

Đứng thật lâu trước sạp báo góc đường, rút cục bỏ vài đồng xu. Tuần san bị đặt bên dưới đã cũ lộ ra một góc: “Người thừa kế Mạnh thị bê bối tình dục...”

Nhật bản tạp chí kia lên, bìa hiện lên đầy đủ trước mắt.

“Người thừa kế Mạnh thị bê bối tình cảm, đêm khuya lái xe gây tai nạn hôn mê sâu...”

Trên bìa là xe thể thao màu sắc rực rỡ, trên đường cao tốc thậm chí đổ vết máu.

Chương 26

(Quá khứ)

Dựa vào cửa sổ, bất tri bất giác ngủ say.

Biển cách một tầng thủy tinh, coi như thấy được mà không sờ được, hoàn toàn không thể hài hoà.

Chỉ có hô hấp của ta.

Cũng không biết trải qua bao lâu. Một ngày hay mấy tháng, với ta cũng không khác nhau.

Có khi ban đêm tỉnh lại, hiện lên cửa sổ cảm thạch lạnh lẽo, trong bóng tối vô tận chỉ có ta thân ảnh nho nhỏ, tóc dần dần dài ra, bóng kia cũng trở nên xa lạ. Trong khoảng không cảm tù cú đầu khóc, ta đã quên vì sao mà rơi lệ, ta đã quên bị thương, đã quên ta đã để mất một thời thiếu niên.

Có khi tỉnh sau giờ ngộ, bên nệm vẫn là ca mèn chưa mở hôm qua Đổ Cơ mang tới. Tứ phía yên lặng u ám, ánh nắng vây lấy ta. Hi vọng cỡ nào cũng biến thành bọt biển cổ tích, không bao giờ...sợ hãi nữa, không bao giờ...khóc nữa.

Thanh âm cánh cửa chuyển động, rất nhẹ nhàng, nhưng ta vẫn bưng tỉnh. Chưa mở mắt cũng không động đậy, tuy rằng ta biết, tương lai đau đớn cùng nhục nhã.

Nhưng xiềng xích trên chân run run leng keng.

Có đôi tay ôm lấy ta. Đem ta trên cửa sổ mà ôm xuống dưới. Cảm giác bị ôm xoay người, đầu có chút choáng váng. Ta gắt gao nhắm chặt hai mắt, chờ đợi hần ngay sau đó đem ta ném trên mặt đất, bắt đầu chuyện thô bạo.

Nhưng không có. Hần chính là ngồi xuống, đem ta đặt trên đất.

“Vì cái gì gây nhiều như vậy, Nhân Nhân?” Mặt của hần lại gần, dán trên cổ ta, hô hấp nhiệt nóng, rơi vào bên tai ta.

“Vì sao không chịu ăn gì?” Nhẹ nhàng vuốt ve, hỏi, lại dường như cũng không muốn ta trả lời.

“Vì cái gì phải cắt cổ tay...Nhỏ gầy như vậy, cứ nhiên lại có thể chảy nhiều máu như vậy...Ta nghĩ đến Nhân Nhân có thể chết... Rất sợ Nhân Nhân sẽ chết đi...” Hấn vòng chặt cánh tay, ôm ta thật chặt, bỗng nhiên không thềm nhắc lại, chỉ yên lặng như vậy, ôm ta trong lòng ngực.

Lặng lẽ mở mắt, ánh nắng như không thực.

Rất lâu sau đó, hấn mới ngẩng đầu, gương mặt nam nhân, lại có một chút bất đồng.

Kia có lẽ là dấu vết lớn lên. Bởi vì sao, mỗi ngày nam hài đều lớn lên, bỗng nhiên hiểu được, bỗng nhiên thờ dài.

Ta hi vọng sẽ chết đi, nhưng vẫn đang tiếp tục lớn, như bệnh độc không thể ức chế. Ông quần dần dần ngắn, lộ ra mắt cá chân tinh tế.

“Ngươi tỉnh? Ta mang canh rong biển Nhân Nhân thích ăn, có muốn ăn hay không?” Mạnh Đình mở hộp thức ăn.

Kỳ thật cũng không phải ta thích ăn, ngày đó ở quán ăn Nhật Bản, ta không quen ăn sushi, liền vẫn uống canh rong biển.

Để ta tựa vào bên người hấn, cánh tay ôm ta suy yếu. Một muống cháo đầy ấm áp, đút cho ta.

“Ta phải đi, Nhân Nhân.”

“Sẽ thật lâu, không trở lại thăm ngươi. Người nhà muốn ta đi học...Còn muốn ta có bạn gái...Sau này, còn muốn kết hôn gì đó...”

“Ngày đó người giúp việc sợ hãi, nàng liền gọi điện thoại cho ba mẹ ta, họ liền quay về...”

“Bọn họ không thương ta, vì cái gì còn muốn trông nom ta...” Gương mặt trưởng thành, vẫn ngẫu nhiên lộ ra mê mang của trẻ nhỏ.

“Ta không thể lại thích Nhân Nhân.”

Hấn buông ta ra, dựa lại gần, hôn môi ta.

Nhẹ nhàng hôn.

Mắt đi động tác dữ dần lại có vẻ ngây ngốc. Ngây ngốc giống như nụ hôn đầu của đứa nhỏ.

Giống như ta không phải Nhân Nhân, hấn không phải Mạnh Đình.

Mà ta không hiểu được đau thương của hấn. Cũng như ta không rõ, phần nộ của hấn.

Bắt đầu cởi quần áo ta. Ta không thể nói sợ hay không sợ, thẹn thùng hay không thẹn thùng, chính là không giãy dụa. Bắt đầu từ đâu, ta đã quên giãy dụa?

“Về sau phải ăn thức ăn thật ngon,” ngón tay hắn vuốt ve vai ta.

Chính là đem ta hoàn toàn trần trụi ôm vào ngực, cũng không có động tác khác.

“Khi đó chính là nói giỡn cùng bọn a Cơ... Nhưng là ta thích người, Nhân Nhân...”

“..Có phải hay không từ lần đầu tiên, cũng đã bị Nhân Nhân mê hoặc... Thật đáng chết.” Thì thào như vậy, hắn lại xoa tóc ta. Mạnh Đình như vậy, ta không quen.

Thích hay là không thích, ta vẫn không thích ứng một chữ xa lạ như vậy.

Cảm giác bị ôm xa lạ, nội tâm chỉ có mờ mịt.

Nhưng mà một lát qua đi, lại dường như hoang mang toàn bộ không thấy. Ánh mắt hắn nhìn ta, trong quá trình chăm chú, chậm rãi từ nóng bỏng, chuyển thành lạnh lẽo quen thuộc.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mi mắt ta, cũng không hề nhắc lại.

Lấy áo lông mới trong túi ra, mặc cho ta. Còn có giày và quần mới.

Ta suy yếu không thể không mặc hắn bày bố. Suy yếu không chỉ có thân thể chưa lành, còn có nội tâm thiếu niên trống rỗng. Ánh mắt vẫn nhìn ngoài cửa sổ, biển xanh kia phiếm bụi, nước biển vô tận mờ mịt. Nụ hôn của hắn, hắn rất lạnh lùng, hắn rất lãnh khốc.

“Đã nhờ a Cơ cùng a Viễn chiếu cố Nhân Nhân.” Mạnh Đình rút khăn tay của mình, một vòng một vòng quấn trên xiềng xích, cột lại, bàn tay cầm chân trần của ta mà xoa.

Cũng không đáp lại câu xin của ta.

Không biết bao lâu, hắn buông tay ra. Ta nghe được cánh cửa sau lưng nhẹ nhàng khép kín.

Chương 27

(Hiện tại)

Thật lâu không thấy a Sinh.

Thời điểm đi ngang qua liền tiến lại xem, chung cư đường hẹp, cầu thang bẩn thỉu, cùng từng đống giấy vụn rác rưởi, bùn tích một lớp dày trước cửa chống trộm của khách sạn.

Dưới lầu bảng hiệu “khách sạn Hạnh Phúc” vẫn còn, nhưng không còn bật sáng vào ban đêm.

Hỏi lão bà tiệm tạp hoá bên cạnh, mới biết thê tử a Sinh nhập viện, khách sạn đã bán cho người khác.

Bất quá nửa tháng mà thôi. Gặp lại a Sinh mặt mày tiều tụy, hấn ngồi trên ghế bên giường bệnh lo sợ không yên, nụ cười cũng buồn bã. Trên giường bệnh nữ tử trẻ tuổi tái nhợt, trên mặt lại tràn đầy nét ôn nhu che chở, dựa vào cánh tay chồng mình ngồi dậy, “Người là tiểu Nhân đi? A Sinh có nhắc đến người.”

Cầm lấy quả táo đỏ nhét vào trong tay của ta. Khuôn mặt ôn nhu nhỏ bé yếu ớt tươi cười, nắm cánh tay a Sinh kiên cố.

Lúc cáo biệt a Sinh tiễn ta, “Trân chưa biết mình bị bệnh gì, vẫn chờ cuối tháng có thể xuất viện... Ta đáp ứng nàng mùa hè đưa nàng ra đảo lặn xuống biển...”

Lau mặt, cười khô, trong mắt lại vẫn chảy nước mắt.

“Toàn bộ tiền tích góp đều để mua tiểu khách sạn, lại mượn một ít tiền góp vào, chuẩn bị hảo kinh doanh... Hiện tại vội vã qua tay, ngược lại lỗ rất nhiều. Phí phẫu thuật của a Trân cũng còn thiếu hai mươi mấy vạn.”

“Ta không biết phải làm gì, tiểu Nhân.”

Hoàng hôn đầu đường, gió xuân đến gần, ta không đành lòng nhìn lệ nam nhi.

A Sinh nắm lấy ta, bàn tay to lớn của nam nhân lại mang đau đớn bất lực, nước mắt của hắn rơi vào tay ta.

“A Sinh, chuyện chi phí giải phẫu, có lẽ... Ta có biện pháp.”

Căn cứ qua hoá đơn bưu điện tìm được bệnh viện Mạnh Đình đang ở. Ta tìm được bác sĩ chính của Mạnh Đình, thuyết minh ý đồ.

Hắn nhìn ánh mắt ta, là bác sĩ nhất quán bình tĩnh. “Không cần suy nghĩ một chút sao? Viên tiên sinh, đây là quyết định thực nghiêm trọng. Hơn nữa, giao dịch mất, cho tới này cũng là trái pháp luật.”

“Kính nhờ ngài, ta thực cần số tiền này... Hơn nữa, ta biết chính mình thân bệnh nan y... Cho nên, mới có quyết định như vậy.”

Đều không phải là nói dối, gần đây dạ dày đau càng nghiêm trọng, luôn luôn uống thuốc giảm đau cơ hồ cũng mất đi hiệu lực, buổi tối đau đến không ngủ được. Bởi vì lo lắng quá rầy rạc cùng phòng, không thể không cẩn rắng nhẫn nại.

Ta tựa hồ đã muốn khẩn cấp, đợi kết cục đã đến.

Quyết định như vậy, ta bỗng nhiên bình tĩnh trở lại.

Nghỉ công việc đưa thư. Cũng không có gì để nói tạm biệt.

Trước khi phẫu thuật, ta lặng lẽ nhìn Mạnh Đình. Cách cửa sổ thủy tinh phòng chăm sóc đặc biệt, hắn ngủ rất trầm tĩnh.

Ta nhớ rõ mặt hắn, vĩnh viễn nhớ rõ.

Cũng bác sĩ ký hợp đồng khế ước, điều kiện duy nhất của ta, là che dấu thân phận cùng danh tính mình.

Không hề có gì dây dưa.

Đôi mắt hắn, đã không còn yêu hận.

Nhớ tới a Sinh khuôn mặt tươi cười ngày đó. Đèn mờ tắt đi, khăn giải phẫu kéo xuống, nhắm mắt lại chính là bóng đêm.

Ta nghĩ ta cả đời này, vĩnh viễn không có được nụ cười vô lo sáng lạn như vậy. Nhưng ta muốn làm cho a Sinh, tiếp tục hạnh phúc của hắn.

Mấy ngày sau, ta rốt cục có thể xuất viện.

Bởi vì thân thể hơi có suy yếu, thời gian khôi phục có phần chậm lại.

Ta biết Mạnh Đình đã gỡ bỏ băng gạc trước, phẫu thuật thập phần thành công, hắn chỉ còn đợi đến ngày nhìn lại rõ ràng thế giới.

Mà ta đã không hề cần chờ đợi.

Đã nhờ bác sĩ đem số tiền Mạnh gia trả cấp cho a Sinh. Bác sĩ lái xe đem ta rời khỏi bệnh viện.

Ở bến xe buýt đứng ngòai thật lâu, thẳng đến khi đám đông biến mất, ánh nắng ấm áp dần dần theo mặt dời xuống chân, đổi thành gió đêm mát mẻ.

Lên xe buýt, ta mới nhớ là đã để quên gậy dò đường ở bến xe.

Trong xe trống trải đại khái chỉ có ta là hành khách, ban đêm chạy chậm chậm lại xóc nảy.

Đi qua từng trạm xe, cũng không người ra vào.

Ta hỏi trạm tiếp theo là trạm nào, lái xe lại đáp, “Trạm sau là trạm cuối, muốn xuống xe hay không?”

Sờ soạn xuống xe, cước bộ chưa ổn, cảnh cửa xe buýt đã đóng lại phía sau. Thế giới bốn phía đều im lặng, cùng với hắc ám.

Biển giống như cách ở đó không xa, tiếng sóng rơi vào màng nhĩ, rõ ràng như thế.

Bờ biển như bị nhốt, vô thanh vô thức.

Mấy năm một cái chớp mắt bùng tỉnh. Ta rút cuộc là chạy khỏi thời thiếu niên thương tổn chồng chất sau song sắt. Trong mộng vô số lần chân trần chạy trên bờ biển, cầu xin chấm dứt tất cả trước khi mặt trời mọc.

Bờ cát mịn trong đêm khiến ta luống cuống.

Nước biển càng ngày càng lạnh.

Cũng không biết là, thì ra ta khát vọng cái ôm ấm áp như vậy. Khối thân thể cô đơn phai nhạt này, luôn luôn khát vọng một cái ôm, khát vọng một người nghe thấy ta oà khóc, khát vọng không bao giờ bị bỏ rơi.

Ở vùng biển lạnh lẽo, một nửa trí nhớ bập bênh.

Lại chỉ có gương mặt mơ hồ, còn có, bất giác đau đớn xót chua.

Chương 28

(Quá khứ)

Ba năm sau.

Một ngày mới cùng dương quang, lặp lại thành ngàn cái sáng sớm mãnh liệt tàn khốc, lại như thành ngàn cái đêm khuya u ám.

Tỉnh lại, hắn đã ở đây.

Gương mặt, cùng biểu tình lạ lẫm.

“Đói sao?” Hắn chạm vào tóc ta.

Tóc tự do sinh trưởng, đã quá dài, che mặt, ta cúi mặt lui vào góc tường. Kéo cổ tay áo xuống che đi vô số sẹo trên cổ tay.

Ngón tay của hắn trên tóc ta chậm rãi vuốt ve, nhẹ nhàng, mới lạ mà do dự.

“Nhân Nhân.”

Rất đau, trên lưng có vết thương Đỗ Cơ dùng đầu thuốc lá lưu lại, hắn nhẹ nhàng vỗ về, cách quần áo phủ lên vết thương.

Ta cuộn người vùi hai đầu vào giữa đầu gối bên dưới áo sơ mi cũ rộng thùng thình, hắn sờ soạng vòng khoá trên chân ta, cùng cái khăn cũ nát quấn quanh.

Ánh nắng xuyên qua vừa chân thật vừa ma huyền.

Đỗ Cơ xuất hiện ở cửa, “Vì cái gì lại hẹn gặp ở đây? Kỳ lạ, trở về cũng không nói trước để đến đón.”

Hắn bất động thanh sắc rời ta đi đến bên cửa sổ, cũng không để ý đến Đỗ Cơ thăm oán ngữ, ngữ khí thản nhiên: “Chìa khoá có đem đến không?”

Lĩnh hội lãnh đạm của hắn, Đỗ Cơ cũng trầm giọng. Hiện giờ hai người cùng tồn tại, đã không còn là thiếu niên đùa bỡn ngày xưa.

Đỗ Cơ động tác nhàn nhã điểm một điếu thuốc, “Nghe nói người ly hôn.”

“Không phải ly hôn, là đào hôn.”

“A, Alina tốt như vậy cũng không . Mạnh đại thiếu, ngươi có biết hay không ngươi đem bảo bối trăm vạn trao cho người khác?” Ngữ khí hần sắc bén.

“Đừng nói với ta, ngươi trở về là vì Nhân Nhân.” Đỗ Cơ đi đến vịn tay ta, đem tàn thuốc ấn ở trong lòng bàn tay ta.

“Câm miệng.” Mạnh Đình mặt không chút thay , đứng ở chỗ cũ.

Đối với thái độ hần như , Đỗ Cơ chỉ cười, lại rút một điều thuốc khác, giày đá đá ta.

Ta chờ dẫn nhặt bật lửa vát trên mặt đất, quỳ đứng dậy đốt thuốc cho Đỗ Cơ.

Đỗ Cơ hít dài một hơi, thư sướng phun ra một vòng khói, “Nhân Nhân, vươn tay ra.”

Biết sẽ rất đau, ta cũng không dám không đưa tay trái vừa bị bỏng ra, chịu đựng đau đớn, đưa đến trước mặt Đỗ Cơ. Đỗ Cơ chơi trò chơi tàn nhẫn như vậy không biết mệt.

Trước khi đầu thuốc ấn lên da, Mạnh Đình quay lại hung hăng cho ta một cái tát, đem ta đánh ngã xuống đất, đối Đỗ Cơ nói: “Ngươi hận ngày đó Alina chọn ta.”

Đỗ Cơ bỗng nhiên cười lạnh, “Mạnh Đình, người đó là nữ thần của ta, ngươi đem nữ thần của ta bỏ rơi như vậy, ta hận không thể giết tên bại hoại ngươi.”

“Đưa chìa khoá cho ta.”

“Sớm đã đánh mất. Ngươi có thể tìm thợ mở khoá, hoặc báo cảnh sát để họ hỗ trợ.”

Mạnh Đình tiến đến đè Đỗ Cơ lên, “Ta để ngươi chiếu cố Nhân , nguyên lại ngươi như vậy “chiếu cố” . Nếu a Viễn không nói cho ta biết chân tướng, ngươi còn muốn gạt ta bao lâu?”

Đỗ Cơ cười , “Ngươi hẳn là cảm tạ ta, Mạnh Đình.”

“Alina gọi điện cho ta nói ngươi bỏ rơi cô dâu một thân lụa trắng ở nhà thờ, một mình về nước. Ý niệm duy nhất trong đầu ta là đẩy Nhân Nhân xuống biển.”

“A Viễn nói đúng, người cho tới bây giờ không có yêu Alina, người yêu là nam kỹ Nhân Nhân ba trăm khối này.”

Từ trong túi tiền a Cơ rơi ra một cái chìa khoá, Mạnh Đình cũng không để ý hấn châm chọc, ngồi xổm xuống cởi bỏ vòng khoá trên chân ta. Cũng không để ý ta co rúm lại tránh né, thay ta lau đi khoé môi rướm máu, cởi áo khoác chính mình khoác lại trên người ta.

Đỗ Cơ chỉ một bên cười lạnh.

Nhìn Mạnh Đình nửa ép buộc mang ta đi.

Trong thang máy hấn buông tay ra, ta cong người té ngã trong buồng. Sớm tuyệt vọng, nhưng mà hết thấy lại bỗng nhiên bình thản phát sinh, ta chỉ cảm thấy sợ hãi.

Thang máy dừng ở một tầng, hấn cũng không có uy hiếp hay an ủi, chỉ cúi người kéo tay của ta.

Vẫn như cũ tiêu biệt thự của Mạnh Đình. Hết thấy đều như cũ, giống như sáng sớm rời đi, ban đêm trở về. Ta hốt hoảng, nội tâm hoàn toàn trống rỗng.

Chính là càng thêm yên tĩnh cùng trầm mặc.

Hấn không nói gì với ta, áo len của hấn màu cà phê, bả vai thành thực mà kiên quyết cùng tóc ngắn phía sau, mang cảm giác xa lạ cùng lãnh khốc khiến người không dám lại gần.

Ta ở ngoài dương quang nhưng thiếu độ ấm mà suy yếu, cơ hồ không đuổi kịp cước bộ của hấn, thậm chí đã không thể thích ứng không khí lạnh lẽo bên ngoài, như đứa nhỏ kích động sợ hãi mà đi theo, đến khi cửa ở phía sau người khép kín khoá lại.

Ta đã không hề có dũng khí, chỉ còn khối thể xác trống rỗng vẫn đang thở hổn hển này. Ta thậm chí muốn quỳ xuống để van cầu Mạnh Đình lưu lại ta.

Ta liền ở cạnh cửa quỳ xuống.

Vừa mới đi bộ ngắn ngủi đã khiến ta mất hết toàn bộ khí lực, nhưng ta vẫn đi đến bên chân Mạnh Đình, áo khoác rơi xuống mặt đất, ta đem áo sơ mi cũng cởi ra.

Bên dưới áo sơ mi là thân thể hoàn toàn xích loã.

Trong phòng không khí lạnh lẽo làm ta không thể không ôm chặt hai tay, dưới ánh mắt hấn ngẩng đầu lên.

Mạnh Đình im lặng nhìn ta, đưa tay nâng mặt ta.

Ta không dám nhìn về mặt, vẫn là khinh bỉ cùng lạnh lùng. Ta biết ta đang không ngừng run rẩy, bởi vì lạnh, cũng bởi vì cảm thấy thẹn.

Còn có tuyệt vọng.

Hấn bỗng nhiên nâng ta lên, đem ta lôi vào phòng tắm, đến bồn tắm lớn. Nước lạnh từ vòi sen phun ra, ta mặc cho Mạnh Đình không chút lưu tình xả nước lên người.

Thân thể ngừng phát dục gây gò yếu ớt, cùng nửa mình đầy thương tích và bệnh tật.

Như vậy xấu xí không chịu nổi.

Hấn kéo tóc của ta, tát ta, ta ngã vào nước, không thể hô hấp.

Hấn lấy tay kéo ta từ trong nước lên, buông tay, ta liền lại rơi xuống đáy bồn. Hít thở không thông, từ trong nước vịn vịn nhìn lên gương mặt Mạnh Đình, hấn đột nhiên tàn khóc giờ tay bóp cổ ta.

Tâm mắt mông lung âm đạm, thời khắc nghĩ rằng mình có thể chết đi, hấn lại một tay đem ta tha về.

“Ta hận ngươi, Nhân Nhân.”

Ở sát tai ta nói những lời này.

Ta một thân ướt đẫm khoác áo lông của hấn, tựa trên vai hấn mà nôn ra nước, bởi vì lạnh mà cuộn tròn người, trái tim như bị bóp vỡ.

Tĩnh lại, bình minh âm đạm như thế.

Hô hấp của Mạnh Đình ở bên tai, tay trái của hấn, bưng bình giữ đầu của ta. Vì vậy ta mở mắt ra, tầm mắt liền đặt trên gương mặt của hấn.

Gần như vậy, mặt của hấn.

Vô luận xa hay gần đều mơ hồ như vậy.

Nắng sớm rơi xuyên bức màn, chiếu ra từng dải bóng đen kinh sợ lại quen thuộc.

Ta lặng lẽ rời khỏi khuỷu tay Mạnh Đình, vạch rèm cửa ra, để lộ cửa sổ khắc hoa cùng song sắt.

Lời editor: Chuyện quá khứ chấm dứt ở đây, hay nói đúng hơn là sau khi Mạnh Đình đưa Nhân Nhân về biệt thự này, thời gian trôi qua, mọi chuyện xảy ra tiếp theo như trong văn án. Tức là Nhân Nhân bỏ đi trong một ngày mưa, và kế tiếp là chuyện ở hiện tại.

Chương 29

Ta không có chết.

Nước biển đem ta đẩy về lại bờ. Thời điểm tỉnh dậy, ta nghĩ là đêm khuya, liền ngồi ở bên bờ cát chờ đợi bình minh.

Bỗng từ từ nhớ lại, thì ra đôi mắt đã không còn nhìn thấy gì nữa.

Hai năm nay cũng không quá biến động, nhờ một người tốt bụng không biết mặt tương trợ tìm được một công việc mưu sinh, liền như vậy sống sót.

Nơi thu lưu ta là một trường đua ngựa cổ tư nhân, mà công việc của ta, chính là mặc đồng phục cúi xuống đất làm bàn đạp cho người lên cưỡi ngựa. Mỗi khi trường đua tổ chức lễ hội, liền có rất đông nhà sĩ thành tích nổi danh đến cổ động, hưởng thụ cuộc sống vương công quý tộc châu Âu xưa cũ xa hoa.

Nhưng đại bộ phận thời gian, nơi này rất ít có khách.

Cho nên coi như thập phần an tĩnh sinh hoạt.

Cũng dần dần quen với bóng tối, còn sống đó là như thế, sáng hay tối, nguyên lai cũng không cần phân biệt.

Sống hay chết cũng vậy.

Nhưng mà hết thấy sao có thể bình tĩnh chấm dứt như vậy.

Khi thanh âm đàm tiếu của bọn hấn xông vào tai, ta nhìn xuống mặt đất, coi như thân rơi vào trong mộng. Vốn tưởng rằng sớm đã quên, nhiều năm như vậy.

Nhưng mà một thời thiếu niên sợ hãi lại giống như khắc sâu vào linh hồn.

Có người đưa roi đánh ngựa ra trước gương mặt cúi thật thấp của ta.

“Viên Nhân?”

Ta yên lặng nghiêng đầu sang chỗ khác.

Đồng phục buồn cười như chú hề trong hài kịch đi giữ ngựa, bàn tay cùng đầu gối cũng chai đi. Đã không còn là thiếu niên xinh đẹp ngon miệng

chọc người trâu đùa.

“A Viễn, nhìn xem .” Tóc bị người nắm trong tay, buộc ta phải ngẩng đầu, đại khái có ngón tay lướt trên mặt. “Xem ra Mạnh đại thiếu bội tình bạc , chặc chặc, hảo thâm, như thế nào ngay cả mắt cũng không còn nhìn được?”

“Quên đi, a Cơ lên ngựa thôi, ngựa ta với người dưng mãnh phi thường khoa tay múa chân.” Thanh âm Trần Minh Viễn.

Đỗ Cơ vui đùa, thả tóc của ta, nhảy lên ngựa.

“Mạnh Đình hôm nay cũng ở đây, vừa gặp được ở đại , cùng họ Thư kia cùng một chỗ.”

Đại khái Đỗ Cơ một cước kia quá nặng, bỗng nhiên dạ dày ần ần đau. Ta cố gắng ép đi cảm giác muốn nôn lên chua xót, nhưng mà đã có chất lỏng tràn ra miệng.

Lại nghe đến có người dẫn ngựa lại gần.

“Rorydan (một loại ngựa) của ta thế nào? Nghe nói là huyết mã châu Úc thuần chủng.”

“Chúng ta thật lâu không cưỡi ngựa, Thư.”

“Đúng vậy a.”

Mồ hôi lạnh toát trên trán, một trận một trận mê muội, ta yên lặng nhẫn nại, bởi vì không thể để cho quân sự nhìn thấy ta hộc máu.

Nhưng mà Thư Dương đạp lên lưng ta, ta lại vô lực chống đỡ, tê liệt ngã xuống. Mặt cũng ngã xuống bờ cát, chua xót như vậy.

“Thư, người thế nào?”

“Đau quá, đại khái là hơi trật người.”

Thư Dương cũng ngã trên mặt đất.

“Làm quỷ gì vậy?” Không kịp tránh né, đã bị hấn nhắc bả vai, ta kích động giơ tay che đi gương mặt mình.

Mùi nước hoa của hấn thân nhiên xông vào mũi ta, lại không thể tránh né.

Trong nháy mắt hoảng hốt, thời gian cũng yên lặng.

Tim của ta dường như ngừng , ta biết gương mặt mình, có bao nhiêu tái nhợt.

Nhưng mà hắn chậm rãi thả tay ra.

Hoặc là áo giác của , tay , hoảng hốt có chút chần chờ.

Nhưng chung quy vẫn như người lạ.

Quản sự chạy tới, không ngừng hướng Thu Dương cùng Mạnh Đình giải thích: “A Nhân, còn không hướng khách quý giải thích?”

Ta dùng ống tay áo lạng lẽ lau đi khoé miệng rướm máu.

Đối với hướng Thu Dương cúi đầu,”Tiên sinh, thật xin lỗi.”

Trong lòng một mảnh trống rỗng.

Dạ dày vẫn âm ỉ đau, rốt cuộc chịu đựng được đến hết giờ làm việc. Ta nhẹ nhàng ấn vào nơi bị đau, mò dọc theo tường trở về phòng ngủ. Vừa mới ở trước mặt quản sự nhẫn nại quá mức cực khổ, nhưng ta vẫn cảm kích hắn tiếp tục thu giữ ta.

Bởi vì mất mù, cho nên không có đồng sự đồng ý cùng ta ngủ cùng. Quản sự an bài ta ở phòng kho bên cạnh trường ngựa. Phía sau phòng kho có một khoảng rộng, để một cái giường. Cực đơn sơ, nhưng ta có thể không phiền nhiễu người khác.

Chìa khoá chưa cắm vào ổ khoá, cửa gỗ đơn bạc đã mở ra. Đại khái là buổi sáng chắc ta quên khoá cửa đi.

Bên trong không cửa sổ cũng không đèn, mùi mốc ẩm ướt xông vào mũi. Nhưng bởi vì mắt nhìn không thấy, hết thảy ngược lại trở nên đơn giản.

Ta sờ soạng cởi đồng phục, đưa tay đến lưng mát xa đơn giản. Thời điểm mới bắt đầu làm công việc này, tới đến luôn đau nhức khó nhìn, lúc ấy còn tưởng rằng chậm rãi thành thói quen là tốt rồi, ai ngờ trở thành càng ngày càng đau.

Ta muốn đến bên giường lấy dầu mát xa.

Đột nhiên ta cảm giác , không khí tựa hồ có chút bất , chậm rãi vươn tay sờ soạng, lại chạm được một vật mềm mại ấm áp.

Ta yên lặng, ta có lẽ đây là áo giác của ta.

Nhưng ta vẫn không khỏi lại vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve, lông mi hắn, đôi mắt hắn, hình dáng khuôn mặt hắn.

Mạnh Đình.

Hắn không ngờ xâm nhập vào mộng của ta, giấc mộng hỗn loạn bí mật của ta không thể cho ai biết, ta lại dựa vào giấc mộng buồn cười ấy mà sống qua ngày. Ta đau khổ chống đỡ tất cả, chỉ vì mỗi đêm có im lặng cuộn trong chăn bông đi vào giấc ngủ.

Ở trong mộng, hắn ôn nhu ôm ta.

Không hề hận, không hề ghét.

Có lẽ người kia cũng không phải là ta, ta không biết đó là ai. Nhưng hắn thương người đó, giống cổ tích hoàng tử yêu công chúa, hắn cũng không làm người kia đau , làm người kia khổ, giúp người kia ở trong bóng tối không biết làm gì. Người kia nhất định là công chúa, xinh đẹp trong thế giới hoàn mỹ.

Sẽ không phải ta.

Ta tránh đi ôm ấp của hắn, chậm rãi quỳ thấp, quỳ gối trước người hắn.

“Mạnh Đình, buông tha ta đi.”

Chương 30

“Ta không bao giờ... để người đi nữa, Nhân Nhân.”

Hắn ôm ta, cũng quỳ xuống, dùng sức ôm ta vào lòng, dán bên tai ta, trầm thấp thì thầm.

Có nhiệt độ chất lỏng rơi xuống tai ta.

Ta ngẩng đầu, ta không nhìn thấy hắn, lấy tay lại chạm được một giọt nước mắt.

Vì sao lại khóc, Mạnh Đình.

Ta cũng đã không khóc, nhiều năm như vậy, đã rơi rất nhiều lệ, không oán không hi vọng xa vời, chỉ mong sẽ lại không bật khóc. Từ trước đến nay người luôn cười nhạo ta giống nữ sinh hay khóc, hiện tại ta đã quên đi thế nào là rơi lệ.

Ta đã không còn lệ cho người.

Gương mặt ẩm ướt đặt trên trán của ta, lệ của hắn nhiễm ướt hốc mắt khô cạn của ta, hơi hơi mang độ ẩm, toàn người lại như băng.

Nhẹ nhàng đẩy hắn ra, “...Ta mặc quần áo.”

Ở trên giường sờ soạng thay quần áo, dựa vào mác áo quần mà xác định mặt trước hay sau, không biết là màu gì, bao lấy thân thể gầy gò của ta. Đã gầy như vậy, thật sự khó coi đi.

Chính là cảm thấy không có lời nào để nói, ta mặc quần áo xong yên lặng ngồi ở bên giường.

Hắn theo lại gần, đại khái là ngồi xổm bên giường, vuốt ve tay của ta, chậm rãi di di lên vỗ về đôi mắt ta.

“Vì cái gì khóc như vậy, Nhân Nhân?”

“...Không,” Nhẹ nhàng tránh hắn, “là ta rất cần số tiền đó.”

Hắn lại im lặng, tuy rằng nhìn không thấy, ta biết ánh mắt hắn dừng ở trên người ta, chẳng biết tại sao ta không còn giống như trước, lại khiến hắn nhìn chăm chú.

Bỗng nhiên nhẹ nhàng nâng mặt của ta, hấn đứng lên, dựa vào ánh răng roi qua khe hở từ trên xuống dưới nhìn ta chăm chú. Hấn nhìn chăm chú như nước biển vậy, đem ta bao phủ, bỗng nhiên làm ta quên đi ưu thương.

Bỗng nhiên làm ta quên, trong mộng hay là ngoài mộng. Ta như trong mộng ngẩng mặt, chờ đợi nụ hôn của hấn.

Môi hấn khô ráo, mềm mại, hôn mặt, hôn mắt của ta. Ta như mất đi tri giác, mặc hấn hôn thật sâu.

“Là người sao... Mạnh Đình?” Ở trong lòng hấn lén lút hỏi.

“Ta tìm người lâu như vậy, Nhân Nhân, cũng sắp tuyệt vọng, Nhân Nhân.”

Hấn lại ôm ta trong lòng một lần nữa.

Ta chính mình trầm mê như ảo giác. Ngực hấn ấm áp như vậy, bỗng sợ hãi chỉ là ảo giác.

“...Mạnh Đình, đau quá...”

“Làm sao đau?”

Ta rớt cục không nhìn được rên rỉ ra tiếng, đẩy hấn ra, không ngờ nôn ra một ngụm máu.

Mạnh Đình mở ngón tay nắm chặt của ta.

“Nhân Nhân đừng sợ, ta mang người đi.” Hấn dùng khăn tay lau máu trong tay ta, cởi áo khoác của mình khoác lên người ta.

Hấn đem tay của ta đặt trong lòng bàn tay hấn.

Cánh cửa phòng nhỏ cũng không đóng lại. Mạnh Đình cứ như vậy đem ta đi.

Ở ghế ngồi phía sau xe yên lặng gói lên đùi Mạnh Đình, xe xóc nảy làm dạ dày một trận đau một trận hoãn, ta cũng thanh tỉnh một trận hôn mê một trận. Dọc theo đường đi Mạnh Đình gắt gao nắm tay của ta, không nói gì.

Tất cả giống như một giấc mộng.

Cũng đã phân biệt không rõ, đây là mộng bắt đầu, hay là mộng kết thúc.

“Tuy rằng tình huống xuất huyết không nghiêm trọng, nhưng dạ dày bị loét nghiêm trọng.

Bất quá thân thể bệnh nhân quá mức suy yếu, còn bị thiếu dinh dưỡng, cho nên, tạm thời không thể giải phẫu.”

Cho dù ở phòng khám, Mạnh Đình vẫn nắm tay của ta... Đúng hơn là nắm chặt cổ tay ta, lúc bác sĩ chẩn đoán bệnh, ngón cái hấn nhẹ nhàng di động qua lại, vỗ về cổ tay cùng nơi mạch đập, giống như đang an ủi.

“Xin lỗi, vị tiên sinh này... là gì của bệnh nhân?” Bác sĩ đột nhiên hỏi.

“Nga? ... Ta là ca ca của hấn.” Vẫn giống với câu trả lời trước đây.

“Xem ra đệ đệ của ngài cần được chăm sóc tốt.” Bác sĩ tựa hồ đối với câu trả lời của hấn không vừa lòng, chần chờ một chút, sau đó nói. “Không được tùy ý dùng thuốc giảm đau, hơn nữa, tâm trạng hậm hực cũng khiến bệnh tình càng thêm nghiêm trọng.”

“Đệ đệ ánh mắt không tốt, cho nên làm ca ca cần phải quan tâm đệ đệ. Buổi tối lạnh như vậy, giúp hấn mặc thêm quần áo. Tận tình bảo trì tâm trạng vui vẻ sáng khoái, nếu không bệnh tình một lúc nặng thêm, cũng chỉ còn cách phẫu thuật cắt bỏ.”

Đối với ngữ khí trách móc của bác sĩ, ta sợ Mạnh Đình lại buồn bực.

Trở lại trong xe, Mạnh Đình không nói một lời, liền cởi áo khoác lông của mình, bọc lấy người ta.

“Ta không lạnh... Mạnh Đình, người không cần sinh khí...” Ta hơi sợ hãi chống đẩy.

Hấn vẫn cố chấp mặc áo cho ta, sau đó đem ta đang kích động mờ mịt ôm vào trong ngực.

“Ta như thế nào lại sinh khí?”

“Mạnh Đình...”

“Ân?”

“...Cám ơn người đem ta đến gặp bác sĩ, còn có...thuốc..”

“Ân.”

“Đêm khuya trường ngựa có xe buýt đến, cũng không thể được...Phiền toái người đưa ta đến bến xe, trễ như thế... Không tái quý rầy người... Chính là, ta không biết tự đi như thế nào...”

Mạnh Đình thật lâu sau không nói gì, chỉ là gát gao ôm lấy thân thể gầy gò của ta.

“Nhân Nhân, ta biết người hận ta.”

“Nhưng ta sẽ không để cho người rời đi một lần nữa.”

“Bác sĩ lúc trước đã nói cho ta hết thấy... Ta đi tìm bằng hữu của người, ta xung quanh tìm người, ta giúp hắn mua khách sạn về, hi vọng người có thể ở lại nơi đó...Ta đã chán ghét mỗi ngày giống nhau đi tìm người xung quanh đến phát điên.”

“Nhân Nhân, đừng tùy hứng như vậy nữa.”

“Ngoan ngoãn, để ta yêu thương người.”

Chương 31

“...Vẫn là, xin cho ta một người đi.”

“Thực cảm kích người đến tìm ta, nhưng là, hiện tại ta, thực phiền toái...” Nhẹ nhàng rời khỏi vòng tay hắn, “Hơn nữa ta đã muốn, đã muốn già đi...”

“Cho nên, thật sự xin lỗi...”

Nâng lên đôi mắt xám đục, khoảng không đen tối trước mắt, nguyên lai tưởng rằng sẽ không còn gặp lại hắn, vận mệnh lại vẫn chiếu cố ta, ít nhất có thể, làm cho tạm chạm được vào hơi ấm của hắn.

Như thế nào lại còn có hy vọng xa vời.

Hết thấy ân oán dây dưa, tàn bạo cùng đau thương, lúc này đã như cách một thế hệ mây khói, có lẽ ta hận, ta yêu, đều không phải là người trước mắt này.

“Nhân Nhân...” Hắn gọi tên của ta, dường như nhẹ nhàng thờ dài. “Cho dù người hận ta, lần này ta cũng sẽ không để người rời đi.”

Cố chấp đem ta kéo vào trong lòng ngực, sau đó cầm đồ uống nóng lái xe vừa mới mua về.

Cái ly ấm áp được đặt vào tay, là hương sữa ngọt ngào, nhưng chính là nóng như vậy, uống vào dạ dày sẽ đau.

Chỉ yên lặng ôm ở trong tay.

Hắn một đường ôm ta, xe ở trong đêm tối đi nhanh.

“Mạnh Đình, chân của người thế nào?”

“Kỳ thật đã không có việc gì, chính là hộ chiếu vẫn chưa bỏ lệnh cấm lái xe.”

“Nơi này là chỗ nào?” Mạnh Đình nắm tay đỡ ta xuống xe, có mùi hương nhàn nhạt của cây hương thảo, chỗ đặt chân, cũng chưa từng được rải sỏi lên mặt đường,

“Nhà ta mới mua.”

Nguyên lai không phải biệt thự lúc trước.

Mạnh Đình dẫn ta bên đường mà đi, sân trước rất lớn, Mạnh Đình dán ở bên tai nói: “Dọc theo con đường đá sỏi, là có thể đi vào trong phòng.”

Ta có thói quen vừa đi vừa sờ soạng không khí, Mạnh Đình bỗng nhiên giữ vai ta, xoay người đem ta ôm ngang.

Bị động tác đột nhiên của hắn , ta bối rối ôm cổ hắn. “...Thực xin lỗi, ta có thể đi nhanh một chút... Để ta xuống dưới đi...” Tính hắn nôn nóng như vậy, không chịu được ta chậm chạp.

Mạnh Đình lại ở bên tai ta hôn khẽ xuống, “Từ nay về sau tới chỗ nào đều ôm Nhân Nhân như vậy.”

Thanh âm của hắn ôn nhu, làm ta không thể giãy dụa. Bị hắn ôm, hương cây hương thảo xuyên qua con đường đá, ta như ở trong bóng tối chậm rãi phập phồng phiêu đảng, giống như một giấc mộng ngắn, lại giống như một giấc mộng dài.

Hắn một tay lấy chìa khoá, mở cửa ra.

Không khí bên trong có chút lạnh, làm ta không khỏi co mình.

“...Tìm được Nhân Nhân?” Thanh âm lạnh lùng, tựa hồ đã sớm chờ đợi chứng kiến một màn này.

Như thời khắc tỉnh mộng đã đến, Mạnh Đình để ta xuống, ta sờ soạng cánh cửa, cử chỉ luống cuống.

“Hy vọng người có thể nghe ta giải thích, Thư.”

Thư Dương ngược lại cười. “Giải thích cái gì? Kỳ thật ta cũng nhận ra vở hài kịch giữ ngựa kia, là Nhân Nhân.”

Hắn bước lại đây, ta không khỏi theo bản năng cúi đầu lùi bước.

“Cảm ơn người Mạnh Đình. Cảm ơn người không ở trước mặt Tiểu công tử làm trò, diễn một màn tái ngộ người yêu như phim cũ, cảm ơn người ít nhất còn lưu lại cho ta một điểm thể diện.”

Mạnh Đình trầm mặc một lát, “Người như thế nào tìm tới đây?”

Thư Dương vẫn đang cười cười, cũng không để ý tới nghi vấn của Mạnh Đình, “Không nghĩ tới Mạnh đại thiếu cũng có một mặt sắc sảo như vậy... vườn cho người mù, cùng với gia cụ trong phòng không sắc nhọn...”

Ngay cả phòng tắm cũng trang bị tay vịn cho người mù, haha, Viên Nhân, chúc mừng người khổ nhục kế đại công cáo thành.”

“Thư...Ta cũng không có giấu diếm người, người biết ta luôn tìm kiếm Nhân Nhân.”

“Đúng, người chưa từng giấu diếm ta...Haha, là tự ta cam chịu hèn thấp khốn khổ, là tự ta cho rằng đến cuối cùng có thể thắng được người người quý trọng... Ta ngay cả yêu cũng không dám hi vọng xa vời...” Thư Dương chính là cười cười, chính là cười, “Kim ốc tàng kiều (nhà vàng chứa người đẹp), nguyên lai ta chờ đến bây giờ.”

“Không cần nói như vậy, Thư.”

“Người muốn ta làm như thế nào? Mạnh Đình, chính phẩm tìm về, có phải hay không thay thế phẩm liền phải đá đi? Vẫn là, ta hẳn là nên tự giác biến mất?”

“Thư, ta cũng không muốn làm người khổ sở... Người bình tĩnh một chút. Ta cùng Nhân Nhân chưa ăn cơm chiều, không ngại cùng đi ăn cơm, việc này chậm rãi nói sau.”

Thư Dương giống như hết sức nuốt xuống uỷ khuất, hơn nửa ngày mới cười lạnh nói: “Bữa tối ba người, haha, tốt.”

Quán ăn sắp đóng cửa, trông vắng chỉ có ba người không nói gì. Âm nhạc như có như không, còn có ưu thương không hiểu được.

Mạnh Đình thay ta cắt nhỏ miếng bít tết, rải hạt tiêu lên, sau đó đem đĩa bỏ vào tay ta.

Ta yên lặng nuốt, vươn tay sờ tìm khăn ăn, Mạnh Đình liền đưa qua.

Ta thấp giọng nói cảm ơn.

Đối diện chén rượu vang nhỏ, Thư Dương bỗng nhiên buông chén trong tay, mặc thanh khóc nức nở.

Không mở miệng, cũng không rời đi, chỉ có lệ vô thanh rơi vào trong ly rượu.

Mạnh Đình cũng buông dao nĩa, im lặng uống rượu.

Ta xoay mắt về phía nước mắt của Thư, không biết làm sao, Mạnh Đình bên dưới bàn, nhẹ nhàng cầm tay của ta.

Chương 32

Trước cửa quán ăn, Mạnh Đình mở cửa xe cho ta, bàn tay nhẹ nhàng đặt lên đỉnh đầu ta, để tránh ta đụng vào, dây an toàn cũng giúp ta cài lại.

Lại xoay người mở cửa cho Thư Dương.

Thư Dương yên lặng thuận theo Mạnh Đình an bài ngồi ở ghế trước.

Xe đi nửa đường, Thư Dương bỗng đổi lái xe nói “Dừng xe.” Thanh âm thản nhiên

Lái xe chần chờ đem xe dừng ở bên đường.

“Nơi này lại không có taxi, người xuống xe đi nơi nào?” Mạnh Đình cũng ngữ khí hỗn loạn trách cứ.

“Phía trước có tàu điện ngầm, ta đi tàu điện ngầm về.” Như là đường như không có việc gì cáo biệt, Thư Dương nhẹ nhàng đẩy cánh cửa xe.

“Thư...” Mạnh Đình trầm lặng một chút, vẫn là xuống xe đuổi theo.

Cửa xe cũng không đóng, bỗng nhiên tiếng bước chân quay lại, lúc sau ông tay áo có người nắm.

Thực nhanh được người ôm đi.

Lòng nhè nhẹ liên mien đau, không biết là vì ta, vì Mạnh Đình, hay là vì Thư Dương. Tựa hồ đêm nay dài như vậy, thời gian đã ngưng lại, mà ta chưa bao giờ có thể thoát ra.

Một lúc sau, tay mới được thả ra.

Thanh âm Thư, ảm đạm mà bình tĩnh. “Ngủ ngon, Mạnh Đình.”

Ta cùng Mạnh Đình trở lại ngôi nhà kia, giày mỏng bước trên sỏi vụn, xúc cảm mãnh liệt như thế, hơi hơi đau đớn.

Bỗng nhiên giọt mưa tí tách rơi xuống.

“Mạnh Đình, trời mưa...Tiêu biệt thự cách xa ga tàu điện ngầm, Thư...”

Mạnh Đình cởi áo khoác lên ta, cánh tay vòng trên đỉnh đầu, kéo áo lên như làm ô che.

Mưa nặng hạt rơi trên áo, tí tách, càng lúc càng nặng hạt, ta bỗng nhiên cảm thấy được sự yên lặng. Mưa rơi, hay tuyết rơi cũng không sợ hãi. Bóng tối cũng không sợ hãi.

Nếu luôn luôn ở bên cạnh hắn.

Hắn ngắt lời ta, bỗng nhiên nói: “Nhân Nhân, ngôi nhà này, tên là Nhân Viên.”

Sàn phòng khách cũng trải thảm, quẹo trái, sáu bước, là sô pha.

Sàn những nơi khác, cũng phủ thảm mềm mại, cho dù té ngã cũng sẽ không bị thương.

Bên tay trái cửa lớn là vách tường, trên tường có tay vịn, bao vải nhung tinh tế, mùa đông cũng không đóng băng. Dọc theo tường liền có thể đi đến hành lang các phòng.

Tay vịn đầu tiên là dấu hiệu phòng bếp kiêm phòng ăn.

Thứ hai là thư phòng, thứ ba là phòng ngủ... Cuối cùng là nhà vệ sinh cùng phòng tắm.

Phòng tắm bên tay trái, ba bước là bồn rửa tay, bốn bước là bồn cầu, bên phải đó là phòng tắm.

Không có bồn tắm lớn, bởi vì bồn tắm lớn dễ dàng ngã.

Mạnh Đình cởi cúc áo ta, tay hắn bị mưa ướt nhẹ, rất lạnh.

“Ta chính mình đến...” Xoay người đưa lưng về phía hắn, bỗng nhiên cảm thấy co rúm lại.

Không biết chính mình đã biến thành bộ dạng gì nữa.

Mạnh Đình thích ta làn da nhẵn nhụi, bây giờ đã không còn, hắn thích tinh tế thanh mảnh, ta cũng đã rất gầy, hắn thích ta mềm mại như thiếu niên, mà ta đã không còn là thiếu niên.

Hắn tìm về ta, ôm ta, có lẽ chỉ vì báo đáp.

Vòi hoa sen phun nước ấm áp, rửa sạch cơ thể đầy vết thương của ta.

Mạnh Đình lại ở phía sau ôm lấy người ta toàn bọt xà phòng, “Thật nhớ hương vị Nhân Nhân.”

Hắn chà lưng ta, đem ta kéo lại gần, chà sát từng bộ phận trên thân thể, có điểm ngây ngốc, nhưng rất nhẹ nhàng, dường như ta là tác phẩm nghệ thuật của hắn.

“Nhân Nhân, người không phải sợ bóng đêm sao? Không phải người sợ bóng tối trong phòng tắm sao? Lâu như vậy người làm thế nào để trải qua?”

Hắn dùng khăn tắm bao lấy ta, cùng khăn tắm nhất định ôm vào lòng, “Ta mỗi lần tắm rửa đều nghĩ đến, bộ dáng Nhân Nhân sợ hãi... Lui vào trong góc, gầy teo cuộn thành một đoàn... Ta một đêm một đêm không ngủ được, chờ hừng đông có thể đi tìm người.”

“Cảm ơn người, Nhân Nhân, thực xin lỗi, Nhân Nhân.”

Hắn một lần một lần, một lần một lần hôn mặt ta, tóc của ta.

Ta chân chờ lại mê hoặc, nhưng chậm rãi vươn tay ôm lại hắn.

Đây là lồng ngực hắn, hô hấp hắn, nhiệt độ cơ thể hắn, hắn hôn môi, hắn thì thầm.

Mạnh Đình.

Cảm giác bị vuốt ve xa lạ, thân thể phản ứng cứng ngắc mà chậm chạp. Nhưng mà là tay Mạnh Đình, ở trong khăn bông mềm mại chậm rãi dao động.

Hắn bỗng nhiên cúi người, đem môi dán trên lưng ta, một tác một tác hôn xuống dưới, dọc lưng, nhẹ nhàng hôn xuống.

“Nhân Nhân mệt không?”

“Cho ta được không?”

Mặc hắn đem gối bông đặt dưới thân ta, tron tề hơi hơi lạnh, làm ta không khỏi co người. Đã lâu lắm, lâu lắm không bị chạm qua, đầu ngón tay hắn tiến vào, chậm rãi xâm nhập, xúc cảm này, xa lạ lại sợ hãi.

“Đau không?” Hắn hỏi.

Thời khắc hắn tiến vào, ta cơ hồ không không chế được rên rỉ.

Đau như vậy, thì ra đau như vậy. Động tác dù rất nhỏ của hắn đều làm ta muốn rơi lệ.

Nhưng ta đem mặt chôn vào gối, hơi hơi lắc đầu.

Chương 33

Thoang thoảng mùi bánh mì nướng thản nhiên, làm ta không hề hoài nghi, đang ở trong mộng.

Lấy tay sờ đệm bên cạnh, đã không còn ấm, đại khái là Mạnh Đình đã sớm dậy rồi đi. Chỉ còn lại nếp nhăn ở gối, cùng với thân thể ản ản đau.

Ở trên bàn bên giường sờ thấy khay đựng bữa sáng, bánh mì nướng mút trái cây cùng sữa.

Rất giống, rất giống một giấc mộng.

Nhưng đầu ngón tay dính tương ô mai, ngọt như vậy.

Sờ soạng đứng dậy đi rửa mặt.

Phòng khách có động tĩnh, tựa hồ có người đẩy cửa vào. Ta dọc theo tay vịn trên trường chậm rãi đi trên hành lang: "...Mạnh Đình."

Đối phương cũng không đáp, đem cái gì vất trên mặt đất, sau đó ở sofa ngồi xuống thật mạnh, tiếng bật lửa vang lên, tựa hồ hút một ngụm thuốc lá, mới mở miệng: "Mạnh Đình đâu?"

Nguyên lai là Thư Dương.

"...Ta cũng không biết, đại khái sáng sớm liền đi ra ngoài." Xấu hổ đứng một hồi, hắn cũng không tái đề ý đến ta, liền lui trở về toilet.

Vừa mới mở vòi nước, hắn lại ở cạnh cửa hỏi: "Phòng của Mạnh Đình ở đâu?"

"Phòng thứ hai bên phải."

Ngữ khí lãnh đạm nói cảm ơn, liền tiến vào phòng ngủ ta mới rời đi kia. Tuy rằng không nhìn thấy, ta vẫn cảm thấy hắn bất động thanh sắc ghét hận.

Ta biết hắn yêu Mạnh Đình, Mạnh Đình cũng thương hắn đi.

Đột nhiên mê man.

Hoàng hôn ngày đó. Mạnh Đình gọi điện về, bảo ta cùng Thư Dương chờ hắn về dùng bữa tối.

Phòng ngủ đã thành địa phận của Thư Dương. Ta cũng không có chỗ đi, đành phải ngồi ở phòng khách.

Thư ở phía trước cửa sổ hút thuốc, thuốc vị bạc hà.

Bỗng nhiên quay đầu hỏi ta, “Người yêu Mạnh Đình sao?”

Yêu hay không yêu.

Tình yêu hư vô như vậy, lại rõ ràng như vậy.

Nhưng là ta cùng Mạnh Đình, nhiều năm như vậy, yêu hay không có còn liên quan sao.

Thư đợi không được câu trả lời của ta, hoặc là hấn vốn cũng không cần câu trả lời của ta, liền nói: “— nhưng là ta yêu.”

“Đại khái Mạnh Đình cho người, bắt quá áo cơm, cho ta, lại là không khí.”

“Mạnh Đình cũng không đủ ôn nhu săn sóc, cũng không lãng mạn đa tình, tiền cũng không phải là nhiều nhất,” Thư Dương chậm rãi hút thuốc, cũng không giống như nói với ta, mà là đối với chính bản thân mình mà chậm rãi nói ra câu ấy. Hoang hôn tĩnh lặng dường như vì lời bộc bạch mà ưu thương hơn nữa.

“Nhưng hấn là không khí của ta, duy nhất, làm cho ta có thể hô hấp được.”

Hấn là không khí của ta, duy nhất, làm cho ta có thể hô hấp được.

Ngực ta âm thầm nhói đau, câu nói của hấn lúc đó, bỗng nhiên ta hiểu được.

Nghĩ đến Thư Dương nhất định sẽ không buông tay.

Nhưng mà ngày hôm sau, hấn lại biến mất.

Mạnh Đình bấm số điện thoại của hấn, mới đầu thuỷ chung không thể bấm được, bấm lại mới được

Ngay cả vài đôi câu cũng không chịu lưu lại.

Thư Dương cao ngạo. Hấn làm sao có thể cúi đầu vì yêu.

Nhưng mà tình yêu chỉ là một trò chơi tự tôn, có bài hát đã từng nói như vậy.

Mạnh Đình đêm đó thực say mới trở về, ôm ta làm tình, cho đến sáng sớm mới buông tay ngủ. Ngày kế khi tỉnh lại, người cũng đã không thấy.

Ngay cả nữ giúp việc cũng không biết tung tích.

Có người lớn tiếng gõ cửa, ta khoác chặn mỏng đi ra mở cửa.

Sờ soạng mở khoá cửa, cũng cảm giác không khí khác thường. Không kịp lên tiếng, lại bị người bịt mồm, đối phương thô lỗ lại nhanh chóng xoay trụ cánh tay của ta, đem ta kéo vào ô tô.

Có người dùng băng dán che lại miệng của ta, lại có ý đồ che cả mắt.

Bên cạnh đã có người ngăn cản, “Uy, người che mắt hấn làm chi, hấn là người mù a.” Nói xong liền ha ha cười.

Hoàn toàn thanh âm xa lạ.

Xe đôi tới đôi lui, dần dần rời xa nội thành. Cũng không biết đứng ở địa phương nào, chính là thập phần im lặng. Ta khoác chặn mỏng bị đẩy mạnh vào một phòng, cửa đóng lại.

Tay chân đều bị trói, như thế nào cũng trốn không thoát.

Ta chỉ có thể ngã trên đất, nhìn không thấy nghe cũng không thấy, bốn phía yên tĩnh như một hành tinh khác.

Cũng không phải thật lâu, nghe được có người đẩy cửa ra, để giày da nhẹ nhàng bước trên sàn nhà, đi đến bên cạnh ta.

Một đôi tay đỡ ta đứng lên, động tác cũng không có thô bạo như dự đoán.

Ngón tay mang theo mùi thuốc là thảo nhiên, lại như ẩn hiện mùi nước hoa, cẩn thận bóc lớp băng dán trên miệng ta.

Cái tay kia lại chuyển qua cằm, nhẹ nhàng chậm rãi nâng mặt của ta.

“Chính là khuôn mặt này, làm cho Thư kiều ngạo mỹ nhân thua thảm như vậy, haha.” Hấn ngữ điệu không ôn không hoà, mang theo ý cười không giải thích được.

“Không phải sợ...” Đầu ngón tay lại vuốt ve hai gò má của ta, giống như trêu đùa giống như an ủi, “Khẳng định người vì cái tên Mạnh Đình phong lưu khó hiểu kia mà trở nên mù quáng, ta sao có thể gây khó khăn với người si tình như vậy.”

Ngón tay hấn ngả ngón, tuy rằng vẫn chưa có đôi đũa thô bạo, nhưng lòng càng ngày càng bất an. Hấn nhắc tới Mạnh Đình, hay là mơ tưởng muốn vợ vét tài sản của Mạnh Đình?

“Xin hỏi người là ai? Thịnh mau chóng thả ta đi. Nếu muốn vợ vét tài sản Mạnh Đình... chỉ sợ kết quả làm người thất vọng.”

Người nọ chính là cười cười, cũng không trả lời, không nhanh không chậm nhấn phím điện thoại.

“Hello Mạnh đại thiếu, đã lâu không gặp?”

“Tiểu Phi Dương? Có chuyện gì?” Mạnh Đình thanh âm từ điện thoại vang lên.

“Bằng hữu lâu ngày ân cần hỏi thăm một tiếng thôi mà, làm gì khẩn trương như vậy.”

“Ta không có tâm trạng bồi chuyện vòng quanh cùng Tiểu công tử, thực xin lỗi, ta phải cúp máy.”

“Tốt, bắt quá, ta nghe người gần đây không gặp nhiều may mắn, tình cũ tình mới, đồng thời mất tích.”

“Người có ý gì?”

“...Thực bất hạnh ta muốn nói cho người, ta vừa vận nhật được một người.”

“Nhân Nhân? Nhân Nhân ở chỗ người?” Thanh âm trong điện thoại quá nhiên trở nên vội vàng.”

“Nhân Nhân, haha, vì cái gì người không lo lắng là Thư mỹ nhân bị ta nhật được? Thư Dương bị người ăn tàn mạt tận, lại một cước đá văng ra, giờ phút này cho dù là sống chết người cũng sẽ không quan tâm đi?”

“...Là Thư Dương buộc người bắt Nhân Nhân?”

Tiểu công tử chính là cười lạnh, “

“Chuyện này cùng Thư không quan hệ. Bất quá, ta cho người ba ngày tìm Thư mang về cho ta, Nhân Nhân sẽ trở về với người. Nếu Thư có chuyện không hay xảy ra, như vậy, Mạnh Đình, ta sẽ không để Nhân Nhân của người sống yên ổn.”

Dứt lời cũng không bận tâm phản ứng của Mạnh Đình, liền tắt máy.

Mạnh Đình không ngừng gọi lại, chuông điện thoại một lần một lần vang lên.

Buông cánh tay vừa mới đề miệng của ta lại, lại kéo băng dán trói chân tay xuống. Không khí trong này lạnh lẽo, lại không biết bên người có bao

nhiều ánh mắt, ta đem chăn bọc kín.

Tiểu công tử giống như bình phục lại cảm xúc, dường như khẽ thở dài, vỗ nhẹ vào lưng ta, “Nhân Nhân không phải sợ, ta sẽ không làm gì ngươi.”

Chương 34

Chuông điện thoại rớt cuộc dừng lại.

Lòng cũng trở nên trống rỗng, trầm xuống nặng nề.

Bên trong cực im lặng. Ta biết bên cạnh là một cửa sổ lớn mở rộng, vì có gió hơi hơi thổi qua. Ngoài cửa sổ đại khái có rất nhiều cây, cho nên gió thoảng qua lá cây vang lên tiếng xào xạc rất nhỏ.

Mà nơi này ít nhất là lâu bốn.

Khi được đưa đến ta đã lặng lẽ tính.

Sờ soạng trên tường, chạm được bệ cửa sổ thấp bé, cảm giác đưa tay ra ngoài, giống như ý muốn nắm lấy, vận mệnh sâu vô tận của mình.

Nguyên lai hết thủy phong ba đã bắt đầu.

Làm gì khó xử Mạnh Đình. Làm gì khó xử Thu Dương.

Cần gì phải khó xử chính mình.

Hoặc đi hoặc ở, không có lúc nào không tra tấn ta, nhưng mà việc đã đến nước này, ngược lại tất yếu không còn sống sót.

Ban đêm bị Mạnh Đình ôm hôn, bàn tay ấm áp của hắn, ôm lấy ta nhỏ bé run rẩy, ta lạnh lẽo cùng sợ hãi, hư ảo như giấc mộng, cũng chân thực như giấc mộng.

Nhưng một khắc kia cảm thấy được, đã không thể yêu thương.

Ta liền trèo lên bệ cửa sổ.

Trái tim này đã chết từ lâu, nếu hơi hơi rung động, liền dễ dàng vỡ vụn.

Ta đối với bản thân mình nói xin lỗi.

Tha thứ ta, thủy chung không thể, đem sinh mệnh vô ưu vô thương đây đủ không sót mẻ mà hoàn trả.

Gió bỗng nhiên trở nên mãnh liệt, ta ở trên khung cửa sổ hơi hơi đứng lại.

“Nếu muốn nhìn thấy bộ dáng Mạnh Đình thương tâm đến chết,”

Thanh âm dày lại dễ nghe, bỗng nhiên ở một nơi khác trong phòng vang lên.

“...Liền nhảy xuống đi.” Hấn chậm rãi bước lại gần.

Ta vì lời của hắn mà ngơ ngẩn. Nguyên lai trong phòng cũng có một người khác im lặng, nhất thời vô thức. Hơi hơi lui bước, nhảy xuống nhẹ nhàng, chỉ còn ngón tay đặt trên bệ cửa sổ.

Tiểu công tử cũng không để ý đến cảnh cáo mỏng manh của ta, vẫn đi tới.

“Người có biết hay không, bộ dáng người đứng trên cửa sổ, cỡ nào làm người ta rung động.”

“Biểu tình như vậy chính là một thiên sứ tuyệt vọng... Ta nghĩ ta có chút hiểu Mạnh Đình.” Thanh âm đối diện thoải mái, cũng không đồng dạng với ngữ khí cười nhạo ta đã sớm quen thuộc.

“Hắn nhất định không thể kháng cự biểu tình người như vậy, cho nên mới một bên tra tấn người, một bên yêu người tha thiết.”

Hấn bỗng nhiên xoa chân ta, từ chân mỏng đi lên.

Ta đã không thể lùi lại.

Ta nghĩ đến thân thể, như một tảng băng, sau đó vỡ vụn. Lại đột nhiên như ở giữa không trung tạm dừng.

Cũng không kịp kiên định hay hối hận, dòng máu từ cổ tay tựa như sinh mệnh ương ngạnh, như sinh mệnh không thể kháng cự, dây dưa và dữ dội. Ngón tay của hắn tinh tế lại rất có lực, đem ta kéo trở về liền trực tiếp ôm vào trong ngực, dùng sức hôn lên hai má.

Vẫn như cũ không chút nào để ý, vững vàng như chưa từng phát sinh chuyện gì, hắn ở bên tai ta, âm thanh trầm thấp: “Nụ hôn này là thay Mạnh Đình, hấn hấn là hảo hảo yêu quý Nhân Nhân.”

Ta bối rối giãy khỏi hắn dây dưa, làm cho chính mình lùi ở góc tường. Nghĩ đến sẽ không sợ hãi nữa, lúc này mới phát hiện chân đã muốn nhuyễn.

Ngay cả nói cũng không nói nên lời.

Tiểu Phi Dương cũng ngồi ở trên sàn nhà, đại khái đốt một điếu thuốc. Nghe hô hấp dồn dập của ta dần bình phục, bỗng nhiên đổi lời.

“Người yêu Mạnh Đình hay là hận Mạnh Đình?”

Sau đó vươn tay vuốt tóc của ta, tóc phủ trên trán, dài qua đôi mắt, ta cũng không phát giác.

“Nguyên lai Nhân Nhân là một người trầm mặc như thế này. Ta nghĩ đến người Mạnh đại thiếu thích, cũng phải là như Thư yêu tinh vậy.” Hấn phun ra một hơi thuốc dài, mùi thuốc thảo nhiên lượn lờ, làm ta nhớ tới Mạnh Đình.

“Thua dưới Nhân Nhân như vậy, Thư nhất định không có cam lòng đi.” Thanh âm hấn tựa tiếu phi tiếu, lại mang theo đau thương.

“Ước chừng cách đây ba năm, Mạnh Đình không biết uống rượu như thế, ở quán bar trước mặt mọi người ôm lấy Thư, lại kêu tên của người... Ta lần đầu tiên nhìn thấy Thư, chính là ở tình huống kia. Ta vĩnh viễn nhớ rõ gương mặt hấn, biểu tình thương tâm cô đơn vô cùng. Ta liền yêu thương hấn.”

Hấn nói tới đây, liền im lặng, chính là hút thuốc.

Đại khái trời về tối, gió lùa qua cửa càng lúc càng lạnh.

Hấn liền cởi áo của mình khoác lên người ta, động tác, hơi thở, đều cẩn thận cùng ôn hoà, hoàn toàn bất đồng với Mạnh Đình. Hấn kéo khoá áo của ta, ngón tay vô tình chạm vào cằm, động tác rất nhỏ, một cái chạm nhẹ cũng làm trái tim ta rung động.

Ta thoáng quay đầu đi, tránh né hơi thở hấn.

“..Vì cái gì bắt Mạnh Đình đem Thư Dương đến trao đổi ta, người làm như vậy, chỉ khiến... Làm cho Thư càng thêm đau khổ.” Ta thử nói ra nghi ngờ trong lòng.

“Chỉ có như vậy mới làm cho Thư đối Mạnh Đình hết hi vọng. Hơn nữa, loại tam giác quan hệ dây dưa không rõ này, càng làm Thư Dương tổn thương sâu sắc.”

Nhưng là, Mạnh Đình như thế nào làm chuyện như vậy. Nếu hấn làm, thật cỡ nào tàn nhẫn.

Sau đó Tiểu công tử mang ta ra khỏi căn phòng kia, lại sai người tìm áo sơ mi cũ cùng quần. Áo sơ mi vải bông có chút rộng thùng thình, ta chỉ hảo đem hai tay áo xắn lên. Ống quần hơi chật, và ngắn. Không có giày.

Ta liền chân trần trên sàn gỗ, theo Tiểu công tử xuống lầu.

“Nguyên lai Nhân Nhân như thế nào cũng khiến người khác động tâm nga.” Tuy rằng hắn nói như vậy, không biết vì sao, ta không sợ hắn.

Cũng không biết bộ dáng của hắn, nhưng suy nghĩ tưởng , hắn cũng giống mặt Mạnh Đình trong mộng.

Sau khi mù, ta sẽ cảm thấy bất luận kẻ nào cũng đều giống Mạnh Đình.

Cùng người tiếp xúc, ta sẽ ý đồ tìm kiếm điểm tương tự giữa hắn và Mạnh Đình. Ngay cả khi đôi phương hút cùng một hương vị thuốc lá với Mạnh Đình, ta cũng đã thoả mãn.

Ngay cả thoả mãn nhỏ bé, cũng khiến cho ta vượt qua một đêm hắc ám.

Thư Dương nói đúng, Mạnh Đình là không khí của hắn. Mà ta, không cần dưỡng khí vẫn có thể như cá sống dưới biển sâu.

Hắc ám, lạnh lẽo, tĩnh mịch, nhỏ bé, mù quáng. Giống như mệnh sinh, mệnh tử, cũng không có giới hạn cùng khác nhau.

Có lẽ ngược lại là ta không cần, Mạnh Đình.

Phòng ăn của Tiểu công tử. Trước khi ăn, hắn đưa khăn ăn cho ta, sau đó đem một ít đồ vật đặt trên tay ta.

“Thuốc đau dạ dày của Nhân Nhân, còn có vitamin, Mạnh Đình vừa mới đưa lại đây.”

“Hắn nói hắn sẽ kiếm Thư Dương, ấn định ba ngày sau đón người trở về.”

Nhưng mà, ta chờ một năm.

Chương 35

Lời Mạnh Đình

Không thể tưởng tượng được mang tâm tình như thế này đi vào Tahiti
(1)

Tùng đáp ứng với Thư, dẫn hấn đi lặn xuống đại dương. Thư thích các loại cá xinh đẹp dưới đáy biển, thời điểm không vui liền dẫn hấn đến viện hải dương ngồi một ngày.

Đó là chuyện thật lâu trước kia. Bất quá ta đã quên, nhưng Thư sẽ không quên.

Sau khi gặp được Thư, ta sẽ không lại thử yêu nữ nhân nữa.

Ta đã cho ta sẽ yêu Thư.

Mang theo cảm giác bù đắp hảo hảo thương yêu hấn, vĩnh biệt thời niên thiếu lông bông cùng thương tổn.

Ta chính lại là khiến hấn tổn thương.

Thời điểm đuổi tới, Thư vẫn đang được kiểm tra.

Uống thật nhiều rượu, nửa đêm một mình lặn xuống nước, thời điểm nhân viên cứu viện tìm được đã hôn mê dưới đáy biển.

Ta ở hành lang bệnh viện ngồi một đêm.

Hai tuần lễ sau, Thư tỉnh lại. Có thể tỉnh lại đã là kỳ tích, nhưng là toàn thân cũng không động đậy, không cảm giác.

Sáng sớm đến bệnh viện thăm hỏi, Thư mang băng cổ trắng nằm ở trên giường bệnh, gương mặt tái nhợt như trong suốt, đối ta mỉm cười, nói: “Ta thích hoa bách hợp.”

Bởi vì mang khí quản, yếm hầu khăn khăn.

Thư ngay cả bánh mì cũng không thể nuốt xuống, mỗi ngày ba bữa chính là cháo, hấn yêu nhất cà phê, lại đành phải từ bỏ cà phê.

Ta giúp hấn đi bộ trên cỏ, hấn đã nhẹ như vậy, cơ hồ một tay đã có thể ôm lấy, gương mặt lại càng thêm góc cạnh tinh xảo, so với thời điểm ta mới

gặp hấn còn đẹp hơn.

Ta nói: “Thư, thực xin lỗi.”

“Thực xin lỗi cái gì?” Thư đang nhìn trời chiều, không quay đầu lại, lúc đó còn không thể quay đầu, nhưng ngữ khí tùy ý lạnh nhạt, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Hấn lạnh nhạt làm ta sợ hãi.

Hấn không đề cập tới, ta cũng không mở miệng, hai người giống nhau từ đầu đến cuối thân mật mang theo vô cùng khúc mắc.

Bởi vì phương pháp trị liệu cũng không hiệu quả, liền quay lại khu nghỉ mát Tahiti tĩnh dưỡng, mỗi ngày đơn giản lặp đi lặp lại bài tập phục hồi chức năng.

Hỏi rất nhiều bác sĩ, đều là câu trả lời không khác nhau.

Có lẽ tháng sau kỳ tích xuất hiện, có lẽ, vĩnh viễn không thể.

Thư cùng người nhà sớm đã đoạn tuyệt lui tới. Hấn quật cường như vậy, nhưng ta biết kỳ thật hấn rất sợ cô đơn, ban đêm thích đem lưng kê sát vào lòng ta, mặt chôn trong tay của ta, ngủ say như trẻ con. Nhưng ta hơi động, hấn liền tỉnh lại.

Chính là nghe tiếng sóng biển xa xa, không thể đi vào giấc ngủ.

Không có lúc nào là, ta không nghĩ đến Nhân Nhân.

Khuôn mặt Nhân Nhân nhỏ nhắn kích động luống cuống, nghĩ đến chính mình làm sai cái gì liền biểu tình khiếp lui, cho dù bị gắt gao ôm vào trong ngực, cũng là nhẹ nhàng nắm tay, không dám buông ra.

Cứng rắn mở tay hấn, lòng bàn tay luôn lạnh lẽo.

Đem tay hấn để vào bên trong áo lông, dán tại lồng ngực của ta, Nhân Nhân bị hôn, như là nhẩn nại, môi cùng lưỡi mềm mại mà run rẩy, để ta đem mặt hấn ôm ở trong tay.

Để ta thương hấn, hận hấn, để ta do dự, giã dụa, cũng đã hãm sâu.

Ta nói ta thương hấn, hấn không phản bác, nhưng cũng không tin tưởng.

Thiếu niên từng lỗ mãng, nghĩ đến thương tổn, liền có thể chứng minh chính mình không thương.

Nhưng vận mệnh nắm lấy ta, trừng phạt ta, cười nhạo ta, người ta yêu, lại bị ta tổn thương nặng nề nhất.

Nhân Nhân.

Chỉ hai âm tiết ngắn ngủi, chạm vào đều làm ta đau lòng không thôi.

Là ta huỷ đi Nhân Nhân.

Huỷ đi Thư Dương.

Cũng huỷ đi chính mình.

Ta dùng tay kia cầm ghim băng trên gối đầu, mãnh liệt đâm vào trong lòng bàn tay, đau đớn như vậy, mới cảm thấy sống ổn hơn một chút.

Ta càng ngày càng không thể khống chế chính mình, ảo giác trong lòng, người trong ngực là Nhân Nhân.

Lại không ngừng mơ thấy, ở bên trong đám người tìm được Nhân Nhân, ôm chặt lấy hấn, đảo mắt, người bị ôm lấy lại biến thành Thư Dương.

Trong tình huống như vậy, Thư đã từ từ chuyển biến tốt đẹp, mái tóc cắt ngắn do phẫu thuật, phía trước cũng đã dài giống phía sau.

Hấn có thể bắt đầu đi lại, bỗng nhiên bình tĩnh hỏi ta: “Nhân Nhân đâu?”

Đã là một năm sau.

Nhìn thấy Tiểu Phi Dương, câu nói đầu tiên của hấn, hỏi Thư: “Rốt cục chết tâm?”

Thư thản nhiên một chút tươi cười, cũng không đau thương oán hận, lại ần ần có tuyệt tình, “Người cũng đã chết một lần, huống gì tâm.”

Ta biết hấn vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho ta.

Ta cũng biết, hấn sẽ không nhận lời yêu của Tiểu Phi Dương.

Hấn hận ta, nhưng vẫn cùng ta trở về tìm Tiểu Phi Dương.

Thân thể hấn gầy đến không thể gầy hơn, đi lại vẫn chậm rãi yếu ớt, dọc theo đường đi quật cường cự tuyệt hỗ trợ của ta. Hấn không hề liếc mắt nhìn ta một cái, cũng không liếc mắt nhìn Tiểu Phi Dương.

Miệng hấn thản nhiên mỉm cười, cũng chỉ có thản nhiên mỉm cười, giống như bất động thanh sắc, làm nhục ta.

Ta nguyện ý thừa nhận hấn làm nhục. Giả như có kiếp sau, ta sẽ hoàn trả lại hấn hết thảy.

Nhưng là kiếp này, ta không thể lại cô phụ Nhân Nhân.

“Nhưng là Nhân Nhân đã không ở nơi này.” Tiểu Phi Dương nói. “Sáng nay, hẳn cố ý rời khỏi.”

Trên đường cao tốc, mặt trời lặn phía trước, ta cầu xin kì tích xuất hiện.

Giống như tai nạn xe cộ đêm đó, ta say chuẩn choáng đuổi tới Lục gia, lại không tìm thấy Nhân Nhân.

Nguyên lai sinh mệnh dữ dội ngăn ngủi, nguyên lai tình yêu đau khổ nhưng giản đơn.

Đáng tiếc ta hoang phí đã lâu, làm sai nhiều lắm, mới rốt cuộc hiểu được.

Vô luận Nhân Nhân hận ta hay không, bán đứng ta hay không, vô luận hẳn yếu ớt hèn mọn, ưu thương, vô luận hẳn từng là, đối tượng ta ác ý vui đùa, vô luận như thế nào.

Ta như vậy yêu hẳn.

Rốt cuộc, ta nhìn thấy thân ảnh nhỏ gầy đứng ở dòng xe cộ.

Đó là Nhân Nhân của ta. Dưới ánh chiều tà lạnh lùng, bộ dạng cô đơn luống cuống, khoảng cách càng ngày càng gần, lòng ta vô cùng đau đớn.

Đau đến ta không thể hô hấp.

Dừng xe, ta mở cửa xe, ở giữa đường cao tốc.

Đem thân thể đơn bạc lạnh như băng ôm vào lòng.

“Mạnh Đình?” Thân thể vô thanh bị ôm lấy, dịu ngoan mờ mịt, cũng không kháng cự. Hơi thở chần chờ, bối rối hỏi một câu.

“Ân.” Ta không biết như thế nào đáp lại, chính là dùng sức ôm hẳn. Lưng hẳn mỏng như vậy, dường như càng thêm gầy, dường như ta thế nào cũng không ôm chặt được.

Thoáng trầm mặc, lúc sau, cũng không kinh hi hay cự tuyệt, “Nơi này là đâu?”

“Đường cao tốc.”

“...Trách không được không tìm thấy nhà ga..”

“Có phải hay không muộn rồi, thật lạnh...”

Nhân Nhân cúi đầu, thanh âm ngay tại bên tai.

Phía sau không ngừng truyền đến tiếng bánh xe phanh lại cùng còi xe ầm ỉ, cùng với hỗn loạn nôn nóng thúc giục xe của ta.

Thân thể hắn trong ngực, lẳng lặng để ta ôm.

Ta không biết mở miệng đối hắn giải thích như thế nào, một năm này, cùng với cả đời này. Sai lầm cùng đánh mất, yêu thương cùng thương tổn.

Ta chỉ có thể dốc hết quãng đời còn lại mà ta có, để xoá đi đau thương của hắn, để yêu hắn.

Nhân Nhân.

Chú thích: (1) Tahiti: là đảo lớn nhất của Polynésie thuộc Pháp, nằm ở phía nam Thái Bình Dương. Đây là trung tâm kinh tế văn hóa và chính trị của Polynésie thuộc Pháp. Hòn đảo được hình thành từ hoạt động của núi lửa với các rạn san hô bao quanh

